

SÁGA PROKLETÝCH

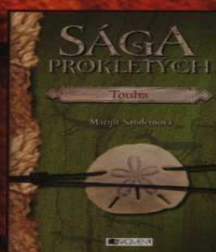
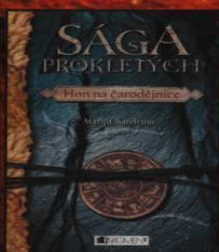
Propast

Margit Sandemová

FRAGMENT

SÁGA PROKLETÝCH

Světově proslulá Sága Prokletých pokračuje!
Ve třetím díle se setkáváme s téměř dospělými
dětmi Silje a Tengela. Dvacetiletá Sol se touží
podívat na místo, kde se podle legend soustřeďují
magické síly. Díky svým nadpřirozeným
schopnostem se začíná dostávat do konfliktů
se společností prohnílou pověrami a předsudky.
Tengelova rodina však i nadále drží pevně při sobě.
Dokáže překonat další nesnáze, které jí do cesty
postaví osud a ostatní lidé? Nechte se pohltit
silným příběhem plným překvapení
a nečekaných zvratů!

FRAGMENT
čtení • radost • poučení

www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0675-2

SÁGA PROKLETÝCH

Napsala Margit Sandemová

 FRAGMENT

Sága Prokletých – Propast
The Legend of the Icepeople 3
Abyss

KAPITOLA I

Korunami stromů duněl pomalý rytmičtý žalm, sténal a kvílel a připomínal zpěv mnichů v obrovské katedrále při slavnostním obřadu plném smutku a bolesti.

Borovice se ukláněly větru a naříkaly, když s nimi kroutil a kymácel, každíčká větev skřípala a vrzala na protest. Jen příležitostně zpoza střapatých mraků, které se honily v posedlém šílenství po obloze, vykoukl bledý podzimní měsíc.

Sol se hlasitě zasmála, když utíkala pod stromy. Řádění počasí v ní vyvolávala vzrušení. Byla přímo nadšená.

Už z ní byla žena a byla volná – stejně nespoutaná jako bouře, která se opírala do stromů nad její hlavou: V ruce nesla malý raneček Hanniných věcí, který si velmi pevně tiskla na prsa. Tengel jí ho dal dnes ráno, než se se všemi v Lipové aleji, kde žila její rodina, rozloučila.

Konečně nadešel její čas!

Její mladší bratr Are jí dělal doprovod na dlouhé cestě do přístavu v Oslu, kde kotvila loď připravená odplout do Dánska. Byli asi v půlce cesty, když si Sol usmyslela, že si

zkrátí cestu lesem. I když se mu to nelíbilo, Are souhlasil, Jel dál, vedl jejího koně a vezl její malý kufr, protože se dohodli, že na ni počká na druhé straně lesa. Chtěl se ujistit, že bezpečně nastoupí na loď.

Solin výlet do Dánska zařídila Charlotte Meiden. Sol měla jet jako společnice jedné starší šlechtičny, která se bála sama vydat na takovou dlouhou cestu přes moře. Rodina rozhodla, že je to úkol přesně pro Sol, protože těch posledních pět let se chovala opravdu vzorně. Přesto se už nemohla dočkat, až bude pryč, takže by ji stejně už déle nedokázali udržet doma. Ano, chovala se dobře; ale jenom proto, aby jí, až bude dospělá, dovolili věnovat se jejímu milovanému řemeslu.

Navíc to někdy bylo hodně těžké! Nastaly chvíle, kdy byli lidé nepříjemní, nebo uráželi ty, které milovala, a prsty ji svrběly touhou nějak zakročit. Jednou vyrobila panenku, která měla představovat jednu nafoukanou urozenou dámu, jež se pohrdavě vyjadřovala o Charlotte. Sol se podařilo získat pramínek ženiných vlasů a zašít je do panenky. Právě když se chystala probodnout její „srdce“ jehlou, otřepala se a vzpomněla si, že dala Tengelovi vážně míněný, upřímný slib, že nikdy nic takového neudělá. A tak zničila panenku a mohla mít čisté svědomí, ale byla nazlobená, protože ji zajímalo, zda má nebo nemá tu moc.

Přesto nikdy nebylo pochyb o tom, že tuhle moc má.

Tengela velmi těšila její práce s nemocnými, kteří jí teď věřili skoro tolik jako jemu samotnému. Možná byly jeden nebo dva případy, kdy byly její léčebné metody poněkud drastické, ale byla opatrná, aby nikdo nic nepoznal!

Ani nezabila nikoho, komu by chtěla ušetřit trápení s nemocí a ulevit od bolesti. Jenom párkrát, pomyslela si s lítostí, ale těch bylo maličko a ti se stejně nepočítají. Udělala to jen proto, aby se ujistila, že její síly úplně nevyhasly.

Konečně její období pokání skončilo.

Nechtěla jet lesem na koni. Potřebovala cítit vítr ve tváři a zem pod nohama a vědět, že tohle všechno jí patří. Chtěla poslouchat bouři, která burácela kolem, a smát se na měsíc.

„Jsem volná, Hanno,“ zašeptala. „Jsem volná a teď přišel *náš* čas.“

Její vlastní plány na cestu do Dánska byly zcela odlišné, než jak si to představovala její rodina...

Před cestou ještě provedla jistý průzkum a zjistila, že v Dánsku opravdu stále dychtivě chytají a zavírají čarodějnice. Přesto to většinou byly jen obyčejné ženy, které netušily nic o černé magii a které za čarodějnice označily nevraživé sousedky. Sol věděla, kde se dají najít skutečné čarodějnice a kouzelníci. Hanna jednou s hlubokou úctou vyslovila jméno toho místa. A právě tam chtěla jet – tam *pojede!*

Vinou neúnavné snahy, s jakou úřady pronásledovaly čarodějnice, nebylo žádným překvapením, že těch skutečných bylo jen pomálu, ale ty, které dokázaly přežít, byly až příliš opravdové. Ona k nim patřila, byla jednou z mála – spolu s Tengelem. Ale Tengel nikdy nechtěl provozovat jejich skutečné řemeslo a místo toho plýtvat svou silou na „dobré skutky“. Jak to dokáže? Pět let dobroty a slušnosti pro ni byly víc než dost.

Nadešel čas prozkoumat vzácné předměty, které jí tak dlouho odpírali. Sol se zastavila a se škodolibým očekáváním se usmála a rozbalila ranec, který tak pevně svírala. Byla v něm lebka dítěte – nepokřtěného a nepohřbeného – kterou našli před sto lety zahrabanou pod podlahou stodoly. Prst oběšeného zločince – srdce černého psa – hlína ze hřbitova – hadí jazyky... a ano, tady to máme, nejcennější ze všech pokladů, kořen mandragory! Rodinný klenot, objevený kdesi ve Středozeří tak hrozně, hrozně dávno a vykopaný ze země pod šibenicí, do které vrah v okamžiku smrti ukápl své semeno. Na tom místě vyrostla mandragora; kořen, který tolik připomínal lidské tvary, vřískal při vytahování ze země tak strašlivě, že čaroděj, který tento obřad prováděl ve čtvrteční noc za úplňku, se z toho zbláznil.

Takhle jí to vyprávěla Hanna a kladla jí na srdce, že se vždy musí o kořen mandragory co nejlépe starat – byl nedocenitelný.

Sol potězkala škaredý sušený kořen v ruce. Byl hodně veliký – delší než její ruka – a byly na něm stopy, jak někdo z konců kořene odřízl malé kousky. Mohl to udělat její tolik obávaný předek, zlý Tengel? Říkalo se, že se kořen dědí po něm. Sol si byla jistá, že někdo kousky kořene použil na tajné lektvary. Zнала sílu mandragory a věděla, že se dá použít mnoha způsoby – do nápoje lásky, možná ke zničení nepřítele, nebo dokonce k vykouzlení bohatství pro jeho majitele.

Byl kolem něj ovázaný tenký pásek kůže. Spokojeně přikývla. Ted', když byl její, může ho používat k jeho skutečnému účelu! Rozvázala kožený pásek a pověsila si mandragoru kolem krku tak, aby nebyla vidět. Zdála se těžká a drsná na kůži mezi jejími prsy, skoro jako by jí prorůstala tělem. Sol se zachvěla. Jako by byl kořen živý. Ted' ji chránil ten nejmocnější amulet, největší talisman štěstí na světě.

Cítila se na světě bezpečně – tohle pro ni byla slavnostní příležitost.

Dag byl v Kodani. Už rok a půl studoval práva na univerzitě a po návratu do Norska si hodlal najít dobré zaměstnání. Rodina mu důvěřovala, že dohlédne na Sol, a doufala, že by z toho výletu mohlo pro ni vzejít i něco dobrého – možná nabídka zaměstnání nebo užitečné

společenské styky. Společenskými styky Silje, stále stejně romantická, přirozeně myslela především vhodný sňatek. Dag ji mohl představit těm správným lidem u dvora a v nejvyšších kruzích společnosti, protože mnoho jeho spolužáků byli šlechtici nebo urození lidé. V Kodani se pohyboval mezi příslušníky význačných rodin. Sol u něj zůstane měsíc a pak se vrátí domů.

Sol se ušklíbla, zatímco pospíchala dál naříkajícím, větrem zmítaným lesem. Samozřejmě bude povzbudivé mít svého nevlastního bratra na blízku, ale ty „správné společenské kruhy“ si vybere sama!

Přesto, uvažovala, člověk by neměl brát dvůr na lehkou váhu; může se tam najít pár pohledných společníků. Sol zůstala cudná a zdrženlivá od doby, kdy ve čtrnácti letech svedla štolbu Klause. Ted' se cítila celkem připravená na další malé dobrodružství. Přece jen ta epizoda s Klausem byla poněkud neuspokojivá a nepředstavovala pro ni víc než úlovek sám o sobě. Příliš dobře si uvědomovala, že je mnohem víc vzrušujících citů, které ve vztahu mezi mužem a ženou zatím neprobádala.

Přejela si rukama po křivkách svého těla; věděla, jak moc je hezká. Říkala jí to spousta lidí; příliš mnoho mužů ji ohmatávalo chlípnýma rukama – dokonce i ti nemocní, kteří byli upoutáni na lůžko – než aby si nebyla vědoma svojí přitažlivosti! Chudák Hanna, pomyslela si s náhlým pocitem lítosti, který ji zaplavil. Nikdy neměla Soliny

možnosti. Byla ošklivá, tak odporná, že se k ní lidé obrátili zády, a také tak opuštěná, uzavřená v malém horském údolí.

Sol naopak měla celý svůj život před sebou a celý svět jí ležel u nohou! Měla v úmyslu maximálně využít svého nadání.

Všichni doma byli smutní, když odjela, ale také chápali, že potřebuje svobodně dýchat, jinak by ji okolí docela zadusilo. Po pravdě, věděla, že její popudlivé a netrpělivé chování během posledních šesti měsíců bylo bolestné pro všechny.

Tengel se Silje ji pevně objali, když se s ní loučili, a sestřička Liv měla slzy v očích. Přišla i Charlotte Meiden, aby se s ní rozloučila a nechala pozdravovat svého milovaného syna Daga.

Nakonec s Arem odjeli lipovým stromořadím, Siljinou alejí. Mezi stromy lemujícími alej byla mezera po stromu, který uschl. Byl to strom ovdovělé baronky a Tengel ho skácel, když stará paní zemřela. Byla pohřbena na hřbitově v Gråstensholmu.

Tengel na jeho místo zasadil nový stromek. Sol si to pamatovala, včetně Siljina nezvyklého výbuchu hněvu, který následoval.

„Už neočaruješ žádné další stromy, Tengele,“ zvolala a divoce se třásla. „Nesnáším to, že je musím stále sledovat.“

„Mnohokrát mi pomohly,“ odpověděl na svou obranu. „Víš, že jsem díky nim dokázal odhalit skryté nemoci vás všech.“

„Ano, vím. Ale tolik mě to děsí! Jakmile vidím žlutý lístek na zemi, mám hrozný strach.“

„Jak si přeješ,“ podvolil se tenkrát Tengel. „Slibuji, že neočaruji žádné další stromy. Kromě toho už nemáme žádné nové členy rodiny, kterým bychom strom věnovali.“

„Ne, ale všechny čtyři děti už vyrostly, takže během pár let můžeme čekat vnoučata.“

Tengel dobrosrdečně souhlasil, že nechá všechny nové stromy být... pouhými stromy!

Les se rozjasnil a odhalil malou skupinu chalup. Ve vzduchu byla cítit sůl, což Sol napovědělo, že už je blízko fjordu. V dálce uviděla kouř z mnoha domů. Tam, za pevností Akershus, leží Oslo, pomyslela si.

Už se rozednívalo a měsíc pobledl tváří v tvář náporu světla na obzoru, které bylo čím dál jasnější a silnější. Potom, co šla tak dlouho temným lesem, se Sol zdálo, že usedlost leží v rozechvělém šedém oparu, a po dosavadním hukotu stromů bylo ticho otevřené krajiny ohlušující.

Tichými, hbitými kroky prošla kolem chalup s nízkými střechami; nikde ani živáčka. Ticho tu a tam prolomil jen

vítr, který hvízdal v trávě, vzdálené zvuky lesa a pohyb dobytka, šustícího ve slámě ve stodole.

Sol došla k uličce vedoucí ke kostelu, kde se zastavila. Netrpělivě si odhrnula stranou několik pramenů dlouhých černých vlasů, které jí vítr nafoukal do tváře.

Chvíli nehybně stála, pak se rozhlédla a několikrát se pomalu otočila. Viděla klády, k nimž poutali zajatce, kůl, na kterém je bičovali, a prostranství podél hřbitovní zdi, kde na zemi ležela spousta kamení jako tichý důkaz toho, že tu mnoho lidí bylo ukamenováno k smrti. Kousek dál stál špalek, vyznačující místo popravy, kde odsouzenci naposledy sklonili hlavu a čekali na úder sekýrou. Kus odtud se tyčila prázdná šibenice, ale byla dostatečně blízko, aby ji celé shromáždění dobře vidělo.

Tohle všechno Sol sledovala kolem sebe; ale cítila víc, mnohem víc. Stála nehybně, tváří proti větru, aby jí vlasy nelétaly do tváře, a byla překvapená, kolik toho ve skutečnosti dokáže vycítit. Tu bolest a strach ze smrti všech těch, kdo tu skončili své životy. Hanba, kroužící jako neviditelná mlha kolem klád; zármutek a bolest příbuzných; zvědavost davu smíšená s touhou spatřit krev a stát se svědkem té nejhorší podívané.

Sol se smrti nebála. Jednou, když byla ještě tak malá, že si to ani nepamatuje, se prý nahlas smála tělu oběšence, které se houpalo na šibenici. Silje věřila, že šlo jen o dětskou nevinost, ale tak to vůbec nebylo. Solin svět

tvořila černota noci, tma a smrt. Jméno, které dostala, aby ji chránilo, nepomohlo ani v nejmenším. Bylo to měsíční světlo, ne slunce, které následovala.

Sol se opravdu bála jen jedinkrát v životě, když proti ní svůj hněv obrátil Tengel. Tenkrát zabila jednoho bezcenného ničemu – kostelníka, který hodlal ublížit její rodině. Její láska a úcta k Tengelovi zůstala bezmezná, ale těch pět let se chovala slušně hlavně proto, že se nechtěla znovu stát obětí jeho hněvu.

Nic jiného na světě by Sol nedokázalo vyděsit.

V lese za zády se jí prohnala bludička.

Psal se rok 1599, Sol bylo dvacet let a začínal jí skutečný život.

Přesně jak byli domluveni, Are čekal na druhé straně lesa. Byl to Tengelův jediný syn s nedospělými rysy třináctiletého hochy, širokými lícními kostmi a vlasy černými jako uhl. Zatímco ostatní tři děti a schovanci Tengela a Silje byli krásné bytosti, o Areovi se to říct nedalo. Tenhle nedostatek ale vynahrazoval svou přirozenou aurou nezranitelnosti, kterou z dlouhodobého hlediska považovala Sol za mnohem cennější.

Doprovodil ji k lodi a ujistil se, že ona i stará šlechtična mají patřičná místa k sezení. Stará paní byla příjemně překvapená, že ji doprovází taková „krásná a dobře

vychovaná mladá dáma“ a Sol na tuhle lichotku reagovala slovy, že ke starým dámám se má člověk chovat slušně. Její hlas byl zdvořilý a vlídný a její vystupování neprozrazovalo nic jiného než úctu.

Dlouho stály na palubě a mávaly Areovi, který zůstal na nábreží a také jim mával. Dobrodružství začalo.

Plavba do Dánska byla docela náročná a nepříjemná, protože loď sebou házela ze strany na stranu. Sol připravila nápoj proti mořské nemoci, za což byla stará dáma velmi vděčná. Dychtivě se chlubila Sol, že jak se zdálo, jsou jediné cestující, které netrpí útrapami mořské nemoci.

Pokud Sol doufala, že své první malé dobrodružství zažije již během plavby, pak musela být zklamaná. Většina mužských cestujících visela přes zábradlí, nebo ležela schoulená v nějaké kajutě, a posádka byla sebranka nabručených, tlustých starých námořníků bez špetky půvabu.

Samozřejmě plavba sama o sobě byla pro mladou ženu dychtící po nových zážitcích neuvěřitelně vzrušující. Kdykoli měla možnost, trávila čas na palubě a vždycky, když vlny narazily o příď a snesly na ni spršku vody, zavýskla radostí. Když se loď vrhla střemhlav mezi obří vlny, jako by byla připoutaná ke dnu moře, divoce vykřikla, a pak, když znovu vyplula nahoru, těžká a zaplavená slanou vodou, se od srdce zaradovala. Konečně pochopila, jak

jednotvárný byl její život v Lipové aleji celé ty poslední roky.

Když zajeli do doků v Kodani, na starou dámu čekal kočár, a tím pro Sol její povinnosti skončily. Dáma byla tak potěšená její společností na palubě, že věnovala Sol malý měšec, ve kterém cinkaly mince. Sol se musela hodně ovládat, aby je nezačala počítat hned na místě, uklonila se a radostně zamávala na rozloučenou, když kočár odjížděl.

Přesto nezůstala ponechaná svému osudu, protože na nábreží už na ni čekal Dag. Vrhla se mu do náručí.

„Dagu! Jsi takový pohledný mladík. A taky jsi vyrostl, bratříčku!“

Odtáhla ho od sebe na délku paže a prohlédla si ho od hlavy k patě. V obličeji už měl mužné rysy. Ačkoli nos měl stále vytáhlý a rovný a tvář úzkou, už k sobě ladily. Jeho kovově šedé oči lemovalo husté, světle hnědé obočí, které kontrastovalo se světlými vlasy. Elegantní šaty, které měl na sobě, byly podle nejnovější módy. Pryč byl ten obyčejný vycpávaný kabátec se špičatým předním dílem, vysokým límcem a manžetami. Už žádné krátké neforemné kalhoty. Ach, ne. Teď, když Dag žil v Kodani, přijal zdejší způsoby. Nosil klobouk se širokou krempou, jednou stranou zdviženou pod přezkou a s dlouhým hustým pérem. Límec košile byl široký, otočený dolů a s dlouhými špičkami. Kalhoty a kabát byly mnohem přiléhavější, než byla zvyklá

vídat doma, a zdůrazňovaly jeho mužnost. A konečně, černohnědé holínky, které byly velmi působivé. Jak byl hezký, tolik mu to slušelo!

Skoro dřív, než si pořádně prohlédla Daga, si její ženské oko začalo všimnout pár dam, které zahlédla na nábřeží.

„Takhle se tady lidé oblékají? Určitě vypadám hrozně staromódně! Musím se někde schovat, Dag.“

Zasmál se. Obdiv byl vzájemný, navzdory jejím prostým, starým norským šatům.

„To vůbec není třeba, tím jsem si jistý. Tak tohle bude obtížné!“

„Co?“

„Udržet ti všechny tvé obdivovatele od těla.“

„Proč bys je chtěl držet stranou?“ uculila se Sol. Dag vzal Solina slova jako vtip – ale tak myšlena nebyla.

„Můžeme jít do mého podnájmu, není to daleko. Dej mi ten kufr. Myslím, že není moc těžký. A také tvůj ranec.“

„Ne, ten si vezmu sama.“

Dag na ni tázavě pohlédl, ale dál nenaléhal.

„Tak mi řekni, jak se mají doma?“ zeptal se nedočkavě, když vyšli z přístavu a vyrazili na rušnou ulici.

Sol skoro nedokázala odtrhnout oči od všech neobyčejných, úžasných nových věcí, které ji obklopovaly. Všude se hemžili lidé, zvířata na ulici, křik lichvářů, vůně ryb, dehtu, oleje, kouře, odpadků, ovoce a zeleniny. Ačkoli několikrát jela s Tengelem do Akershusu a Osla, tohle bylo

ve všech ohledech jiné. *Tohle* byl ten velký širý svět, po kterém tak toužila!

„Doma? Všechno je v pořádku. Všichni tě pozdravují, zvláště Charlotte samozřejmě. Přivezla jsem ti dopisy, spoustu dopisů... a peníze.“

„To je skvělé,“ zamumlal Dag.

„A Are se ptá, zda bys mu mohl přivést jednu z těch nejnovějších křesadlových mušket. Dagu! *Tohle* je všechno tak vzrušující! Ach! Podívej na ten dům – je tak velký!“

Brebentila dál a dál, překypovala nadšením ze všeho, co viděla kolem sebe.

„Předpokládám, že máma Charlotte se teď cítí osaměle?“

„Ano a už se nemůže dočkat, až dokončíš svá studia a vrátíš se domů. Ale tráví mnoho času se Silje.“

„A ostatní. Co oni?“

„Tengel neúnavně pracuje s nemocnými, ale snaží se nedělat víc než pár dní v týdnu. Není to snadné, protože lidé stále přicházejí za jeho léčivými rukama – někteří dokonce z daleka – a on nikdy nedokázal nikoho odmítnout. Minulou zimu propukl hrozný mor a on zakázal nemocným chodit k nám domů, protože nechtěl, aby nás nakazili, ale k Tengellově hrůze stále chodili, jako hejno much. Ale Prokletí jsou silní a všichni jsme přežili, kromě tvé nebohé babičky, ovdovělé baronky, kterou ta nemoc přemohla.“

„Ano, vím – a stále mi hrozně chybí.“

„Mně také,“ souhlasila Sol tiše. „Byla to hodná stará dáma. Tengel byl v té době velmi skleslý, protože si byli velmi blízcí. Stejně je divné, že Tengel vypadá, jako by nestárnul.“

„Pamatuješ si na Hannu?“ namítl Dag. „Ta se dožila vysokého věku.“

„Jestli si *já* pamatuji Hannu?“ zeptala se s nádechem bolesti v hlase. Plácla ho a vynadala mu svým rolnickým norským nářečím. „Říkám ti, bratříčku, že já taky budu stará! Všechny vás přežiji!“

„To je možné,“ připustil Dag, najednou trochu nespůj. „A Silje, jak se má?“

„Silje je pořád stejná. Šťastná a sebejistá, pokud má svého Tengela. Maluje a dělá tolik dalších věcí, trochu se nám zakulatila. Ale sluší jí to... Ach! Ano, ještě jsem ti neřekla... Liv má nápadníka.“

Dag se náhle zastavil na kraji cesty, takže za nimi musel prudce zabrzdit kůň s povozem, než rychle ustoupili stranou mezi bednářovu a kovářovu dílnu.

„Co jsi to řekla?“ vykřikl Dag. „Dobrý Bože, vždyť je to ještě dítě!“

„Je jí šestnáct, skoro sedmnáct. A je laskavější a rozkošnější, než bys věřil. Silje nebyla o nic starší, když se zamilovala do Tengela.“

Dag už ji neposlouchal; tvář měl strnulou.

„Moje sestřička má ctitele. Co je to za chlapa, jestli se mohu zeptat?“

„Nebud' tak rozčilený! No, co ti mám na to říct? Je z dobré rodiny, i když ne urozené, ale vždyť i sama Liv je prosté děvče. Jeho rodiče byli velmi bohatí obchodníci. Otec zemřel a Laurents teď vede jejich obchod.“

„A tobě se líbí?“

Sol pokrčila rameny. „Není to můj typ,“ odpověděla vyhýbavě.

Šli dál, ale Dag dlouho mlčel. Silně věřil Solině úsudku o lidech – nikdo nebyl tak vnímavý jako ona.

„A Liv? Co si myslí ona? Sol! Nezvedej si sukně tak vysoko! Zas až taková špína tady není!“

„No... Liv o tom moc nemluví, takže po pravdě nedokážu říct, jak se cítí. Ale slyšeli jsme, že ty se budeš ženit! Bude to brzy?“

„Já?... Kdo ti to řekl?“

„Charlotte. Pochopili jsme, že je to jistá slečna Trolle.“

„Tohle máma říkala? A pověděla to i Liv?“

„Nám všem. Měla takovou radost.“

„Proboha,“ zasmál se Dag trochu podrážděně. „Zmínil jsem se v jednom nebo dvou dopisech, že patří mezi mé přátele a že je to hezká a příjemná dívka. Ano, zajímala mě, ale nebyla pro mě ničím jedinečná. Neviděl jsem ji celé týdny! Matka je taková dohazovačka!“

Víc toho neřekl, proto Sol pokračovala: „A Are je dobrý mladík. Sebejistý a přátelský, s oběma nohama pevně na zemi; ne jako my všichni ostatní. Povede si dobře.“

„Tím jsem si jistý. Nedokážeš si představit, jak moc mi všichni chybí! Ale co ty, Sol? Už sis našla obdivovatele?“

„Já?“ zasmála se, když zahruli do honosně vypadající vedlejší ulice. „Ne! Kde bych k němu přišla?“

„Nedělej se! Jsem si jistý, že máš hodně ctitelů.“

Zvážněla. „To je možné, ale já si jich nevšímám. I když mě to někdy děsí, Dagu, protože se zdá, že se nedokážu do nikoho zamilovat.“

Zamyšleně na ni pohlédl a zvažoval, co právě řekla.

Snažil se ji utěšit: „Jenom jsi ještě nenašla toho pravého. A navíc vím, jak moc umíš milovat druhé.“

„Ach, svou nejbližší rodinu, to ano! Ale Tengel v mých očích předčí všechny ostatní muže. Ne že bych ho *milovala*, to samozřejmě ne, to by bylo nepřípustné! Ale víš – on je můj ideál. Nikdo se s ním nemůže měřit. Srovnávám s ním všechny mladé muže a pokaždé z toho všichni vyjdou bídně.“

„Jistěže ano! Je jenom jeden Tengel.“

„Ano, a proto je to tak složité.“

Dag se zamyslel. „Člověk by si mohl myslet, že hledáš autoritativní osobnost, někoho jako je Tengel. Jenže ty nehledáš muže s Tengelovými ctnostmi, Sol, ale takového, který bude mít jeho moc a d'ábelské síly!“

„Musím přiznat, je to tak, jak říkáš,“ odpověděla sklesle.

„Ale dovol mi, abych ti pověděl jednu věc, moje přítelkyně. Síla, kterou má, nevychází z Tengela samotného. On čerpá svou sílu ze Silje!“

Sol chvíli mlčela a pak prohlásila: „Ano, ale její síla závisí na tom, že má jeho lásku.“

„To je také pravda.“

„Pak ani jeden není úplně bez toho druhého.“

„Ne. Měli jsme velké štěstí, ty a já, že jsme měli takový domov. Tak, a jsme tady! Tyhle dveře.“

„Takový krásný dům,“ vydechla Sol, zatímco obdivovala zdi orámované trámy a nad dveřmi modře a zlatě natřenou vějířovitou ozdobu.

„Ano a lidé, u kterých žiji, jsou moc slušní. Budeš tu mít svůj vlastní pokoj. Bohužel jsi přijela v těžkém období. Ztratil se jim malý synek.“

„Je mrtvý?“

„Ne, jak jsem řekl, ztratil se. Zmizel před třemi dny.“

„Ach! To je hrozné,“ zamumlala Sol. „Horší než cokoli jiného.“

„Nevědět? Ano, to je. Jeho ubohá matka je skoro šílená strachy. Prohledali řeku tady dole, ale nic nenašli. Teď si myslí, že dítě někdo ukradl. Není po něm ani stopy.“

Vešli do domu a už si nemohli dál povídat. Pán a paní vstali ze židlí v salonu a šli je přivítat. Dag nijak

nepřeháněl. Ruce mladé ženy se silně třásly a její tvář nesla stopy nekonečného pláče.

Formálním hlasem je Dag představil.

„Dovolte mi, abych vám představil svou nevlastní sestru Sol Angeliku, a tohle jsou mí velkorysí hostitelé, hrabě a hraběnka Strahlenhelm.“

Hluboce se uklonila. „Vaše sestra je rozkošná,“ prohlásil hrabě a vzal ji za ruku. „Henrietto, viděla jsi – takové krásné oči! Přísahám, že jsem nikdy neviděl oči takové barvy. Jantarové!“

Jeho žena se nezmohla na víc než na přikývnutí jejich směrem a unavený úsměv.

Sol obdivovala její oblečení. Měla límec jako mlýnské kolo, perlami vyšíváný čepec a pod brokátovými sukněmi musela nosit obrovskou krinolínu, protože její boky byly tak široké, že si na ně mohla pohodlně položit ruce.

Hrabě řekl: „Ukažte mladé Sol její pokoj, Dagu. Brzy se bude podávat něco k zakousnutí, ale nyní prosím omluvte mou ženu. Půjde si odpočinout, je toho na ní teď příliš.“

„Jistě. Naprosto vám rozumím,“ odpověděla Sol tiše.

Projel jí prudký, neznámý pocit. Bylo tu něco, co ji silně zneklidňovalo a z čeho byla nesvá. Hraběnka odešla z místnosti s tváří zakrytou kapesníkem.

Sol počkala, dokud neopustila salon, a pak se obrátila k hraběti.

„Pokoj může počkat. Myslím, že bych vám možná mohla pomoci najít to dítě.“

„Sol!“ vykřikl Dag s varovným pohledem.

Jeho hostitel zvedl ruku, aby ho umlčel. „Jak to myslíte, mladá dámo?“

„Vím, že bych neměla nic říkat, Dagu, ale musíš pochopit, že je to naléhavé!“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se hrabě. „Víte něco?“

Dag zasáhl. „Tohle může být pro mou sestru velmi nebezpečné. Nepochybuji, že by vám mohla pomoci, ale může za to zaplatit životem. Všechno závisí na vaší diskrétnosti.“

„Vysvětlíte mi to!“

„Už jste si všiml očí mé sestra, hrabě Strahlenhelme. Byla jimi požehnána z jistého důvodu. Když Sol řekne, že je to naléhavé, znamená to, že cítí, že dítě je stále naživu – prozatím. Sol čekala, dokud hraběnka neodejde z pokoje, protože ví, že vaše manželka by nedokázala zůstat v klidu.“

Hrabě zmateně těkal očima z jednoho na druhého.

„Život mého dítěte pro mě znamená všechno.“

„Slibujete, že nikdy nepromluvíte o tom, čeho tady budete svědkem?“ zeptala se Sol, celá nervózní a překypující netrpělivostí. „A nikdy mě neudáte?“

„Přísahám.“

„Dobrá. Teď mi dejte něco, co patřilo vašemu dítěti – kus oblečení nošený v poslední době bude stačit, pokud

nebyl od té doby vypraný. Ale pamatujte: nemohu slíbit, že ho najdu, mohu to jenom zkusit. Možná nám to pouze napoví, kde se nachází.“

Vysoký, štíhlý a elegantní muž si zhluboka povzdechl. „Prosím, slečno Sol. I za tu nejprostší domněnku vám poděkuji na kolenou.“

„A mohu vám důvěřovat, že budete ohleduplný?“

„Rozumím velmi dobře, co by se vám mohlo stát, kdyby se úřady doslechly o vašich... schopnostech. Moje žena už vlastně vyjádřila přání, abychom využili služeb takzvané ‚vědmy‘. Ale o nikom jsme nevěděli a neopovážili jsme se po ní pátrat. Prosím, má vděčnost vám může být zárukou, že budu mlčet!“

„A když se mi to nepovede?“

„Pak vám budu vděčný, že jste to zkusila. Ale co když nás moje žena nebo někdo ze služebných uvidí?“

Sol zašmátrala v záhybech své sukně. „Dejte své ženě ihned tenhle prášek na spaní. Není silný. Smíchejte ho s nějakým jejím pitím. A služebnictvu musíte nařídít, aby nás nevyrušovalo.“

Hrabě se na Daga zvědavě podíval. „Tohle jste mi zatajil, Dagu.“

Dag sebou škubnul. „Solino nadání není záležitost, o které se mluví ve společnosti, Vaše Milosti.“

„Ne, ne. To je naprostá pravda.“

Odspěchal z pokoje s práškem v ruce.

„To jsi neměla dělat, Sol,“ zamumlal Dag.

„Neměla?“

Povzdechl si. „No, možná. Pokud to zvládneš, získáš si jeho přátelství na celý život. Je to mocný muž, Sol. Mocnější, než bys tušila.“

„Skutečně? A kdo to tedy je?“

„Soudce. Jeden z nejvyšších v dánském soudnictví.“

„Ach, Bože!“ vydechla Sol a přitiskla si ruku na ústa.

„Takže se zdá, že jsem se dostala do pěkné nepříjemnosti.“

„To ano. Není divu, že nezná žádné vědmy, protože je posílá na smrt. Proto jsem tě tak prosil, abys nic neříkala.“

„Ale Dag, nemohla jsem mlčet. Cítila jsem, že to dítě žije a trpí. Ten pocit je všude v tomhle pokoji. Křičí z každé pídě tohoto domu.“

S náznakem obav v hlase Dag odpověděl: „Pak kvůli nám všem doufejme, že toho chlapce najdeš.“

Hrabě se vrátil.

„Dal jsem své ženě ten nápoj,“ začal váhavě. „Také jsem nakázal služebnictvu, že nás nemají rušit. Máte pravdu ohledně Henriettina citového rozpoložení. Pravděpodobně by mluvila příliš rychle a příliš nahlas o věcech, o kterých je lépe mlčet. Přinesl jsem tuhle hračku, kterou můj syn vždycky choval v náručí, když spal. Všechno ostatní je vyprané.“

Sol si vzala měkkou hadrovou panenku. „Je vyrobená z látky. To bude stačit. Mohu se posadit?“

„Ale jistě. Prosím, odpusťte mi mou nezdvořilost.“

Sol se posadila a pokračovala: „Teď vás musím požádat, abyste byli úplně zticha.“

V pokoji nastalo ticho jako v hrobě. Nebyl slyšet ani žádný hluk z ulice. Oba muži nehybně stáli po dobu, která jim připadala jako věčnost, zatímco Sol se zavřenýma očima seděla naprosto klidně s panenkou u tváře.

Nakonec bezvýrazným hlasem, skoro šeptem, řekla: „Tma – zima – málo místa.“

Hrabě se chtěl zeptat: „*Je naživu?*“ ale pak se ovládl.

„Spí,“ prohlásila Sol normálním hlasem. „Nebo je možná v bezvědomí, to nedokážu říct. Cítím strach a samotu, které už pominuly. V tuhle chvíli necítí nic.“

Ach, dobrý Bože, pomyslel si hrabě Strahlenhelm a hlavou se mu honily všelijaké myšlenky. Bylo pro něj těžké všemu uvěřit. Tahle žena, kterou by měl odsoudit za čarodějnictví, mu přinesla naději v jeho zoufalé situaci. Co by měl udělat? Nic! – Ted' je především otec a jeho povolání s tím nemá nic společného. V mžiku přestalo existovat.

Stále se mu ve skrytu duše vracela myšlenka, která trýznila jeho svědomí. Co všechny ty ostatní vědmy, které odsoudil bez slitování a dovolává se nejpřísnějšího trestu?

Sol mluvila, spíš pro sebe, ale chtěla od nich ujištění, že je na správné cestě.

„Má světlé, hebké vlasy. Mezi jedním a dvěma lety – myslím, že blíž k dvěma. Je oblečený v sametu – temně rudém sametu. Široký krajkový límec...“

Hrabě vrhl překvapený, tázavý pohled na Daga.

„Nic jsem jí neprozradil,“ zašeptal Dag.

Nešťastný otec jako by z jeho slov načerpal odvahu. Napřímil se a z jeho znavené tváře číselo nová naděje. Hrabě Strahlenhelm byl svým způsobem pohledný muž; vysoký, štíhlý a dobře oblečený s pronikavým pohledem. Byl o dost starší než jeho žena.

Rozrušeně hleděl na svého neobvyklého hosta.

Sol si ten okamžik vychutnávala. Dokázala využívat své síly a ráda byla středem pozornosti, ale stále ji trápil osud dítěte, a proto byla velmi napjatá.

„Musíme si pospíšet,“ prohlásila netrpělivě. „Je to naléhavé, velmi naléhavé.“

„Ale kde je?“ vykřikl hrabě.

„To nevím!“ sykla Sol, která už dál nedokázala ovládat své rozrušení.

„Vzal ho někdo?“

„Ne! Nikde není žádné zlo. Teď buďte zticha! Pozor, něco cítím!“

Jako soudce se hrabě naučil mnohé o lidské duši a nedovolil, aby ho její pokárání rozhněvalo.

Dag byl nesmírně hrdý na svou sestru, ale současně se bál, jak tohle všechno skončí. Vyrostl se Soliným a Tengelovým pozoruhodným darem, ale vždycky se s nimi cítil tak trochu nesvůj. Jejich schopnosti byly až příliš vzdálené jeho vlastní osobnosti. Všiml si, že má pevně zatáté pěsti. Do čeho je to Sol zamotala? Mohl se jen modlit, aby všechno dobře dopadlo!

„Vidím zámek,“ zašeptala Sol a její prsty si nervózně pohrávaly s panenkou. „Zamčený zámek.“

„Zamkl ho tam někdo?“ tvářil se úzkostně otec dítěte.

„Ne, ten zámek je ve tmě.“

Chtěl se zeptat, jak to může vidět, když je tam tma, ale uvědomil si, že ta otázka by nebyla vhodná.

„Někde se zamkl sám,“ usoudila Sol, „a nedokáže se dostat odtud ven.“

Hrabě znepokojeně přecházel sem a tam, byl jako posedlý. „Tady v tomto domě?“ snažil se dopátrat odpovědi.

Sol si nebyla jistá. „To si nemyslím. Nezdá se být blízko. Ale nemohl odejít moc daleko – je tak malý. Jak se to stalo, když se ztratil?“

„Seděl jsem ve vedlejším pokoji – to je má pracovna – s Dagem, který studoval. Moje žena byla pohroužena do rozhovoru se svými přítelkyněmi. Bavily se tady v salonu, zatímco chlapec seděl na podlaze a hrál si. Jeho chuť byla v dětském pokoji a chystala se ho přebalit, ale když se pro něj vrátila do pokoje, dámy zjistily, že je pryč.“

„Jak dlouho...?“

„Myslely tak čtvrt hodiny, co si ho všimly naposledy. Je to velmi tichý chlapec, který si hodně hraje sám. Slečno Sol, najděte ho! Prosím, udělejte všechno, co můžete.“

Přikývla. „Kde seděl?“

Hrabě jí místo ukázal. „Tam na podlaze vedle krbu.“

Sol vstala a přešla ke krbu, klekla si na zem a přitiskla dlaň na podlahová prkna. Vypadala zmateně.

„Něco se muselo stát. Něco, na co jste zapomněli.“

„To není možné. Hledali jsme všude tisíckrát... Prošli jsme každý kout v domě...“

„Není v domě.“

Hrabě si povzdechl. „Ale *nemohlo* nám nic uniknout.“

„Jak se dostal z pokoje? Dokázal si otevřít dveře bez pomoci?“

„Ne, ale jak vidíte, všechny vnitřní dveře do pokojů zůstávají otevřené. Nikdy by nedokázal otevřít dveře na ulici a dveře do zahrady byly zavřené. Proto jsme si mysleli, že ho někdo odnesl, ale vy Si myslíte něco jiného?“

Sol vstala a chvěla se zmatením a rozčilením. „Něco tu je. Máte psa?“

„Hlídacího, velikého loveckého psa. Ano.“

„A *ten* si umí otevřít dveře?“

„Dveře na zahradu, ano. Ale ty byly zavřené, když hoch zmizel.“

Dag vstal a šel do sousední místnosti. Přistoupil ke dveřím, které nebyly vidět z místa, kde tehdy dámy seděly. Sol s hrabětem ho následovali.

„Ale pes nebyl uvnitř,“ namítl hrabě. „Byl přivázaný ve svém kotci pod kuchyňským oknem.“

„Venku v zahradě?“

„Ano... no, vlastně ne. Byl za rohem vedle kuchyňské zahrady.“

„A vy jste ho tam přivázal?“

„Ne. Nedokážu říct, kdo to udělal. Možná někdo ze služebných.“

„Takže když se to stalo, nikdo se na tohle neptal?“

„Ne, o psovi jsme se nikdy nebavili, protože byl přivázaný na obvyklém místě.“

Pohlédli na dveře vedoucí do zahrady. Kliku byla příliš vysoko, než aby na ni dosáhlo dítě, ale...

Dag položil ruce na kliku stejně, jako by tam mohl zavěsit packy veliký pes, a pak je spustil. Západka povolila. Dag zatlačil na dveře a ty se rozlétly ven do zahrady. Bylo snadné si představit, jak se do nich opře pes. Pomalu a tiše se zhouply zpátky na pantech a západka se s cvaknutím zaklapla. Dveře se zase zavřely.

„Ano, ale pes byl přivázaný ve svém kotci,“ trval stále na svém hrabě.

„Otázka je, kdy ho tam přivázali.“ namítl Dag. „*Mohlo* to být po tom, co váš syn zmizel, ale dřív, než si dámy všimly, že je pryč.“

„Okamžitě zjistím, kdo uvázal psa a kdy,“ oznámil jejich hostitel. „Musíte chápat, že jsme si celou dobu byli jistí, že někdo v nestřeženém okamžiku vešel do domu a chlapce unesl. Protože jsme prohledali celý dům, víte. Teď počkejte, než si promluví se služebnými.“

„Teď ne,“ zadržela ho honem Sol. „Nemůžeme plýtvat časem na věci, které nejsou důležité. Zjistila jsem, že je do toho zapletený pes, a to stačí. Pojdme se teď podívat do zahrady.“

Zahrada nebyla moc velká. Ze dvou stran ji obklopoval hustý živý plot a stěna obrovského sousedního domu,

zatímco po pravé ruce byly staré kůlny, které hraničily s dalším pozemkem. Šli směrem ke kůlnám a prošli kolem kuchyňské zahrady. Pes ležel vedle své boudy, ale postavil se, když procházeli kolem, a zavrtěl ocasem na uvítanou. Dag ho roztržitě poplácal po hlavě.

Sol už zkoumala jednotlivé kůlny. Vytrvalé kdákání jí napovědělo, že tahle je kurník, a z té druhé zachrochtalo prase.

„Prohledali jsme všechny tyhle boudy,“ vysvětloval hrabě. „Každou z nich.“

Sol přikývla: „Tady není. Zkusili jste ho vystopovat s pomocí psa?“

„Jistě, ale ten náš není žádný stopař, a i když jsem si jednoho půjčil od přítele, stopa už byla stará. Navíc celou noc po chlapcově zmizení pršelo.“

Zed' sousedního domu byla neprostupná, takže zbýval jen živý plot. Sol prolezla po čtyřech kolem celého živého plotu a občas se zastavila a lehla si na břicho.

„Vaše šaty!“ zvolal hrabě. „Zničíte si je!“

„Na tom nezáleží!“ odsekla Sol. „Život dítěte je důležitější. Začněte hledat tady!“

Oba muži začali nahlížet do křoví.

„Plot je velmi hustý a tady už jsme se taky dívali.“

„Nevěřil byste, co děti dokážou,“ ujistila ho Sol.

Dag strčil ruku pod trnitý hloh a zeptal se: „Myslíte, že tenhle průchod je příliš úzký?“

Ostatní se přišli podívat. Sol si lehla na břicho a natlačila se z půlky pod živý plot.

„Zdá se to nemožné,“ usoudila, „ale *pokud* opustil zahradu, muselo to být jedině tudy. My se tudy nedostaneme, ale dvouleté dítě? Není na svůj věk spíš menší, Vaše Milosti?“

„Ano, řekl bych, že ano. A je mu teprve devatenáct měsíců. Ale jistě by tudy neprolezl. To není možné!“

„Ale dokázal to!“ prohlásila Sol, když se vyprostila z keřů. „Podívejte, co se zachytilo v trní!“ Otevřela dlaň a ukázala pár jemných pramínků světlých vlasů.

„Albrekte!“ vykřikl hrabě. „Tohle je první stopa!“

„Podívejte se tamhle dolů,“ navrhla Sol. „Uvidíte, že pokud se uvnitř křoví plazil doprava, vylezl by někde jinde.“

Hrabě udělal, co mu řekla. „*Mohlo* by to být možné – ale je to neuvěřitelné!“

„Děti jsou nevypočitatelné. Co je na druhé straně?“

„Obchod. Tam vzadu mají dvorek.“

„A který den v týdnu zmizel?“

„Byla neděle. Ale tam jsme také hledali. Celé sousedství se snažilo chlapce najít, dokonce i strážníci a vojáci na stráž – všichni!“

Sol si sedla na zem. Byla rozcuchaná, špinavá a na tváři měla škrábance od trnitého hlohu – ale stále byla velmi hezká.

„Proplazil se tudy. Vsadím na to svou zatracenou duši,“ prohlásila.

To se ti snadno řekne, napadlo Daga. Sol si nikdy moc nedělala hlavu s blažeností své duše.

„Nemohla byste trochu lépe popsat místo, kde je?“ netrpělivě vyzvídala hrabě Strahlenhelm.

„Ne. Byl tam hrozný zápach, ale nedokážu říct, kde to bylo. Už jsem ten pach někdy cítila, ale nemůžu si vybavit, kde nebo co to bylo.“

„Vidíš jeho okolí?“ přemýšlel nahlas Dag. „Vidíš, co je venku?“

„Ne, venku jsem nic nezahlédla a vnitřek byl příliš malý, protože tam bylo mnoho věcí. Mám pocit, že v jednom rohu bylo něco velkého a černého. Už si to nevybavuji, protože v tuhle chvíli nic necítím. Cítila jsem to jenom v domě, když jsem držela tu panenku.“

„Donesu tu panenku,“ nabídl se hrabě.

„To nemusíte. Viděla jsem všechno, co bylo možné. Je to velká, černá věc, která zapáchá. Myslím, že je vyrobená ze dřeva. Je to hloupé, ale pořád se mi vrací slovo *palečnice*.“

Muži se na sebe podívali.

„Nějaký druh lisu?“ zeptal se Dag.

„No-o možná,“ odpověděla Sol váhavě. „Mohlo by to tak být, ale nejsem si jistá.“

„Akorát nerozumím tomu,“ podotkl Dag, „jak se ten malý človíček dokázal sám zamknout uvnitř? Jak tam dosáhl?“

Sol si pomalu otřela čelo. „Myslím, že jsem viděla něco vedle dveří, na co si mohl stoupnout.“

„A nedokázal to znovu otevřít, když byl uvnitř?“

„Pravděpodobně ne.“

„Jaká bouda by měla zámek zevnitř?“ uvažoval hrabě, který zjevně zcela toleroval Soliny nezvyklé schopnosti.

„Napadá mě jenom jedna,“ oznámil Dag suše.

„Ne, záchod to není,“ usoudila Sol. „Říkám si, jestli to není nějaká chodba.“

„S druhými dveřmi?“

„Možná, ale žádné nevidím.“

„Byla neděle,“ zašeptal Dag zamyšleně. „Chlapec mohl dlouho křičet, aniž by ho někdo slyšel. Zvláště ve čtvrti obchodníků.“

Sol se obrátila zpátky k živému plotu. „Musíme se tudy dostat.“

„To není nutné,“ podotkl soudce. „Můžeme to obejít.“ A dychtivě vyrazil ven přes dům.

„Sol, vypadáš hrozně,“ zamumlal Dag.

Hrabě Strahlenhelm ho uslyšel a zastavil se. Společně jí pomohli upravit se a oprášili si i vlastní šaty.

Trvalo jen pár minut obejít blok a vejít do dvorku, který ležel na druhé straně živého plotu. Tam se rozprostíralo bludiště přístřešků a dílen, obklopených nevýslovným množstvím prázdných sudů, krabic a beden. Několik krys se spěšně stáhlo do svých úkrytů. Hrabě se zachvěl.

Když procházeli domem, Sol znovu zvedla panenku. Teď stála s očima zavřenýma, pevně ji držela při sobě a nevšímala si mladíka, který přeběhl přes dvůr. Ten se na ni pátravě zadíval, stejně jako služebnictvo, které je zvědavě sledovalo z oken, když Sol s dvěma muži byla v zahradě. Mladík vyběhl na ulici a zase byli sami.

„Už jsem viděla všechno, co dokážu. Víc toho není,“ povzdechla si.

„Zkus to znovu!“ naléhal Dag.

Sol byla hrdá, že projevil důvěru jejím schopnostem – Dag je často zlehčoval, když byli mladší – a tak se naprosto uvolnila, vypudila ze své mysli všechny myšlenky, dokud z ní nebyla jen prázdná schránka. Pak začala mít zvláštní pocit.

„Ne, dítě nám není nablízku,“ zvolala vzrušeně. „Hrabě Strahlenhelme, jeho dech je velmi slabý! Bojím se, že si musíme pospíšet, ale já nevím, kde...“

„Pokud prolezl křovím,“ uvažoval nahlas Dag, „a není v tomto dvoře...“

„Pak musel vyjít na ulici!“ dokončil hrabě Dagovu myšlenku.

„Myslíte, že by brána mohla být otevřená,“ zeptala se Sol, „v neděli?“

„Musela být. Není čas to zjišťovat,“ odpověděl soudce.

Pospíchali průjezdem zpátky na ulici. Tohle nebyla hlavní ulice, ale vedlejší ulička, která k ní vedla.

„Někdo by ho musel tady venku vidět,“ poznamenal Dag.

„Ne, pokud šel rovnou do dalšího dvora, aniž by se zastavoval,“ odpověděla Sol.

Pak najednou zastavila. „Ten pach... Kéž bych si jen vzpomněla, co to bylo. Takový kovový, olejnatý pach... Pálil mě v nose.“

Hrabě se skoro šeptem zeptal: „Je někde poblíž?“

„Necítím ho.“

Chlapcův otec si zhluboka vzdechl.

„Kdybych byl velmi malý chlapec, který právě vyšel na cizí ulici, co bych dělal?“ uvažoval Dag. „Rozhlédl bych se... Otočil bych se a vrátil se stejnou cestou zpátky? Ne, to nemohl udělat, protože víme, že tam není.“

Na hlavní ulici projel kočár tažený koňmi.

„Je to plachý hoch,“ dodal hrabě rychle. „Hluk z ulice by ho vyděsil.“

„Takže půjdeme opačným směrem,“ rozhodla Sol.

Pospíchali úzkou ulicí a zkoušeli všechny brány a dveře, jestli jsou zamčené a...

„Podívejte!“ vykřikl Dag. „Pod touhle bránou je široká díra. Mohl pod ní prolézt!“

„A tahle brána je hodně podobná té naší,“ dodal hrabě. Sol si všimla, jak je na něm znát nervozita – jako u loveckého psa, který našel stopu, ale nepovolili mu vodítko.

Zatlačili na vrata, která vedla do klenutého vchodu s dalšími dveřmi na druhé straně. Tyhle pro změnu ústily na další ulici a stejně jako dveře, které právě otevřeli, i tyhle měly dole vysokou mezeru. Byla to zkratka mezi dvěma ulicemi, nic víc.

„Ne, už jsme příliš daleko od domu,“ prohlásil hrabě, zatímco stáli a rozhlíželi se po druhé ulici oběma směry. „Určitě jdeme špatně.“

„V tuhle chvíli by dítě ztratilo hlavu,“ řekl Dag klidně. „Teď začíná bezradně běhat kolem a nemůže najít matku nebo otce. Možná něco upoutalo jeho pozornost – třeba nějaké zvíře. Byla neděle, takže tu bylo asi málo lidí.“

„Podívejte! Podívejte tady!“ vykřikl najednou hrabě. „Tamhle visí tabulka nad nějakou dílnou! Podívejte – v té ulici – napravo. Mohlo by to něco znamenat, slečno Sol?“

„*Knihařství*,“ přečetla. „Tiskaři. Ano, jistě! Tiskařská barva – to byl ten zápach!“

Skoro se předháněli, kdo tam bude první, když všichni najednou vtrhli do tiskárny.

„Dobrý den,“ pozdravil hrabě dva muže, pracující u tiskařského stroje, obklopeného zásuvkami písmen a tácy.

„jsem hrabě Strahlenhelm. Slyšeli jste, že se před třemi dny ztratil můj synek?“

„Ach, to jste vy?“ odpověděl starší z těch dvou. „Ano, slyšeli jsme to, ale bydlíme dost daleko na konci ulice, u toho velkého růžového keře.“ Pohlédl na svého kolegu, aby to potvrdil.

Hrabě pokračoval. „Pravda, ale máme stopy, které nás dovedly sem. Nemáte tu nějakou malou místnost, skříň, ve které je starý lis?“

„Pronajali jsme si tuhle dílnu teprve nedávno,“ řekl mladší muž pomalu. Zdálo se, že je to otec a syn. „Ale nic takového jsme tu nenašli.“

„Máte vzadu dvůr?“

„Ano, samozřejmě.“

„Můžeme se tam porozhlédnout?“

„Přirozeně.“ Chtěli otevřít dveře v zadní části dílny.

„Ne,“ přerušila je Sol. „Dítě se muselo dostat dovnitř z ulice, jinak by to nebylo možné.“

Tiskař nejistě podotkl: „Je tam brána z ulice, ale ta je zamčená.“

Dag už vyběhl na ulici, s ostatními čtyřmi v patách.

„Je pod ní díra. Mohl se tudy dostat.“

Tiskař vytáhl veliký klíč a odemkl bránu. Prošli do dvora vzadu za dílnou, který byl uklizený a udržovaný. Otevřeli několik dveří, které odhalily záchod a dřevníky, které rychle prohledali.

„Ach ne,“ zaúpěl sklíčeně hrabě. „Tohle je jenom slepá ulička.“

Sol stála nehybně. „Tiše! Je tady! Velmi blízko. Cítím to, ano, cítím. Musíte se rychle podívat!“

Oba tiskaře zaskočil její úzkostný výraz. Necháпали, co se děje.

„Ale další dveře tu už nejsou,“ upozornil Dag. „Jenom zadní vchod do tiskárny,“ prohlásil starší ze dvou mužů.

„Ten by nikdy neotevřel!“ namítl hrabě.

Muž se otočil ke svému synovi. „Nebyl jsi tady minulou neděli?“

„Ano, byl.“

„Byly dveře aspoň chvíli otevřené?“ zvolal Dag.

Mladý muž uvažoval.

„Ano, pravděpodobně ano. Když jsem byl na...“

Udělal rozpačitý posunek směrem k záchodu a začal si pohrávat s předkem své kožené zástěry.

Dag se zachvěl. Věděl, jak tyhle záchody vypadají. Byla to jen temná jáma vykopaná do země, kde člověk hledal místo, kam si stoupnout, aby vykonal nezbytné. Jednalo se o poněkud nepříjemná místa.

„A nic jste neslyšel?“ zeptal se hrabě. „Pláč dítěte, nebo cokoli jiného?“

„Na nic si nepamatuji, ale možná mi něco uniklo.“

Sol už přešla ke dveřím do dílny a čekala, až jí je starší muž otevře. Ocitli se znovu v tiskařské dílně, tentokrát v zadní části.

„Ten zápach,“ zašeptala Sol. „Ano, musí to být tady!“

„Jak se mohl můj chlapec dostat až sem?“ zasténal hrabě. „Tak neuvěřitelně daleko od domova. Ne, nemohu tomu uvěřit. Kde by byl? Není se tu kde schovat.“

„A ten tiskař, co tu byl v neděli, by ho tady musel vidět,“ dodal Dag. „Sol, možná jsi na špatné stopě.“

Sol ho nevnímala.

Ztrápená všemi těmi pocity a intuicí, které uvnitř ní vřely, se obrátila k muži a rozrušeně se zeptala: „Když jste se sem vrátil ze dvora, co jste udělal? Pozorně přemýšlejte, pane! Tohle je důležité!“

Zmateně na ni pohlédl. „To bylo to poslední, co jsem udělal, než jsem šel domů. Zamkl jsem a odešel.“

„To bylo příliš stručné! Jděte ven na dvůr a vraťte se znovu otevřenými dveřmi!“ nakázala mu.

Líně ji poslechl. „Nejdřív jsem zavřel dveře na dvůr a zamkl je, takhle. Pak jsem se ujistil, že je všechno v pořádku na pondělní práci, uklidil jsem pár věcí a pak jsem vyšel dveřmi do ulice – a zamkl je.“

„A to bylo všechno?“

„Jo, to bylo všechno. Teda, kromě toho, že jsem zavřel a zamkl dveře do skladu.“

Všichni skoro jednohlasně vykřikli: „Dveře do skladu!“

„Jo, za támhle tím kredencem – vedle dveří do dvora. Vůbec jsem na to nepomyslel. Málokdy tam chodíme.“

Hrabě už je našel. Ve zdi za policemi byly schované nízké dveře. Zabral za ně, ale byly zamčené.

„Byly v neděli otevřené?“

„Jo, bral jsem odtamtud pár věcí.“

„Ale kam vedou?“ naléhal Dag, když starší tiskař otočil klíčem.

„Vedou podél zadní části domu. Dáváme tam všechno, co nepotřebujeme. A zůstala tam spousta starého haraburdí, protože jsme se ještě nedostali k tomu, abychom tam uklidili.“

Dveře se otevřely do úzké chodbičky zacpané zpřeháženými kusy zařízení.

„Ať jde Sol první,“ navrhl Dag.

Počkali, až vejde dovnitř.

„Je tam takový malý kumbálek?“ zavolala.

„Ne, tohle je jen chodba do kolářova obchodu ve vedlejším domě. To uvidíte...“ Starší muž se zarazil a zíral dopředu. „Ale ty staré dveře jsou zavřené – a obvykle jsou otevřené. Jsou tu jen jedny dveře mezi námi a kolářem, ale na téhle straně jsou druhé staré dveře, které se nikdy nezavírají.“

Dag se zeptal: „Není tam starý lis – v chodbě za těmi dveřmi?“

„Tam je kdeco! Neměli jsme čas prohlédnout si každý kus šrotu, nebo ano? Ach, jsou zamčené – zevnitř!“

Hrabě se vrhl ramenem proti dveřím. Ale dveře se otevíraly ven, takže se nedaly snadno vyrazit a jediné, čeho dosáhl, bylo otlučené rameno. Dag vmáčkl prsty přes vršek dveří a za něco škubnul. Jako by tam byl zámek.

„Potřebuji tu pomoc.“

Muži chytili dveře za horní hranu a snažili se je vypáčit. Mladý tiskař našel železnou tyč ležící nedaleko, kterou vsunul do mezery, a pořádně zabral. Zámek povolil a dveře se rozlétly.

Před nimi se otevřela maličká, temná místnost s dalšími podobnými dveřmi na druhém konci. Uvnitř, v jednom rohu, viděli starý dřevěný tiskařský lis, zarovnaný starými krámy, a nějaké odřezky trámů na podlaze... A tam, s tváří opřenou o jeden z nich, ležel chlapec v červeném sametu – s velmi vlhkými krátkými kalhotkami.

Hrabě zasténal, když zvedal maličké, bezvládné tělíčko.

„Och, Bože!“ zašeptal. „Dobrý Bože!“

„No páni!“ vypísl starší tiskař. „Když si pomyslím, že tu byl celou tu dobu! Ale jak jste věděli...?“

Než kdokoli z nich stačil začít přemýšlet o podivných událostech toho dne, Dag rychle poznamenal: „Sledovali jsme řetězec vodítek. Ale jak to, že jste ho neslyšeli?“

„Zezadu z dílny bychom neslyšeli skoro nic. A je tam taky pořádný hluk. A sem nikdy nechodíme. Ach, bože,

taková hrůza! Ten malý drobeček se ztratí tak daleko z domu a nikdo si toho nevšimne.“

Všichni šli rovnou zpátky do tiskařské dílny.

„Je naživu?“ zeptal se hrabě roztřeseným hlasem. „Albrekte! Albrekte! Odpověz tatínkovi. Musíme ho ihned vzít k lékaři.“

„To nebude nutné,“ uklidňoval ho Dag. „Sol byla pět let pomocnicí mého pěstouna a v léčení je stejně zkušená jako on.“

„Ještě víc!“ prohlásila Sol, která se rozhodně nijak neostýchala. „Aspoň svým vlastním způsobem. Jenom nemám jeho léčivé ruce. Podívám se na to dítě.“

Po chvíli pochyb hrabě podal Sol maličký raneček, který choval v náručí.

„Ano. Jak jsem si myslela, lépe by nám pomohly Tengelovy léčivé ruce,“ přiznala. „Ale váš chlapec je naživu, Milosti, o tom není pochyb, i když mu už nezbývalo mnoho času.“

Ted' možná zas trochu přeháníš, pomyslel si Dag. Hoch na tom nebyl tak špatně a pravděpodobně by vydržel ještě pár dní, ale Sol vždycky věci trochu dramatizovala, aby byl život víc vzrušující!

„Musí vypít nějakou vodu, protože žízeň je teď jeho největší nebezpečí,“ pokračovala.

„Zdejší voda není dobrá,“ zamračil se tiskař. „Používáme ji jen pro práci. Ale máme trochu vína.“

„Je plně zkvašené a dozrálé?“ zeptal se soudce.

„Prvotřídní!“ odpověděl tiskař.

„Pak to zkusíme,“ rozhodla Sol, i když pochybovala o původu zmíněného pití.

Než muži přinesli víno a nalili slušnou míru, jemně chlapcem zatřásla.

„Nemůžeme udělat víc, dokud se neprobere,“ oznámila jim. „Hej, probud' se, ty jeden zlobivý malý dobrodruhu!“

Hrabě jí odpustil nešťastně zvolená slova, protože její chování a tón byly tak něžné, ale když začala plácát dítě po tvářích, už se neovládl.

„No tak...!“ protestoval.

„Tady není místo pro pravidla slušného chování,“ nedala se Sol. „A podívejte! Už se probouzí.“

Chlapec zamrkal a líně na ně pohlédl.

„Dobrý Bože, děkuji,“ zašeptal hrabě.

Sol s ním tak úplně nesouhlasila v tom, komu by měl poděkovat, ale jenom zavelela: „Vino! Honem! Než zase omdlí.“

Nedočkavé ruce přidržely džbánec chlapci u úst. Chlapec se instinktivně snažil napít a spolkl doušek nebo dva, než se zakuckal, zatajil dech a začal usedavě plakat.

„No tak, no tak. Tvůj tatínek je tady,“ utěšoval synka otec a vzal si ho od Sol. „Tak, tak. Všechno bude dobré.“

Chlapec usnul – nebo omdlel – otci na rameni. Hraběti do očí vyhrkly slzy a nijak se nesnažil je skrývat. Poděkovali tiskařům za jejich pomoc a pospíchali domů.

„Musíme mu co nejdříve dát léky, které mu navrátí sílu,“ vysvětlovala Sol, zatímco utíkala, aby hraběti stačila, a nespouštěla oči ze spící tváře dítěte. „Dovolíte mi ho léčit?“

„Ach, ano! Jistě, kdybyste byla tak laskavá. Ale ještě nic neříkejte mé ženě,“ dodal, „pro případ, že by se něco nevyvedlo. Doufejme, že ještě spí.“

Jakmile vstoupili zpět do domu, všechno běželo jako na drátkách. Užaslí a rozrušení služební pobíhali sem a tam a vykonávali každý Solin příkaz. Sundali dítěti špinavé, zapáchající šaty a položili ho do škopku horké vody okořeněné snítkami jalovce, která měla tělo uvolnit. To chlapce nepochybně probralo a Sol se podařilo ho přimět vypít pár doušků horkého nápoje se všemi posilujícími bylinami, které měla.

Užívala si každický okamžik, kdy byla středem pozornosti, a všechny úkony prováděla tak, aby byly trochu působivější než ve skutečnosti – zatvářila se zamyšleně a povytáhla obočí, když vytahovala každý malý váček bylin, což vyvolávalo dojem, že právě provádí závažné lékařské rozhodnutí.

Dag to viděl a významně se na ni podíval. Svou nevlastní sestru znal až příliš dobře!

Chlapec tiše zaplakal, a tak ho z lázně vytáhli netrpělivýma rukama, které čekaly, až ho budou moct osušit v nahřátém ručníku. Chůva se pak postarala o hochův opružený zadeček a oblékla dítě do čistých, suchých šatů.

Všichni byli šťastní, velmi šťastní, že se hošík vrátil.

„Přežije to?“ zeptal se hrabě Sol.

„O tom není pochyb! Jen aby teď nenastydl a dávejte mu léčivé nápoje, jak jsem vám řekla. Musíte mi hned dát vědět, kdyby dostal horečku, nebo začal kašlat. Postupně mu každý den dávejte o trochu víc jídla.“

Zase to trochu přeháníš, pomyslel si Dag s pobaveným úsměvem – opravdu skoro až příliš, ale s tím vším, co se seběhlo, si toho nikdo jiný nevšiml. Přesto si nemohl pomoci a byl na ni velmi pyšný!

„To je dobře,“ povzdechl si spokojeně hrabě. „Půjde někdo vzbudit mou ženu?“

Jedna ze starších žen odešla z pokoje. O chvíli později uslyšeli přidušený výkřik, okamžitě následovaný rychlými, hlasitými kroky na schodech, jejichž zvuk se rozléhal celým domem.

„Albrekte!“ vykřikla hraběnka z dálky. „Je to pravda? Nemohu tomu uvěřit. Nevěřím tomu, nevěřím tomu, ne...“

Stanula ve dveřích s bledou tváří a zavravorala na nohou, její manžel zvedl chlapečka, aby ho viděla, a žena s výkřikem pospíchala k němu, vytrhla dítě manželovi z

rukou a držela ho tak těsně a pevně, že se začalo divoce bránit.

Sol teď pochopila, proč hrabě nechtěl vzbudit svou ženu, jakmile se vrátili. Nikdy by se nedokázali o dítě v klidu postarat kvůli projevům jejích bouřlivých mateřských citů. Budou muset být velmi opatrní, až přijde čas převzít ubohého chlapečka ze srdečného, milujícího náručí jeho matky!

Nakonec se hraběnka posadila, přestala vzlykat a začala se zklidňovat.

„Kde byl? Jak jste ho našli? Kdo ho našel?“ zeptala se.

„Tady naše malá Sol,“ odpověděl její manžel tiše.

„Ach, ne! Myslím, že je to zásluha nás všech. Našla jsem stopu, a vy, muži, jste měli logické myšlení,“ prohlásila Sol, která zářila falešnou skromností.

„Jakou stopu?“ zajímala se hraběnka.

Všichni si vyměnili významné pohledy.

Dag rychle odpověděl. „Pramínek vlasů zachycený v plotě. Potom byl jenom jeden směr, kam se vydat.“ Ačkoli to bylo prosté vysvětlení, nikdo už se nechtěl dál zaobírat podrobnostmi.

„Musíme v kostele uspořádat bohoslužbu na díkůvzdání,“ rozhodla hraběnka.

Daga vůbec nepřekvapilo, že když tohle jeho sestra uslyšela, po tváři jí přelétl výraz opovržení.

Konečně Sol uvedli do jejího pokoje a mohla si udělat pohodlí. Na její počest a na oslavu událostí toho dne uspořádali přemrštěně drahou večeři. Její návštěva Dánska začala nejlepším možným způsobem. Byla hrdinkou dne – a ten pocit milovala!

Chvilí trvalo, než si Dag našel čas otevřít dopisy, které mu Sol přivezla z domova. Nejdřív vybral ten od Liv, otevřel ho a začal číst.

Můj nejdražší bratře, psala. Tolik mi chybíš! Gråstensholm je bez tebe tak prázdný. Někdy tam zajdu navštívit tetu Charlotte a to ji vždycky potěší, protože může mluvit o tobě, stejně jako já. Ale chybí mi naše procházky po hradu. Podívám se na věž a vzpomenu si, jak jsme tam stáli a mluvili o životě dole v krajině a že lidé vypadají malí jako mravenci, co se honí kolem.

Proč musíme dospět, Dagu?

Slyšela jsem, že se hodláš oženit se slečnou Trolle. Hřeje mě u srdce vědomí, že jsi našel osobu, se kterou chceš strávit svůj život. Doufám, že na tebe bude milá, nebo bude mít co dočinění se mnou! Nedovolím, aby se k mému bráškově někdo choval ošklivě!

Co se mě týče, já jsem teď řekla své „Ano“ Laurentsi Bereniovi a myslím si, že nebudu litovat. Ty se s ním ještě

neznáš, ale on představuje všechno, co si může člověk přát, ačkoli mu nikdy nedokážu říct o našem chudém životě v údolí Prokletých.

On je muž, který má vše. Nedávno zdědil otcův prosperující obchod a vlastní německé a holandské lodě, které přijíždějí ze zahraničí a vozí zboží, které se nakládá a vykládá a nevím, co ještě. Tohle všechno teď Laurents hrdě zastane sám. Je velmi pohledný a zná umění konverzace. Možná je trochu sebejistý a panovačný – ten druh člověka „já to vím nejlíp“ – jestli víš, co myslím. Ale to může být dost dobře proto, že je starší než my a pravděpodobně opravdu ví víc než my. Nikdy ho nenapadlo se se mnou bavit o obchodních záležitostech, a proto o nich vím tak málo. Nicméně vždycky se ke mně choval úžasně a já jsem tak okouzlená jeho pozorností, že je to trapné! Nezasloužím si to všechno! Každý říká, že jsem blázen, jestli neřeknu ano, a on se mi líbí, takže jsem si jistá, že s ním budu mít dobrý život. Musím říct, že není snadné odolat takové laskavosti.

Naše svatba se bude konat týden po prvním zimním dni. Všichni doufáme, že ty a Sol už tou dobou budete doma.

Pozdravuj ode mne slečnu Trolle a měj se hezky, drahý bratře!

Tvoje oddaná sestra Liv

Dag odložil dopis. Cítil se tak trochu nesvůj, jako by mu začínala rýma, nebo jako by snědl něco, co mu nesvědčí. Chvilí seděl, než otevřel další dopis.

Ten byl od matky Charlotte a byla v něm všechna ta obvyklá varování, klepy, spousta Och! a Ach!, stejně jako její pocity samoty a smutku.

Livin nastávající manžel je tak rozkošný, psala Charlotte. Byla jsem to já, kdo je dal dohromady, setkali se tady a on se do ní okamžitě zamiloval. Což není nijak překvapivé, protože Liv musí být manželkou snů každého muže. Jsem za ni tak ráda.

Silje, se svým nedokonalým pravopisem, napsala všechno o chystané svatbě, včetně dlouhých pasáží s podrobnostmi, co se chystá.

Mi s Tenglem sme mněly trochu starost protože Liv je tak mladá. Ale ten chlapec se nemohl dočkat, aš bude jeho. Je to neobyčejně dobrá partyje pro naši holčičku. Nemohla si vibrat líp. No chlapec není správné slovo – je to dospělý muž. Odsťehuje se do Ossla a to je taky dobře protože nebude tak daleko.

Jak ty tak Sol musíte přijet domů na svadbu. Tolik se bojím o Sol – ty výš proč – dohlédni na ni Dagu! Těch posledních pjet let byla skvjelá, ale teť je taková nepříjemná a podrážděná že si myslým, že se znovu začíná projevovat její původ. Ale už sme ji tu nemohly déle udržet.

Tengel, který nebyl zvyklý psát, dodal pár krátkých řádků těžkými, neohrabanými tahy, ve kterých mu sděloval, jak dobře všechno jde a že jim všem Dag chybí.

Pak tu byl dopis od Area. Bratříček Are – ten také roste jako z vody. Nebyl to řádný dopis, jenom načrtnutý plán Lipové aleje, na kterém bylo znázorněno, jak hodlá rozšířit a vylepšit hospodářská stavení. Velké plány, nebo tak to aspoň vypadalo, ale Are to dokáže. Ví, co chce, a nikdy se nenechá oklamat.

Najednou se Dagovi silně zastesklo po domově. Seděl, listoval dopisy a přemýšlel, jak se nemůže dočkat, až bude zase zpátky doma. Už věděl, že nebude moct přijet na svatbu, protože to bude uprostřed semestru.

A co Sol? Věděl moc dobře, že ji nedokáže přimět k odjezdu, dokud nevyzkouší všechno, co tenhle nový život mohl nabídnout. Skutečně, Dag měl strach stejně jako Silje – na Sol nebylo zrovna spolehnutí.

Zařídil, že ji příští sobotu vezme na večírek a představí ji některým svým kamarádům ze školy. Přeběhl mu mráz po zádech při představě, jak to asi dopadne. Ale navzdory všemu v téhle domácnosti udělala výborný první dojem!

Takže... uvažoval Dag... Laurents Berenius... Copak je to za ničemu, který „všechno ví nejlíp“?

Sol se rozzářily oči, když vešla do jasně osvětlené hospody, kterou si Dagovi přátelé vybrali pro konání večírku.

Všichni seděli kolem dlouhého, úzkého stolu, který byl podle svého začernalého a ošoupaného povrchu dost starý. Všichni to byli mladí intelektuálové v doprovodu svých sester nebo sestřenic – přivést ženu, která nebyla jeho příbuzná, nebylo povolené a považovalo se to za nemravné. Takovou ženu by považovali za tu nejhorší spodinu.

Oči dam, stejně jako jejich perly, se leskly ve světle lampy. Dřevěné džbánky byly po okraj naplněné a kolem stolu se posouvaly od jednoho k druhému obrovské tácy masa a chleba.

Sol poznala, že si jí všimli. Hraběnka Strahlenhelm jí půjčila jedny ze svých starších šatů, na hraběncin vkus trochu z módy, ale pro Sol to byla nádhera. Nikdy se necítila krásnější než tento večer a podle pohledů mladých mužů vůbec nebylo pochyb o tom, že je přitažlivá.

Přesto ji tihle hoši moc nezajímali. Kromě jednoho, ale to bylo z jiných důvodů.

„Dagu,“ zašeptala bratrovi, „co to říkali o tom muži tamhle? O tom, kterému říkají Preben.“

„Zapomeň na to,“ odpověděl Dag a zakousl se do kuřecího stehna.

„Ne, chci to vědět! Říkali něco o černé magii.“

„Sol!“ Otočil se k ní celým obličejem a vážně se zeptal: „Musíš pořád žít tak nebezpečný život?“

„Ne, myslím, že můj život je úplně normální. Tak dobrá, zjistím si to sama.“

„Nemůžeš jít a vyptávat se lidí! Jak si přeješ... Je to člen nějaké sekty tady v Kodani.“

„Uzavřená společnost, ech! Tajemství – pouze pro členy!“

„Ale drž se od nich, prosím tě, stranou,“ varoval ji Dag. „Rozumíš?“

„Ano, bratříčku,“ zašveholila zbožně, zatímco se očima snažila navázat kontakt s Prebenem.

Nebyl nijak zajímavý na pohled, takový ten druh tváře, kterou okamžitě zapomenete. Všiml si Sol, možná mu došlo, že se o něj zajímá, a poté, co si vyměnili přes stůl nesčetné pohledy, k ní později večer přistoupil. Tou dobou už byl Dag zaneprázdněný někde jinde v místnosti flirtováním s nějakou mladou dívkou.

„Slyšel jsem, že jsi Dagova nevlastní sestra,“ oslovil ji Preben.

„Tak něco,“ odpověděla Sol. „Vyrostli jsme spolu.“

„Všiml jsem si, že se zajímáš o mou maličkost. Čemu vděčím za takové potěšení?“

Sol na něj pohlédla svými zelenými jiskřivými očima.

„No, není to kvůli tvým zlatým kudrnám, protože žádné nemáš!“ odpověděla honem. „Nepřijdeš na to sám?“

„Ano. Ty tvoje oči! Něco mi říká, že máš stejné zájmy jako já.“

Přikývla. „Vezmi mě na jedno z vašich setkání.“

„Bojíme se špehů a zrádců.“

„Vypadám jako jeden z nich?“

„Ne, vypadáš, že tě přitahuje tajemno,“ odpověděl.

„To tedy přitahuje – každopádně to, co ty znáš jako tajemno. Pro mě je to něco, co je samozřejmé. Ale chybí mi kontakt s těmi, kdo mají stejné pocity jako já. Celý svůj život jsem žila odříznutá v Norsku a teď potřebuji poznat někoho, s kým bych mohla mluvit a od koho bych se naučila víc!“

Namyšleně přikývl. „Jistě se mnohé naučíš! Musím ti ale říct, že možná budeš svědkem trochu děsivých věcí.“

Sol se usmála a promluvila hlubokým, chraplavým hlasem. „Já se bát nebudu.“

„Jak chceš. Navrhnu tvou účast na naší další schůzce, a pokud budou souhlasit, můžeš znovu přijít. Ale varuji tě: s těmihle lidmi není radno si zahrávat. Máš nějaká doporučení?“

„Jenom sebe a myslím, že to mluví za všechno. *Mohl* by ses zeptat Daga, jistě, ale nemyslím, že bych to chtěla. Nemusí vědět o všem, co dělám tady v Kodani.“

„Pravda,“ souhlasil. „Velmi rozumný názor.“

Svatba Liv a Laurentse Berenia proběhla, jak bylo v plánu, ale ani Dag, ani Sol se na ni nedokázali vrátit zpět domů.

Důvod byl celkem prostý: nebyly k dispozici žádné lodě. To nebylo neobvyklé, protože mezi Dánskem a Norskem pluly lodě jen velmi zřídka, a dokonce i tehdy byly časy a trasy nejisté.

Liv byla nejmírnější z Tengelových a Siljiných čtyř dětí. Ještě mírnější než Silje, kterou nejvíce připomínala ve všech dalších ohledech. Bylo to přesně, jak Charlotte napsala: představovala manželku a snachu snů. Dokázala se rychle přizpůsobit a nebrala ohled na své vlastní potřeby, když bylo třeba. Byla velmi chytrá a dokonalá skoro ve všem.

Ovšem s tím, jak moc chytrá a dokonalá je, Laurents Berenius nepočítal.

Liv žila obyčejný život. Poslouchala rozhovory druhých, zdvořile souhlasila, aniž by však sama mnoho řekla. Myslela si, že všechno bude dobré. Laurents je hodný a hezký na pohled. Měla jsem velké štěstí a Dag si teď vezme slečnu Trolle. Celá rodina je kvůli nám šťastná. Měla jsem velké štěstí.

Charlotte na svatbě vůbec nešetřila. Silje přirozeně chtěla, aby se konala v Lipové aleji, na což měla právo, a tak Charlotte objednala obrovské vozy zásob, které se tam dovezly, a připravila průvod těch nejskvostnějších vozů do kostela a zpátky. Trvala na tom, že poslední den by měli uspořádat velikou hostinu v Gråstensholmu, a všichni s tím souhlasili, pokud se většina oslav odehraje v Lipové aleji.

Musíme udělat dojem na Bereniovu rodinu, říkala Tengelovi a Silje, když je nakonec přemlouvala pro svůj návrh. Ten chlapec si nesmí myslet, že sežení pod svou úroveň. To také nežení! Nic není dost dobré pro Dagovu nejlepší přítelkyni.

Liv vypadala báječně, oblečená ve zdejším venkovském svatebním kroji. Během let jí ztmavly vlasy a teď měly barvu a lesk matné mědi. Plet' měla hebkou jako okvětní plátky růže a tmavě modré oči tak důvěřivé, až člověka dojalo, když do nich jen pohlédl. Každý viděl, jak moc ji Laurents miluje.

Nesměle se na něj usmívala a dělala, co mohla, aby skryla svou nervozitu. Byla vyděšená a nejistá a srdce ji stále bolelo prázdnotou. Takhle se určitě cítí všechny nevěsty, utěšovala se. Laurents vypadal velmi elegantně. Byl vysoký, měl docela krátké, lesklé hnědé vlasy a šedo-hnědé oči. Měl rovný, hezky tvarovaný nos a pevná ústa. Líbil se jí majetnický způsob, s jakým na ni pohlížel, a ona si slíbila, že ho učiní šťastným.

Jediný mráček na jejím nebi byla skutečnost, že tu nebyli Dag se Sol. Těchto posledních pár týdnů by s nimi tak ráda mluvila, když ne z jiného důvodu, tak proto, aby se jich zeptala na jejich názor na Laurentse. Sol ho viděla a zůstávala nezvykle netečná, vždycky si hledala jiné věci na práci, kdykoli Laurents přijel na návštěvu, takže Liv stále nevěděla, co si o něm myslí. Ale Dagovi Liv vždycky

svěřovala své nesnáze a starosti a teď byl tak daleko. Nyní, když měl plnou hlavu slečny Trolle, jak by měl čas dělat si starosti prostě proto, že ona se cítí nervózní a v rozpacích? Sestra nikdy nemůže být tak zajímavá jako milenka.

Nepřítomnost jejího bratra a sestry způsobila, že se cítila ještě nejistěji než obvykle.

Během svatby se přihodila menší nehoda po jízdě z kostela do zahrady vyšňožené pro svatební hostinu. Cesta byla po celé délce lemovaná lidmi z panství, vesnice a okolních osad, kteří nejprve dostali řádně najíst ve veliké stodole a byli pozvaní na pozdější hlavní oslavu. Are a pár služek vyzdobili stodolu tak, že vypadala opravdu nádherně!

Cesta z kostela byla bouřlivá, jak tomu má být při takových příležitostech. Nevěstina koně pronásledovaly divoké výkřiky a zvuk výstřelů z muškety, aby se jí poslední den nevinnosti nezmocnila zlá kouzla a zlí duchové. Liv byla dobrá jezdckyně a vrátila se domů v pořádku.

Na dvoře dostala obrovskou misku piva, kterou musela před očima přihlížejících vypít, než ji prázdnou hodila přes střechu domu. Pokud by přistála na druhé straně domu, pak by to bylo považováno za znamení dobrého sňatku. Jenže Liv nedržela misku dost pevně a jak ji hodila, vyklouzla jí, odlétla stranou, zachytila se na střeše a spadla zpátky na

stejnou stranu domu. Ačkoli všichni její chybičku zlehčovali, Liv to nesla těžce. Tolik si přála, aby s ní byl Laurents šťastný.

Na tuhle malou nehodu se brzy zapomnělo. Svatební oslavy, které trvaly obvyklé tři dny, měly neuvěřitelný úspěch a lidé o nich mluvili ještě roky.

Teprve když se ocitla se svým mužem v okázaném domě obchodníka v Oslu, došlo Liv, že už není cesty zpět. Její dětství s Tengelem a Silje bylo pryč a odted' se bude do Lipové aleje vracet jenom jako host.

Z toho se jí zmocnil nepříjemný smutek, kterého se jen těžko dokázala zbavit, ale znovu si říkala, že takhle se určitě cítí všechny nevěsty.

Nebyli v domě tak úplně sami; žila tam také Laurentsova matka. Samozřejmě se také zúčastnila svatby, ale celou dobu zůstávala odměřená a sotva s někým prohodila slovo. Zdálo se, že jen sedí a hledá něco, co by mohla zkritizovat, ale bez úspěchu, kromě jednoho slova, které ji Liv slyšela zamumlat – *výstřednost!*

Liv si byla jistá, že kdyby svatba nebyla tak velkolepá, pak by si tahle stará žena stěžovala na nedostatek a lakotu.

Laurents z Liv nechtěl udělat ženu během svatebních oslav. Chtěl počkat, dokud nebudou sami.

„Moc dobře je znám,“ spílal. „Tihle opilí hlupáci, kteří vlezou do svatební ložnice jakoby omylem, když všichni nechají novomanželský pár o samotě. Nic nám nezkazí naši první společnou noc, Liv.“

Lehl si vedle ní, díval se na ni ve světle svíčky, pomalu a něžně ji hladil, opatrně ji líbal – tak opatrně, až nakonec usnuli se svou neviností bez poskvrny.

Ted' se ocitli v tomhle obrovském domě, domě, na který bude od nynějška dohlížet ona.

Liv si pečlivě složila svatební šaty, nebo přesněji, svoje „manželské šaty“, které na sobě měla den po svatebním obřadu. Ted' už bude muset nosit šátek na znamení, že je vdaná žena. Pro sebe se usmála. Silje, s Tengelovou podporou, ho vždycky odmítala nosit. Nejednou si kvůli tomu vytrpěla nevlídná slova, ale oni dva se nikdy nenechali odradit prázdnými pomluvami.

V pokoji, který ted' měl být její svatební ložnicí, bylo přítmí, protože tu plála jediná svíce vedle postele. Případalo jí to tak divné, být tu sama s Laurentsem! Najednou si uvědomila, že ho sotva zná, a zmocnila se jí úzkost. Ne, musí takové myšlenky zapudit! Zvláště ted'! Měla ho velmi ráda. Takový zralý muž, tak pohledný, když tam stál a pomalu si v pološeru svlékal dlouhý kabátec s širokými rameny. Musí mu dát všechnu lásku, kterou si zaslouží.

Silje jí dala pár spolehlivých rad. „Liv, muži také potřebují lásku a potřebují cítit, že jsou milováni. Propůjči

mu celé své srdce, mé dítě! Tohle je tajemství mého a Tengelova štěstí. Být k sobě naprosto otevření. Nebát se dát najevo, jak moc pro tebe znamená, mít ho nablízku.“

Ano, pomyslela si Liv, Laurents si zaslouží její lásku.

Doma v Lipové aleji Tengel se Silje unaveni usedli a hleděli do tmy.

„Byla to úžasná svatba,“ špitla Silje se šťastným úsměvem ve tváři. „Teď se cítím jako hadr, který do poslední nitky řádně vyždímali.“

„Ano, bylo to náročné,“ odpověděl Tengel. „Viděl jsem, kolik jsi celou tu dobu měla práce. A tyhle tři dny byly jen zakončením mnoha měsíců příprav.“

Silje ho vzala za ruku. „Udělalí jsme dobře, Tengele? Je tak mladá!“

Povzdechl si. „Myslel jsem na totéž. Ale tobě bylo tolik, co jí, a jistě jsi věděla, co chceš. Litovala jsi snad někdy?“

Otřela se mu hlavou o rameno. „Jistěže ne. Jen mi Liv připadala tak drobná a opuštěná. Zranitelná, zmatená, jako by jí něco chybělo – nevím – nedokážu to popsat.“

„Chápu, jak to myslíš. Nebýt nedočkavosti a neodbytnosti toho mladíka, nesouhlasil bych s tím. Ale je to dobrý muž – spolehlivý. A je do ní zoufale zamilovaný.“

„Ano a to chtěla. Jistě, jsme prostě obyčejní ustaraní rodiče, kteří nechtějí, aby jim jejich děti vylétly z hnízda. Dítě naší lásky, Tengele...“

„Pravda. Tenkrát jsi byla tak tvrdohlavá! Měla bys to dítě za každou cenu. Teď jsem ti za tvou paličatost vděčný.“

„Opouštějí nás, Tengele! Nejdřív Dag, pak Sol – ačkoli ta se vrátí, doufám – a teď Liv. Už nám zbyl jenom Are.“

„Ano a ten zůstane.“

„Díky bohu za to!“

„Bolí to ztrácet děti.“

„Neztrácíme je,“ konejšila ho. „Stále jsou tady, ale nevidíme je.“

„To je pravda,“ usoudil Tengel. „Lipová alej je jejich součástí, něco, co si s sebou nesou do světa. Stejně tak oni nám tu nechali něco ze sebe. Jsou stále tady, drahá Silje. Jejich smích ve větru, jejich kroky na podlaze... Byly součástí toho, když se tenhle dům a celé hospodářství tvořily do dnešní podoby.“

„Ano a myslím, že tu byly šťastné.“

„Jistěže ano!“

Objal ji a schoulili se blíž k sobě.

V domě obchodníka sfoukli svíčku. V posteli ležela Liv v náruči svého manžela, který jí šeptal něžná slůvka a zlehka

ji hladil po těle, ale ona se nemohla zbavit pocitu, že se všechno děje tak trochu mimo ni. V myšlenkách byla úplně někde jinde. Protože pamatovala na Siljina slova, položila mu ruku kolem krku a jeho doteky začaly být odvážnější a téměř okamžitě Liv ucítila něco nového, příjemné vzrušení, pomalé a rozechvělé, které začalo planout uvnitř jejího těla. S rozkoší zavrňela a přivinula se blíž k němu.

„Laurentsi,“ zašeptala mu ve vytržení do ucha.

Jeho ruka se zastavila. Chvíli zavládlo v pokoji naprosté ticho.

„Nehýbej se,“ sykl přidušeným hlasem. „Uvolni se, Liv. Nemusíš nic říkat, nebo dělat. Je povinností ženy uvítat touhu svého muže. On je lovec a ona je kořist.“

Protože ji to zaskočilo, pokusila se vysvětlit svůj názor a poněkud nešťastně prohlásila: „Jenom ti chci dát najevo, jak moc tě mám ráda. Moje láska k tobě je...“

„Můžeš svou lásku projevovat tisícerými způsoby,“ řekl se sevřenými rty, „tím, že mi budeš oporou. V manželské posteli je to muž, kdo by měl být aktivní; a žena má být pasivní, má být pro něj zdrojem osvěžení. Ona nemá dávat najevo své pocity. Na to má člověk běhny a lehké holky.“

Liv vytřeštila oči do tmy. Byla zmatená a plná naprostého zoufalství – a v tu chvíli všechno pohaslo. Plamen, který se uvnitř ní zažehl, byl uhašen a nahrazen tím

nejhlubším pocitem studu. Když se poddala touze svého manžela, jeho objetí a jeho tělu, přála si, aby byla mrtvá.

Když se uspokojil a usnul s jednou paží majetnický položenou přes její prsa, Liv byla stále vzhůru a slyšela jenom zvuk svého přerývaného, tichého a bezmocného vzlykotu.

Sol následovala tajnůstkářského Prebena, který se právě opatrně plížil k malé, polorozpadlé stavbě na předměstí Kodaně. Podařilo se jí vykrást ze soudcova domu, aniž by to Dag nebo kdokoli jiný postřehl.

S pocitem vlastní důležitosti jí Preben oznámil: „Velmi se zdráhali pozvat tě dnes mezi nás, takže nevyrušuj jejich posvátnou satanskou mši světskými maličkostmi! Pamatuj, Satan bude dnes v noci s námi!“

Sol přikývla. Tohle bude vzrušující, pomyslela si, když sestupovali úzkým schodištěm vedoucím do sklepa. Preben ohlásil jejich příchod těžkým, dramatickým zaklepáním na dveře. Hlas uvnitř se zeptal na heslo.

„U hrobníkových kostí,“ prohlásil Preben slavnostně. Sol skoro vyprskla smíchy.

Dveře otevřel muž v černém plášti. Vešli beze slova dovnitř a prošli druhými dveřmi do klenutého sklepa, kde se zdržovalo asi deset mladých lidí, také oblečených v černém plášti. V ponurém tichu si prohlíželi nově příchozí.

Jeden z mužů byl mnohem starší než ostatní. Jeho plášť byl červeně lemovaný a měl na sobě masku, která mu zakrývala horní část obličeje. Masku však nedokázala skrýt pohled v jeho očích, když sledoval Sol, jak vstoupila do místnosti. Už ten pohled viděla a věděla přesně, co znamená. Rychle se rozhlédla po místnosti. Klenutý strop osvětlovala spousta černých svící a před ní se vyjímal dlouhý oltář, nad kterým visel obrácený kříž. Vybílené zdi byly pokryté magickými runami a jmény démonů.

Promluvila mladá žena. Ztlumila hlas, aby dodala váhu svému slavnostnímu prohlášení.

„Dovolili jsme, aby se našeho tajného setkání zúčastnila novicka z Norska. Sami se rozhodneme, jestli jí dovolíme zúčastnit se naší seance znovu. Protože jsme všichni velmi pokročilí v uctívání d'ábla a všech jeho tajemství, očekáváme, že norská hlupačka bude tolerovat naše závěry a nebude dělat nic víc, než se učit z našich dovedností. Už jsi přísahala Apollyonovi – to je Preben – že nás nikdy neudáš, že? To je dobře!“

Další dívka pokračovala: „Dovolili jsme ti sem přijít, protože nám náš přítel popsal tvoje zvláštní oči. Ale pár očí z tebe ještě nedělá opravdovou čarodějnici. Čeká tě dlouhá cesta, než budeš opravdu zdatná.“

Sol nic neříkala. Maskovaný muž něco zašeptal té první ženě, která se vzápětí zatvářila znechuceně. Nakonec přikývla a neochotně se obrátila k Sol.

„Náš čaroděj, který je samotným ztělesněním Satana, si přeje zasvětit tě už tento večer. To je velmi neobvyklé a je to velká pocta. Abys pochopila, co se od tebe čeká, čaroděj nejdříve předvede tento obřad s jinou z přítomných žen.“

Sol přikývla. Všechny ženy – bylo jich tam pět – přispěchaly k čaroději, aby mu nabídly své služby, ale on je odehnal prezíravým mávnutím ruky. Pak jeden z mužů přeběhl k oltáři s malou miskou. Ponořil do ní prst a krví nakreslil na oltář složitý obrazec.

Čaroděj přešel k oltáři, postavil se před nakreslený motiv a zvedl paže. Všichni padli na kolena a začali zpívat své vlastní vzrušené písně. Místnost se zaplnila příšerným hlukem, zatímco shromáždění pokračovalo ve svém snažení dosáhnout extáze. Celou tu dobu čaroděj prováděl nesmyslné a nepochopitelné obřady, rozsvěcel různé svíce a přeskupoval nejrůznější věci na oltáři. Nic z toho, co dělal, Sol vůbec nedávalo smysl. Připadalo jí to jako něco mezi hloupým drmolením a vymyšlenými ďábelskými obřady.

Začala se cítit nesvá. Sol byla vždycky vnímavá ke svému okolí a tady necítila nic než vypětí a pach potu obklopené prázdnotou.

Najednou muž znovu zvedl paže a hluk okamžitě ustal. V napjatém tichu všichni vyčkávali, co se bude dít. Ženy byly plné dychtivého očekávání. Pak muž dramaticky pomalu spustil jednu paži dolů, dokud nemířila přímo na jednu z dívek, která poslušně udělala pár kroků blíž k

němu. Plášť jí sklouzl z ramenou a stála před ním úplně nahá.

Čaroděj ukázal na oltář a dívka, která se zdála být ve stavu euforie, že si ji vybral, k oltáři přešla a lehla si na něj. Ostatní začali znovu zpívat a rytmicky pohupovat tělem. Jeden po druhém shodil svůj plášť na podlahu. Všichni byli nazí, kromě čaroděje, který teď začal kreslit vzorce na dívčino tělo.

Takové rouhání, pomyslela si Sol když viděla, že se obrazec podobá lukostřeleckému terči. Možná se bojí, že by se netrefil?

Čaroděj vylezl na oltář a lehl si na dívku. Jeho obrovský plášť je oba zakryl a zahalil i boky oltáře, ale nikdo nemohl pochybovat o tom, jaký obřad pod touhle příkrývkou probíhá. S nesmírnými vzdechy rozkoše se přítomní začali smyslně hladit navzájem, jejich nová zaříkadla teď představovalo sténání a hekání.

Jakmile čaroděj začal dosahovat vrcholu vzrušení, najednou se postavil. Plášť mu zase zakrýval tělo. Otočil se k Sol, zatímco dívka na oltáři se rychle vrátila na své místo mezi ostatní. Zdálo se, že je zklamaná a nespokojená.

Žena, která byla zjevně čarodějovým mluvčím, jeho kněžkou, nařídila Sol: „Zaujmi místo té dívky! Satan je připraven tě zasvětit!“

Sol se zamračila.

„Svlékni si šaty!“ nakázala jí netrpělivě, nasupená, že se s touhle novickou jedná se zvláštními ohledy.

Nashromážděné zklamání a zlost, které Sol potlačovala od okamžiku, kdy vstoupila do téhle místnosti, teď konečně vybuchly. V očích se jí žlutě zablýskalo jako kočce.

„Myslíte si, že nechám tohohle břídila, aby si na můj účet užil pár chvil laciného povyražení? Nikdy v životě!“

Viděla, že rysy v okolních tvářích ztvrdly.

„Přísahala jsi,“ varovala ji zlostně žena. Preben vypadal vylekaně.

„Opovažuješ se našeho čaroděje nazývat břídilem?“ vykřikla dívka, která až dosud ležela na oltáři.

„Vy všichni jste nevzdělaní hlupáci!“ zasyčela zlostně Sol. „Co vlastně víte o černé magii? Nejste nic než banda pitomců bez jakéhokoli nadání, co se snaží chovat tajemně a ďábelsky. Kdybyste na sebe pohlíželi s trochou humoru a pokory, možná bych se rozhodla zůstat a naučit vás jednu nebo dvě věci. Ale jste příliš posedlí sami sebou, příliš sebestřední a myslíte si, že jste bůhvíjak důležití. Tohle že je muž, který vás přesvědčil, že byl ve spojení se Satanem? Že by mohl být jeho vyvolený – nebo možná dokonce samotný Satan?“

Čaroděj cítil, že je zpochybňován jeho věhlas, a teď poprvé promluvil nahlas. Jeho hlas byl slabý a pisklavý.

„Naučit nás jednu nebo dvě věci?“ vysmíval se jí.
„Nenechám se tu napadat nějakou courou z Norska.
Zpochybňuješ moje síly, co? Podívej se na tohle!“

Vytáhl z kapsy pláště hrst prachu a hodil ho do ohně.
Jeho zastrašení přívrženci při tom neviděli jeho drobnou
ručku a prášek způsobil řadu drobných, ale působivých
výbuchů.

„Tohle že je čarodějnictví? Hodit střelný prach do
ohně?“ zeptala se Sol. „To umí každé dítě!“

„Mohu tě uhranout, zničit tě!“

„Tak to udělej, jestli to dokážeš!“

Zhluboka se nadechl. Atmosféra mezi jeho uční
zhoustla, protože jejich pán musel bojovat o své postavení.
Dva, kteří stále klečeli, zašátrali kolem sebe po svých
pláštích, a protože oba chytli ten stejný za různé konce,
začali se o něj přetahovat. Ani to však nepomohlo zmírnit
napětí v místnosti.

Čaroděj přešel k Sol a skrz zaťaté zuby autoritativně
přikázal: „Nařizuji ti, abys políbila mou ruku!“

Sol mu s opovržením pohlédla přímo do očí. Její divoká
krása bila do očí, nespoutané tmavé vlasy, hřejivá barva její
kůže a ty jiskřivé oči.

Natáhl k ní ruku. „Satan říká – polib ji.“

Uvnitř se rozhostilo naprosté ticho. Sol přivřela oči.

„Ty tomu opravdu věříš?“ zeptala se bezvýrazným
hlasem. „Na kolena!“

Čaroděj vykulil oči naprostým překvapením a bezmocí. Neschopen se bránit, padl na kolena.

„Sundej si plášť,“ nařídila Sol.

Udělal, co mu řekla. Ostatní zalapali po dechu. Jejich hrdina, jejich bůh poslouchal něčí rozkazy!

„Podívejte se na něj!“ zvolala Sol a ukázala na muže, který k ní vzhlížel jakoby v transu. „Podívejte se na tohohle vrásčitého padavku s pokleslými rameny a povislým břichem. Teď se na něj podívejte!“ Rychle si sáhla za výstřih a zvedla nad hlavu kožený řemínek s kořenem mandragory. Jakmile Mistr uviděl ohavný talisman, okamžitě se zaklonil a zalapal po dechu. Sol ho chytila do obou rukou a namířila na něj.

„Plaz se ve špíně, ubožáku! Doplaz se k oltáři a otoč kříž tak, jak patří, protože ty nemáš nic společného se satanismem! V téhle místnosti není nic d'ábelského.“

Jeho stoupenci se mohli propadnout hanbou, když se jejich „Veliký“ plazil po podlaze jako had a u oltáře se postavil, natáhl se, chytil kříž a otočil ho správným směrem. Pak se posadil a zíral na Sol s výrazem poslušného psa. Solin hněv ještě umocnil její síly. Mnoho let cvičila a dělala pokusy sama – ale teď, před obecenstvem, chtěla vyzkoušet jedno z nejobtížnějších kouzel, která jí Hanna vylíčila. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Všichni seděli a hleděli na ni ochromení tím, co se právě přihodilo. Když

posbírala síly, znovu otevřela oři a přešla pomalu k oltáři, kde se postavila napravo od „čaroděje“.

„Slabochu!“ prohlásila chladně. „Slabochu, podívej se doleva!“

Všichni přítomní přidušeně vykřikli. Sol se opovržlivě usmála. Okamžitě věděla, že se jí kouzlo povedlo.

„Ona... stojí vedle něj z obou stran!“ zadrmolil někdo.

Sol slyšela, jak „Mistrovi“ drkotají zuby strachy, když očima těkal sem a tam mezi dvěma jejími obrazy. Ona své druhé já nemohla vidět, protože musela stát naprosto nehybně a soustředit na kouzlo všechny své síly. Jako by v tomto stavu její vědomí opustilo tělo a proměnilo se na druhé straně oltáře. Pomalu se uvolnila, duše se vrátila do svého těla a obraz zmizel. Cítila na čele pot, srdce jí divoce bušilo a nohy jí zeslábly.

Schovala si kořen mandragory pečlivě zpátky za výstřih a přešla k nejbližšímu z učňů. Chytila kožený váček, který mu visel u boku.

„Ty...“ začala zamyšleně, když ho potěžkala, „máš v tomhle váčku... dva stříbrňáky, sušenou růži a dopis.“

Mladík se nezmohl na víc, než na horečnaté přikývnutí.

„A ty,“ pokračovala, když se otočila k ženě a zlehka se jí dotkla, „ty čekáš dítě toho chudáka u oltáře. Neopovážila ses to nikomu říct, ale je to pravda. Budeš trpět, protože on na tebe a tohle dítě nebude brát žádný ohled!“

Pak se obrátila k dalšímu muži a položila mu ruce na ramena.

„Ty myslíš v tuhle chvíli jenom na to, jak se vrátíš domů ke své ženě, které jsi neřekl nic o těchto rozkošných dostaveníčkách. Spíš s touhle dívkou, co stojí vedle tebe, a ona věří, že si ji vezmeš.“

„Přestaň!“ vykřikla kněžka, když se Sol obrátila k ní.
„Přestaň! Přestaň!“

„Je to skutečná čarodějnice,“ zašeptal jeden z mužů.
„Opravdová čarodějnice! Nemyslel jsem, že existují.“

„Ó ano, existují,“ přikývla Sol, která se najednou cítila vyčerpaná, „ale je jich málo. A ty jsi nemocný, dobrý muži. Nedokážeš v sobě udržet jídlo.“

„To je pravda,“ souhlasil muž.

„Tady, vezmi si tohle. Pij každé ráno odvar a zbav se dluhů, pak se tvé tělo vyléčí!“

„Sbohem, Prebene, promiň, že jsem zničila tvé ideály, ale věř mi, když říkám, že do čarodějnictví bys neměl strkat nos. Nemohla jsem nechat toho podvodníka, aby vás využíval podle svého gusta. Neudám vás a věřím, že i vy budete mlčet o mně.“

S těmito slovy vyšla z místnosti a nechala za sebou pach potu a skupinu ponížených a bezvýznamných lidí, kteří nikdy nemohli pochopit, co se tu seběhlo, ani Sol a všechna její tajemství.

Ve velikém domě v Oslu se Liv donekonečna lopotila, aby všechno bylo dokonalé, ale v její tváři už nebyl ten zvláštní hřejivý výraz, který vždycky býval součástí její osobnosti. V očích měla úzkostný pohled, strach, že všechno nebude přesně tak, jak by mělo. Tolik chtěla potěšit manžela a učinit ho šťastným, ale dostala bolestivou lekci: všechno musí být po jeho.

Se smutkem si vzpomněla na své drobné pokusy ho překvapit. Byl tu ten malý obrázek květin, který tajně namalovala a dala mu ho k narozeninám. Držel ho v rukou a dlouho s ním otáčel sem a tam.

„To je od tebe velmi milé, Liv,“ prohlásil nakonec, „a je hezký. Dokonalý, ale...“

„Ale co?“ zeptala se znepokojeně, když se zarazil.

„Myslím, že by ses měla soustředit na vyšívání, mé dítě. K ženě se nehodí malovat obrazy. To je práce velikých, známých umělců. Chci, aby moje žena dělala to, co se pro ni nejlépe hodí. Tak, existují nějaké náznaky, že bys čekala dítě?“

Liv zakroutila hlavou. Cítila se naprosto neschopná. Nemohla dokonce ani otěhotnět! Chudák Laurents, pomyslela si; musí s ní být velmi nespokojený!

Nikdy nepochybovala o tom, že ji miluje. Každý den jí to dával najevo tolika způsoby. Naneštěstí trval na tom, že se k ní bude chovat jako k majetku.

Pamatovala si, jak se jednou, když měli hosty, dala do řeči s jedním starším mužem. Živý rozhovor se týkal nejnovějších událostí, probírali vývoj společnosti a co král udělal pro Norsko. Liv potěšilo, že je ten muž tak inteligentní a má zájem, a do diskuse se zapojilo několik dalších. Najednou uviděla Laurentse, jak na ni upřeně hledí. Byl bez sebe vzteky! Rázný pohyb jeho hlavy stačil k tomu, aby jí dal najevo, že má opustit skupinku, proto se omluvila a vzdálila se. Ten večer k ní byl nelítostný. Povýšeným hlasem jí nadával a líčil sprostotu žen, které se opovážily vměšovat do světa mužských záležitostí. *„Za žádných okolností ze sebe nesmíš dělat hloupou husu, nakázal jí tehdy. Neopovažuj se srovnávat s kterýmkoli mužem. Nebudu mít takovou nevychovanou ženu. Ach, Liv, vidím, že se ještě musíš hodně učit! Podvedla jsi mě, protože by mě nenapadlo, že jsi tak vzpurná a tak prostého původu! Ale jsi mi příliš drahá a jsi tak rozkošná, jsi můj největší poklad a my tě brzy zbavíme tvých nedostatků, jen počkej a uvidíš! Nemusíš se zlobit, protože já, tvůj velký silný medvěd, se o tebe postarám a budu myslet za tebe!“*

Ano, začínala se učit, že pokud se chová v rámci přijatelných hranic společenských zvyklostí, je šťastný. Ale ouha! Jak těžké to někdy je, potlačit svou spontánnost, která je součástí její povahy. Vždyť hned minulý týden se zase zapomněla. Byli na návštěvě u jednoho z Laurentsových

kolegů, a když odcházeli, poznamenal, jak jasně na nebi září Sirius.

Bez rozmyslu ho opravila: „To není Sirius, to je Deneb v souhvězdí Labutě.“

Ten večer ji Laurents zbil. Když se vrátili domů, dal jí dva políčky, protože ho vystavila takovému strašnému ponížení před kolegou a jeho ženou. Všichni moc dobře věděli, že je to Sirius. Kdo si Liv myslí, že je?

Liv si byla jistá, že nikdo z nich neznal jméno žádné další hvězdy.

Potom byl Laurents plný lítosti a prosil ji o odpuštění, než ji vzal do postele a vášnivě a dychtivě se s ní miloval. Přesto, od té chvíle se něco ztratilo. Důvěru a důvěrnost, které sdíleli, jako by Laurents zašlapal do země.

Nikdy víc už nešťastná Liv, nadaná umělkyně, nevzala do ruky štětec. Manželova tvrdá kritika příliš zasáhla její sebevědomí.

Laurentsova matka mladé dívce život také příliš neusnadňovala. Byla to koketní stará dáma, náročná a žárlila na Liv. Chtěla si nechat svého syna pro sebe a nikdy by nepřijala *žádnou* snachu, jakkoli dokonalou. Ale tchyně brzy zjistila, že laskavá, mírná a dobře vychovaná Liv se dá snadno ovládat, a to bylo něco, co dělala s radostí.

Samozřejmě Laurents nic z toho neviděl a věřil, že v domě panuje dokonalá harmonie. I kdyby tu někdy byla ta

nejmenší neshoda, stranil by své matce – přece jen, Liv je jenom nevzdělané dítě.

Její dopisy domů obsahovaly krátké, povzbudivé zprávy pro Silje, které říkaly, jak je všechno v pořádku. Psala na papír na délku paže od sebe v obavě, aby jí slzy nerozpily inkoust.

Sol, která už před nějakou dobou měla odjet domů, si vybudovala v domácnosti hraběte Strahlenhelma takové postavení, že se jí taktně zeptali, zda by nechtěla zůstat přes zimu jako vychovatelka malého Albrekta. Omluvili se, že jí nabídli takovou obyčejnou pozici, ale cítili, že jejich dítě bude mít prospěch z její vitality a lásky k životu.

Sol o té nabídce důkladně přemýšlela. Necestovala takhle daleko jenom proto, aby se stala chůvou, ale druhou možností byl návrat domů. Dosud nezakusila mnoho z života ve velkém světě a potřebovala někde bydlet. Tady je to stejně dobré jako kdekoli jinde, pomyslela si. Trápila ji jediná věc. Toužila navštívit Brösarps Backar, místo, o kterém jí vyprávěla Hanna, kde se dají najít skutečné čarodějnice. Zeptala se Daga, ale on o tom místě nikdy neslyšel. Chvilí popřemýšlel a nakonec usoudil, že konec názvu zní, jako by to bylo někde ve Skåne.

„To je ta oblast na druhé straně úžiny Øresund?“ zeptala se a on odpověděl: „Ano, víš, ta co hraničí se Švédskem.“

Ano, znala ji. Dostat se přes úžinu během zimy by pro ni byla příliš dlouhá a namáhavá cesta.

A tak přijala nabídku Strahlenhelmových stát se vychovatelkou, ale jako kompromis ji měli označovat jako guvernantku, protože navzdory tomu, že byl chlapec příliš malý na učení, Sol byla dost inteligentní a vzdělaná na to, aby si zasloužila tenhle titul. Navíc hraběnka čekala druhé dítě a nemohla by se starat o chlapce tak jako tenkrát, když odešla jejich předchozí chůva a vrátila se ke své rodině.

Všechno šlo dobře a hrabě s hraběnkou byli nanejvýš spokojení. Sol vykonávala své povinnosti vzorně a všichni v domácnosti si ji velmi oblíbili. Na to, co dělá ve svém pokoji po večerech, se jí nikdo neptal, a ani to nikoho nezajímalo.

To byl čas, kdy otevřela svůj malý raneček a zkoušela si své řemeslo. Moc se těšila na dvě věci; jednak že pojedje do Brösarps Backar a také že se zúčastní letu čarodějnic na Blåkullu, aby se setkala se samotným Knížetem pekel, tak jak jí to jako dítěti vyprávěla Hanna. Na to by ovšem potřebovala bylinu, kterou ještě neměla, což byl další důvod zůstat až do jara.

Tengel se Silje jí napsali, že je velmi těší místo, které jí hrabě s hraběnkou nabídli, a že může v Kodani zůstat, dokud tam bude Dag. Ačkoli se o tom ve svých dopisech přímo nezmiňovali, Sol četla mezi řádky, že jsou překvapení a smutní z toho, že Liv jako by nikdy neměla čas jet na

návštěvu do Lipové aleje, dokonce je ani nepozvala, aby navštívili oni ji. Zjevně dosud neviděli vnitřek Livina nového domova a to Sol připadalo hloupé a vůbec ne podobné její sestřičce.

Co nikdo z nich nemohl vědět, bylo, že Laurents si vždycky našel důvod, proč nepřijmout rodinu své ženy. Podobně – pečlivě volil slova tak, aby ji nevyděsil – jí zakazoval jezdit na návštěvu k rodičům. Silje posílala své dceři balíčky s dobrým jídlem a krásné dárky. Tohle přivádělo Laurentse k nepříčetnosti a chtěl vědět, zda si její matka myslí, že se nedokáže postarat o vlastní ženu. Ačkoli to bylo Liv silně nepříjemné, odmítla věci vyhodit, protože moc dobře věděla, kolik lásky a starostlivosti za nimi stojí. Dobře je ukryla před Laurentsovy zvědavýma očima.

Sol o ničem z toho nevěděla, ale nemohla se zbavit nepříjemného pocitu, který v ní narůstal. Bylo jí divné, jak se Liv od všech odtahuje.

Ačkoli Sol poznala mnoho mladíků z kruhu Dagových spolužáků, dospívající intelektuálové ji nezajímali. Podvědomě hledala mimořádnou autoritu spojenou s primitivní mužností. Nebylo to o nic snazší vinou skutečnosti, že většina mužů navštěvujících univerzitu studovala na kněze. To bylo považováno za vrcholné povolání a na ostatní obory jako právo a věda, které byly

studenty teologie považovány za méně důležité, se dívalo svrchu. Sol si při tom pomyšlení mnohokrát zoufale povzdechla.

Primitivní, smyslný, autoritativní – kde se dá takový muž najít? Jistě neroste na stromě! Opravdu ji často napadlo, že jediný, kdo by byl schopný ji uspokojit, je samotný Satan!

Rok 1600 začal velikým náboženským obřadem a hostinou. Sol se ničeho z toho neúčastnila. Dokázala si najít skvělé výmluvy, proč nikdy nechodit do kostela. „Obětovala se“ tím, že zůstala doma a hlídala malého Albrekta, aby se všichni bohabojní sloužící mohli jít pomodlit. Hraběnce to dělalo starost, ale Sol jí bezstarostně vysvětlila, že navštěvuje kostel každý týden a dostává požehnání. Pravda byla taková, že Sol se nepřiblížila ke knězi od svého osudného křtu, kdy Jeho Ctihodnosti plivla do tváře a kopla ho do zbožné holeně.

Na jaře hrabě s hraběnkou pozvali Daga a Sol na královský ples. Oba byli nesmírně hrdí na tuhle neuvěřitelně krásnou dívku a toužili ji představit královskému dvoru.

Hraběnka vybrala šaty, které dokonale ladily s barvou Soliných očí. Byly ušité ze silného zeleného hedvábí a při chůzi dlouhými rozparky na sukni vykukovala zlatá kovově lesklá spodnička. Pokusili se zkrotit její divoké kadeře do vkusného účesu, ale velmi rychle zjistili, že bude nejlepší,

když je nechají volně splývat po zádech. Byla tak překrásná, že jim to vyráželo dech.

Cestou na hrad na ni Dag sykl: „Budou se na tebe lepit jako vosy na med. Ne že se zakoukáš do nějakého šlechtice – to nepřipustím!“

Sol se s naprostým opovržením ušklíbla. „Nepotřebuji žádného dvorního šaška! Chci někoho, kdo má úroveň!“

„Bože, ochraňuj nás,“ zamumlal Dag slabě. „Stále nám zůstávají ty horší vlastnosti Prokletých. Jsi až příliš po Hanně.“

„A na to jsem taky pyšná,“ odpověděla Sol. „Ale nedělej si starosti, bratříčku. Budu se chovat jako slušně vychovaná dáma, až ti to bude vadit!“

Dag se nahlas zasmál.

Když na ni přišla řada, Sol se hluboce uklonila stěží triadvacetiletému králi Kristiánovi, kterému rozhodně zajiskřilo v oku, když na ni pohlédl. Ovšem, protože nebyl již třetí rok spokojený v manželství, měl v současnosti nějakou další milostnou pletku, a tak byl bedlivě hlídáný ze dvou stran. Nicméně nenápadně si poznamenal Solino jméno a adresu.

Nebyl jediný, koho přitahovala, protože se o ni zajímala i spousta šlechticů nejrozumnějšího věku. Jistý Christian Früs ji na místě požádal o ruku, jakmile mu Sol představili, a dva

mladíci, nějaký Gyldenstierne a Bille, oba ze šlechtických rodin, se začali prát o to, který z nich si zaslouží Solinu přízeň!

Sol se nikdy tak nebavila, jako na tomto bálu. Chovala se s nesmírnou zdrženlivostí, zatímco za cudným úsměvem nevázaně koketovala očima. Taneční kroky, které ji naučila Charlotte, byly velmi zastaralé, ale každý obdivovatel byl dychtivý ji učit nové a ona byla bystrou žačkou. Také dostala několik otevřených návrhů různého stupně slušnosti, ale nedělalo jí potíží dávat na odiv svou poctivost z prostého důvodu, že ji tu nikdo nezaujal.

Pak se během bálu stalo něco, co nenadále ukončilo její velký život v Kodani.

Bylo tu tolik hostů, že se seznámila teprve s některými, když ucítila, že ji někdo sleduje. A víc než to, Sol cítila, že je proti ní namířena silná nenávisť. Rychle určila osobu, která byla zdrojem téhle neústupné zlosti, a nebyl to nikdo jiný než „čarodějova“ kněžka, mluvčí té pochybné sekty, kterou poznala ve sklepě.

Kdo by si pomyslel, že je tak vysoce postavená a stýká se s příslušníky královského dvora, napadlo Sol. Pak není divu, že se tolik snažila zbavit Sol dřív, než by odhalila nějaká tajemství! Bylo zřejmé, že tahle žena má v duši zlo, a Sol byla rozhodnutá mít se na pozoru.

Král sál předčasně opustil – vypil toho tolik, že usnul na židli a museli ho odnést! Sol dobře znala oslavy, a s nimi

spojené přejídání a nadměrné pití, ale tenhle bál byl nad její nejsmělejší očekávání. Jak bylo zvykem, když se lidé nacpali k prasknutí, vyšli ven a strčili si prst do krku, aby udělali místo pro další jídlo. Někteří to nestihli ke dveřím a spoléhali na to, že po nich uklidí sloužící. Taková čuňata, pomyslela si Sol, a přála si, aby už byla zpátky v bezpečí soudcova domu.

Zatímco se rozhlížela po sále, přistoupil k ní nějaký muž a hluboce se uklonil.

„Slečna Sol? Váš bratr si přeje s vámi mluvit. Čeká na vás v salonu za hlavní halou.“

Sol byla trochu zmatená, ale poděkovala muži, sešla po širokém schodišti a vstoupila do salonu. Byl prázdný – chvíli stála a uvažovala, co by měla udělat teď. Ve velkém pokoji bylo kdeco zdobené zlatem – římsy, zrcadla i nástěnné panely. Bylo tu několik dveří vedoucích ven, ale všechny byly zavřené a ona nijak netoužila zabloudit do ložnice nebo jiné soukromé komnaty. Když už čekala nějakou dobu a Dag se neukázal, vrátila se do haly. Že by omylem vešla do špatné místnosti? Ne, to si nemyslela. Trochu rozladěná se vrátila zpátky do tanečního sálu, aby se zeptala toho muže na vysvětlení, ale nikde ho neviděla – a ani Daga ne. Stál tam soudce se svou ženou, ale ani ti Daga už nějakou dobu neviděli. Sol si začínala dělat starosti. Ta „dábelská“ žena v místnosti také nebyla. Solino

znepokojení se proměnilo v narůstající jistotu, že něco není v pořádku.

Nemusela čekat dlouho, než se její obavy potvrdily. Najednou ta „ďábelská“ žena vběhla do sálu a vřískala: „Můj manžel! Můj manžel je mrtvý.“

Kolem ní se srotil hlouček lidí, vyptávali se jí na podrobnosti a přerušovali jeden druhého, takže nebylo možné rozumět, co kdo říká. Soudce Strahlenhelm zvedl ruku, aby všichni ztichli, a požádal ženu, aby po pořádku vyložila celou událost. Ačkoli její popis by se jen těžko dal nazvat srozumitelným a byl přerušovaný záchvaty mdlob, žena dokázala vysvětlit jen to, že její muž leží mrtvý v jedné z komnat vedoucích ze salonu pod schodištěm.

Tak *takhle* je to, pomyslela si Sol. Mockrát děkuji!

„A byl otráven,“ lamentovala žena. „Není taky těžké uhodnout, kdo to udělal. Je tady jenom jedna čarodějnice, která dokáže umíchat jed!“

To byla nebezpečná poznámka, napadlo Sol, právě když muž, který ji odvolal – teď se náhodou v pravou chvíli vrátil do sálu – prohlásil: „Viděl jsem tuto mladou ženu, jak před chvílí vešla do toho salonu.“

„Potom, co jste mi řekl, že tam mám jít,“ namítla Sol klidně a snažila se skrýt rozrušení, které cítila uvnitř.

„Jak to myslíte?“ zeptal se muž rozzlobeně.

„Přinesl jste mi zprávu od mého bratra, že si přeje se mnou mluvit v salonu. Ale on tam nebyl. Kde je můj bratr Dag teď?“

„To je ona!“ zajechla ta žena. „Ona je ta čarodějnice, o které jsem mluvila!“

V tom okamžiku se davem protlačil Dag.

„Kde jsi byl?“ zeptala se Sol a v očích se jí zračila úzkost, kterou dokázala kontrolovat hlasem.

„Zdržela mě nějaká žena, která se mnou chtěla hovořit o nějaké právní záležitosti.“

„Jaká žena?“ dožadoval se soudce vysvětlení.

Dag ukázal na ženu, která tu naříkala nad smrtí svého manžela.

„On lže!“ vykřikla. „Je to spiknutí – tihle dva sourozenci pracují společně.“

Chvíli panoval v sále zmatek a rozhostila se tam značně nepříjemná atmosféra, než soudce uplatnil svou autoritu a vyrazil dolů do komnaty ohledat tělo, následovaný všemi zúčastněnými.

Tělo leželo na podlaze jednoho z malých pokojů, sousedících se salonem, a nebylo těžké poznat, že muž byl otráven. Sol požádala, zda by si mohla se soudcem promluvit o samotě, a okamžitě mu vypověděla všechny podrobnosti o své návštěvě sekty ve sklepě.

Když skončila, zhluboka se nadechl.

„To od vás bylo nesmírně lehkomyšlné, Sol,“ povzdechl si. „Žili jsme vám nablízku celou zimu a velmi jsme si vás oblíbili. Bylo celkem zřejmé, že máte schopnosti, které jiní nemají, ale rozhodl jsem se to ignorovat, protože je držíte pod kontrolou a chovala jste se dobře. Teď jsme se oba ocitli v nepříjemné situaci. Musíte mi říct jména všech, kdo byli v tom sklepě.“

„To nemůžu, protože je neznám,“ odpověděla. „Krom toho, ti mladší byli pravděpodobně celkem nevinní a tak šokovaní, že od té doby nepochybně ztratili veškerý zájem o takové dětinské praktiky.“

Rozhodla se, že Prebena nezradí. Byl to jeden z Dagových spolužáků a ona ho víceméně přinutila, aby ji vzal s sebou.

„Ale ten vůdce, ten čaroděj?“ trval na svém soudce.

„No, ano, ráda bych ho viděla, jak dostane svůj zasloužený trest. Byl to slizký malý červ, který klamal ostatní lidi, aby dosáhl svého prospěchu, ale jeho jméno taky bohužel neznám.“

Zatímco se snažila soudci muže podrobně popsat, do místnosti vstoupil sloužící a přerušil ji. Zašeptal něco soudci a pak odešel.

„Jste v bezpečí, Sol,“ oddechl si hrabě Strahlenhelm. „Jeden z hostů vypověděl, že stál dost blízko a slyšel, jak vás ten muž – který je údajně milencem té ženy – požádal,

abyste šla dolů do salonu. Takže to skutečně bylo spiknutí, jenom bylo spáchané *jimi* – ne *proti* nim.“

Zavolal na Daga, který k nim přišel a soudce se k němu obrátil a řekl: „Sol už není v podezření a vy samozřejmě taky ne. Postarám se o tu ženu a jejího milence. Nicméně pro Sol je situace i tak velmi vážná. Označili ji za čarodějnici, což je obvinění, které se dá těžko popřít, a já nemohu zanedbat svou povinnost. Ale zachránila život našemu synovi a od chvíle, kdy přišla do našeho domu, je milující a starostlivá k nám všem. Z toho důvodu teď splatím náš dluh a zachráním jí život, ale mohu to udělat jediným způsobem. Okamžitě musíte vzít svou sestru k nám domů, Dagu. Během pár hodin, zatímco většina lidí ještě bude spát, budou do pevnosti Glimmingehus vyrážet dva jezdci kvůli nějakým královým záležitostem. Zajistím, aby před úsvitem vyzvedli Sol u nás doma, a ona s nimi musí odjet.“

Obrátil se k Sol a pokračoval: „Sol, musíte si sehnat přepravu lodí ze Skåne do Norska, ale jste mladá a krásná, takže by to nemělo být těžké. Rozumíte mi?“

Sol přikývla. Jakmile zmínil Skåne, napadlo ji něco úžasného. To je tam, co leží Brösarps Backar, kam chtěla jet víc než cokoli jiného na světě!

Dag, kterému se tenhle nápad vůbec nelíbil, namítl: „Ale moje sestra nemůže jet celou dlouhou cestu do Norska sama!“

Soudce se jízlivě usmál. „Věřím, že si vaše sestra povede neobyčejně dobře. Bude mít doprovod, který jí pomůže najít loď plující do Norska, a kromě toho – máme snad na výběr?“

„Ne,“ souhlasila Sol. „Dagu, budu v pořádku. Vaše Excellence, jsem vám nesmírně vděčná.“

„Teď si oba pospěšte!“ pobídl je hrabě. „Odejděte tudy. Vezmeme vám pláštěnky a přivezeme je domů. Mezitím řeknu, že mi Sol unikla. Jděte hned. Pospěšte si!“

Bez dalších okolků vyklouzli zadními dveřmi. Dag Sol celou cestu domů zahrnoval výčitkami, ale ona ho neposlouchala. Její srdce bylo plné očekávání – pojedou do Brösarps Backar! V tu chvíli na ničem jiném nezáleželo. Upřímně Dagovi slíbila, že než se vrátí po dokončení studií do Norska, ona už bude zpátky doma. To byl slib, který rozhodně hodlala dodržet, když už ne pro nic jiného, tak aby svému bratrovi nezadělala na další potíže.

V šeru před úsvitem na ni před soudcovým domem čekal její doprovod; dech koní je obklopoval obláčky páry. Teprve po dlouhém loučení s malým Albrektem a jeho rodiči, a když znovu slíbila Dagovi, že na sebe bude dávat pozor, si mohla lépe prohlédnout své spolucestující.

Byli to dva urostlí muži, oblečení v kožených vestách a vysokých holínkách a s mušketami s kolečkovým zámkem. Oba měli přes prsa uvázané zásobníky s prachem.

Jeden z nich byl mladík – typický Dán, světlavlasý s bledou pletí. Byl tak plachý, že mu tvář jasně zrudla a zase zbledla jako barvy měnící se na lánu kukuřice, do kterého se opírá vítr. *Ach, Bože, pomyslela si Sol s potěšením, takový sladký chlapec. Ten by zasloužil svěst a odhalit tajemství lásky. Kdyby ho jen ten druhý tak nehlídal...*

Ten druhý byl obrovský muž, který jako by Sol považoval za trest a břemeno. Tipovala mu kolem čtyřiceti a řekla by, že je to ostřílený válečník. Sol tušila, že s ním na téhle cestě zažije spoustu nepříjemných rozepří.

Dag byl zjevně nešťastný z toho, jak všechno dopadlo. „Měl bych jet s tebou, ale teď musím tolik studovat. Závěrečné zkoušky mě stojí všechn čas a úsilí.“

„Myslíš, že to zvládneš?“ zeptala se.

„Věřím, že budu mít výborné výsledky, ale samozřejmě jsem velmi nervózní.“

„Hodně štěstí, bratříčku! Už brzy budu na lodi do Norska.“

„Ano, já vím, ale měla bys s sebou mít nějakého ochránce. Třeba nějakou starší ženu, která by střežila tvou čest.“

„To nebude nutné!“ přerušil ho starší ze dvou mužů zostra. „Ani jeden z nás jí neublíží!“ Povedlo se mu to říct tak, že jeho prohlášení vyznělo jako urážka.

„Ale co je tohle?“ zděsila se hraběnka. „Solin kůň nemá boční sedlo!“

„Musíme jet rychle, Vaše Veličenstvo. Mladá dáma bude muset sedět obkročmo.“

Sol zajiskřilo v očích. „To bude mnohem lepší. Nikdy jsem neměla ráda ta nepohodlná dámská sedla.“

„Takže vy umíte jezdit na pánském sedle?“ podivil se muž jako nevinátka. Sol teď pochopila, že to tak připravil záměrně, protože se mu nelíbila myšlenka, že s sebou budou mít ženu, která je bude zdržovat.

„Tím si můžete být jistý,“ odpověděla tajnůstkářsky.

Nakonec, ještě za tmy, vyrazili na cestu. Když ujížděli k přístavu a neslyšeli nic než dusot koňských kopyt o dlažební kostky, začalo se nebe rozjasňovat. Sol projela dopředu vedle obou mužů.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se zvesela, vzrušená pomyšlením na dobrodružství, která ji čekají. „Bylo by dobré to vědět, zvláště když spolu budeme nějakou dobu cestovat.“

Oba muži se otočili a pohlédli na její růžolící tvář s rozzářenýma očima a úsměvem, který odkrýval zářivě bílé zuby.

Mladší muž, který jel blíž k ní, nesměle odpověděl: „Já jsem Jörgen a můj velitel je Jacob Skille.“

„A já jsem Sol. Jsem vám velmi vděčná, že jste mi dovolili s vámi cestovat.“

Jacob Skille, voják z osobní stráže krále Kristiána, si hlasitě odfrkl.

Plavili se přes průliv Øresund na jakémsi nákladním člunu, na kterém s sebou měli koně i zavazadla. Sol si stoupla k zábradlí, aby si vychutnala vůni čerstvého mořského vzduchu. V ranní mlze viděla uprostřed úžiny ostrov, který z vody vystupoval jako přízrak. Ostrov Ven, jak jí řekl Jörgen. Znovu se zadívala dopředu, aby pohlédla na pevninu, kde by konečně mohla poznat lidi, jako je ona, ale ti budou snad moudřejší a učenější. Protože se už jednou zklamala v Prebenově malém sklepu, už se neodvážila mít nějaké velké naděje nebo očekávání.

„*Během léta se každý čtvrtek za úplňku čarodějnice shromažďují v Brösarps Backar,*“ vyprávěla jí Hanna. Stařena vždycky snila o tom, že tam jednoho dne odjede. Ale to už bylo před tolika lety a kdo ví, jestli se čarodějnice stále setkávají? Kdo ví, jestli ještě v severských zemích nějaké zbyly? Co když je Sol jediná?

Při tom pomyšlení pocítila nesmírnou osamělost.

Čtvrtek za úplňku...? Bude tam trochu dřív, ještě zbývalo pár dní cesty, ale měsíc už dorůstal. No, ještě má před sebou pěknou dálku.

S Kodaní skončila. Zdálo se, že už nikdy se tam nebude moct ukázat, samozřejmě leda by na ni lidé zapomněli. Přesto nijak zvlášť netoužila se do toho města vrátit – čekala ji jiná dobrodružství!

Jacob Skille hlídal koně, aby se nesplašili. Mladý Jörgen stál sám na přídi. Sol šla za ním. Než stačila promluvit, chlapcovy tváře zrudly jako pár zralých jablek.

„Co jedete dělat do Glimmingehusu?“ zajímala se a zalila ho září svých srdečných očí.

Pomalu zvedl oči. „Jsme poslové se zprávami Jeho Veličenstva, krále Kristiána, pro Sira Rosencrantze, místodržitele panství Glimmingehus. Ve Švédsku byly nepokoje a Skåne je tou částí Dánska, která je teď v ohrožení. Jak víte, slečno, Švédové chtějí převzít Skåne. Považují ho za přirozenou součást Švédska.“

„Jaké nepokoje?“ vyzvídala Sol.

Mladík musel překonat svou rozpačitost, aby jí dokázal odpovědět věcně, ale jakkoli se snažil vypadat lhostejně, všimla si, že si stále nervózně kroutí konec tenkého lana kolem ukazováčku.

„Slyšela jste o masakru v Linköpingu?“ zeptal se.

„Znám stockholmský masakr, ale Linköping...?“

„Stalo se to teď v březnu. Veliký Gustav Banér a jeho bratr Sten byli spolu se šlechtici z rodin Sparre a Bielke popraveni během čistky vévody Karla mezi stoupenci Zikmunda. Mnozí švédští šlechtici utekli ze země, většinou do Polska, ale také do Skåne. Náš dánský král Kristián se bojí konfliktu. Vévoda teď má v plánu nechat se korunovat na švédského krále – a je stejně krutý a tvrdý jako jeho otec Gustav Vasa.“

„Ale Gustav Vasa zemřel už velmi, velmi dávno. Před více než čtyřiceti lety!“

„Ano, ale nezapomínejte, že jeho následníkem byl jeho syn Erik XIV. Jeho osud byl strašlivý – byl uvězněn a pravděpodobně zavražděn rukou svého bratra Jana III. Pak přišel na trůn Zikmund, polský syn Jana. Ted' máme vévodu Karla, který je bratrem Erika a Jana.“

„Chápu,“ řekla Sol. „Boj o moc, stejně jako na mnoha jiných místech. Je lid ve Skåne věrný dánskému králi? Nerada bych riskovala dýku v zádech, až tam budu...“

„Je to docela bezpečné. Mezi Göinge má král velkou podporu.“

Sol pochopila, že Jörgen je vzdělaný hoch z vyšší třídy. Ona se nikdy o Švédy a jejich krále moc nezajímala. Zeptala se, kdo jsou Göinge, a mezi návaly ruměnce do tváří a kroucením kousku lana nasáklého dehtem jí to Jörgen vysvětlil. Göinge je kočovný, válečnický lid, žijící hlavně v severovýchodní části Skåne, která hraničí se

Švédskem, dnes známý také jako „křesadláci“ po křesadlových mušketách, střelné zbrani, kterou nejraději používají.

„A ti jsou k Dánům přátelští?“

Ujistil ji, že ano.

„To mě uklidnilo. Kde je Brösarps?“ Otevřenost její otázky ho zaskočila. Sol si byla jistá, že tenhle mladík se ještě bojí bubáků, nebo meluzíny. Jistě by se vyděsil, kdybych mu ukázala jeden nebo dva ze svých kousků, pomyslela si.

„B-Brösarps? To nevím.“

Nevšimli si, že Jacob Skille přešel k nim a už chvíli stojí za nimi.

„Brösarps leží na východním pobřeží.“ Jeho hlas zněl drsně.

Sol se otočila a pohlédla na ostříleného obra. Musela zaklonit hlavu, aby mu mohla pohlédnout do očí.

„Je to daleko od Glimmingehusu?“ zeptala se.

„Ne, nijak zvlášť.“

Prsty načrtl hrubou mapu do vlhkého povrchu tmavého dřevěného trupu lodi.

„Tady je jihovýchodní špička Skåne a Glimmingehus leží kousek do vnitrozemí. Když pojedete dál po pobřeží, brzy dorazíte do Simrishamnu a Kiviku – a přímo na sever od Kiviku je Brösarps. Ale proč se ptáte?“

„Pojedu tam.“

„Cože!? Ne, nepojedete! Jakmile dorazíme do Skåne, posadím vás na loď do Norska.“

Sol se rozhodla trochu zariskovat. „Copak vám můj bratr neřekl nic o tom, že cestuji do Brösarpsu?“

„Ani slovo. Co tam budete dělat?“

„Navštívím přátele,“ odpověděla prostě.

Výraz Skilleovy tváře prozrazoval všechno, co si myslel o mladých dámách, které se potulují bez doprovodu na takových dlouhých cestách.

„S tím nechci nic mít!“

„Poradím si sama,“ nenechala se vyvést z míry Sol.

„Dal jsem slovo.“ Jeho odpověď byla krátká a úsečná.

„Nedělejte mi nepříjemnosti!“

Sol trochu přimhouřila své kočičí oči, v nichž zeleně zajiskřilo.

Jacoba Skillea vyvedlo z rovnováhy, když zjistil, že najednou bezdůvodně začíná měnit názor a má pocit, že se choval hloupě a byl na dívku zbytečně tvrdý.

„Do Kodaně se vracíme v neděli,“ řekl nakonec uctivějším tónem. „Do té doby byste měla svou návštěvu stihnout a v Glimmingehusu se k nám můžete zase připojit. Dal jsem slovo soudci Strahlenhelmovi, že dohlédnu, abyste bezpečně nasedla na palubu norské lodi.“

„Ale jistě,“ odpověděla Sol.

Vůbec neměla v úmyslu opustit Brösarps Backar po tak krátké době, ale moudře se rozhodla nechat si to pro sebe,

ačkoli nezapomněla, že Dag brzy dokončí své studium a dohodli se, že se sejdou zase v Norsku. Do té doby ale chtěla stihnout tolik věcí!

Konečně vkročili na břeh ve Skåne. Otevřenou krajinou jeli do vnitrozemí, kde stromy jako by rostly vodorovně a obracely se zády k nevlídnému, divokému větru od moře. Na obloze svítilo slunce a nad hlavou se jim nesl zpěv skřivanů oslavujících den. I do téhle části Dánska už konečně dorazilo jaro.

Buky nesly svůj světle zelený plášť; z brázd úrodné půdy stoupala pára a země pod nohama byla suchá, prohřátá sluncem. Sol se cítila, jako by měla puknout energií a pocitem svobody, který s sebou přinášelo každé nové jaro.

Jeli v tichém ránu slušným tempem. Soliny vlasy poletovaly ve větru a sukně za ní vlály, takže příležitostně odhalily víc než slušnost dovolovala, ale nic nemohlo zastavit její nezkrotnou radost. Celou poslední zimu byla tak umírněná, vlastně celých posledních šest let, a teď nechtěla nic víc než odhodit všechna pouta. Potřebovala dát průchod všem pocitům, které se jí bouřily uvnitř. Pohodila hlavou a zasmála se do větru. Pokud si osobní strážce nebo dragoun, nebo jak si říká, krále Kristiána myslel, že je bude zdržovat, pak se krutě mýlil, říkala si v duchu. Nebylo pro ni těžké držet s nimi krok.

Postupně vyjeli z plání s maličkými statky sestávajícími ze čtyř budov obklopujících dvorek, což bylo příznačné pro Skåne, a dorazili na vysočinu a do vítaného stínu bukových lesů, kde svou ranní píseň cvrlikala a švitořila hejna malých ptáků. Sol jela poslední, protože jeli v řadě po úzké pěšině, ale její kůň nikdy nezůstával pozadu. Všimla si, že Skille čas od času zrychluje tempo ve snaze ji zahanbit, ale ona mu tu radost nedopřeje! Aby šetřil koně, nakonec snížil tempo do rychlého klusu.

Stromy řídly a oni dojeli na pole, kde Skille zavelel zastavit. Ujeli dlouhou cestu a jak zvířata, tak oni potřebovali odpočinek a občerstvení.

Sol sundala své brašny na trávu a vyložila jídlo, které jí hraběnka Strahlenhelm dala na cestu. Když oba muži spatřili ty přepychové pokrmy, vytřeštili oči. Jejich vlastní brašny obsahovaly jen skromné vojenské přídělky.

„Nabídněte si, prosím,“ vyzvala je Sol s úsměvem. „Tohle všechno nikdy sama nesním!“

Když si vyměnili nejisté pohledy, zdvořile si vzali pár malých kousků jídla.

„Ne, ne! Vezměte si, kolik chcete,“ zvolala Sol. „Copak nevidíte, že je v mém nejlepším zájmu vás dva dobře nakrmit? Láska prochází žaludkem a já mám v úmyslu vás oba okouzlit svým neodolatelným ranním jídlem. A podívejte – je tu i víno, které vás obměkčí ještě víc!“

Tohle všechno řekla tak sebeironicky, že mladý Jörgen nedokázal odolat a opatrně se usmál, a dokonce i Skillemu se lehce zvedly koutky úst. Muži toho moc nenamluvili, a tak Sol brebentila celou dobu, co jedli. V očích se jí jiskřilo a upírala je na nesmělého Jörgena, který znovu zružověl rozpaky.

„Ušetřete si práci,“ poznamenal Skille tlumeným, sarkastickým hlasem. „Tenhle mladík má oči jen pro jistou slečnu Ottilii.“

Jörgen se pobouřeně obrátil ke svému druhovi Jacobovi. „Ne! To je...“

„To je skvělé!“ přerušila ho potěšeně Sol. „Takže vy máte mladou dámu? Jistě jste velmi šťastný, že máte přítelkyni. Vyprávějte mi o ní! Jste zasnoubeni?“

„Neodvažuje se ji o cokoli požádat,“ prozradil starší muž s posměchem. „Obdivuje ji z dálky a pak v noci v kasárnách nikdo nemůže spát kvůli jeho vzdychání.“

„Jak vypadá? Je krásná?“ pokračovala Sol.

„Ach, ano!“ zašeptal Jörgen bez dechu. „Ale nevím, jak s ní navázat kontakt. Ještě nikdy jsem se nedvořil dívce. Mohla byste mě naučit, co bych měl udělat, slečno Sol?“

„Jistě, ale nejdřív musím vědět, jaká je.“

„Ach, je čistá a nevinná jako růžové poupě, a přesto bázlivá jako koloušek.“

„Pak musíte zůstat zdrženlivý jako Rytíř svatého grálu,“ prohlásila Sol. „Ale musíte jí dát najevo, že vy jste ten

silnější, protože takovéhle dívky potřebují ke svému milému obdivně vzhlížet. Slušně se jí dvořte, ale nedělejte, že jste nesmělý – už tak jste dost plachý od přírody – a především, chovejte se k ní jako k dámě!“

„No, slečno, zdá se, že máte bohaté zkušenosti,“ utrousil Skille kysele.

Obrátila se k němu a oči jí plály.

„Ne, nemám!“ Její hlas byl chladný a nevlídný. „Mě zneuctili, když mi bylo teprve čtrnáct, a od té doby jsem nedovolila žádnému muži se mě dotknout.“

Odpusť mi, Klausí, pomyslela si. Vím, že jsem trochu převrátila pravdu o tom, kdo koho zneuctil, ale tohle zní mnohem lépe, to musíš uznat.

„Ubohé dítě,“ hlesl Skille něžně. „Znásilněna teprve ve čtrnácti.“

Sol se zmocnil náhlý vztek. Něco silného a divokého. Tenhle muž k ní cítil soucit! Lítost! Tohle nechtěla – nevěděla, jak zacházet s něhou. Chtěla, aby ji muži obdivovali, toužili po ní. To jí dávalo sílu a převahu, tak je dokázala odehnat a vychutnat si je. Nechtěla, aby ji muži litovali.

Stále rozzlobená vstala a odešla od nich, aby Skilleho neudeřila. Přesto si oba muži její chování špatně vyložili a mysleli si, že probuzení téhle vzpomínky na ni bylo příliš a teď je jenom chtěla ušetřit svých slz. Jejich soucit ještě vzrostl.

Když se Sol párkrát zhluboka nadechla, vrátila se a sedla si zase na trávu.

„Takže jak daleko jste se dostal ve svém dvoření?“ zeptala se svým obvyklým přátelským, škádlivým hlasem.

Jörgenovi zrudly tváře. „Jednou jsem s ní byl sám v zahradě jejího otce. Musíte pochopit, slečno, že ona je velmi význačná mladá dáma. Skoro jsem omdlel touhou ji políbit, přesto jsem se to neodvážil zkusit, protože jsem nevěděl, jak na to.“

„Ani já ne!“ zalhala Sol bezstarostně. „Možná bychom si to mohli na sobě vyzkoušet?“

„Ach, ne! To by bylo příliš nemístné!“

„Pak nás to může naučit Skille,“ dobírala si ho. „Ten už má děti i vnoučata.“

„Skille? Ne! Ten je vojákem od doby, co se naučil lézt.“

Skille se zatvářil pobouřeně. „Vnoučata!“ odfrkl si. „Kolik si myslíte, že mi je, slečno Sol? To je jedno. Vydáme se na cestu a nebudeme už plýtvat časem na takovéhle hloupé řeči!“

Po téhle příhodě na ni oba vojáci pohlíželi novými očima. V Jörgenově zadumaném pohledu se zračila touha mladého muže: uvažoval, že by její lekce líbání přece jen nebyl úplně špatný nápad. Skille o ní zase přemýšlel jako o ubohém zranitelném dítěti, jehož život zničil nějaký bezcitný násilník.

Ubohý, drahý Klaus jako bezcitný násilník? Sol by mělo velmi hryzat svědomí, že vyvolala takový dojem.

Nenáviděla Skilleho nový, ochranný postoj k ní. Pokud na něco byla hrdá, byla to její nezávislost. Skille už je nehnal tak rychlým tempem jako předtím. Zastavil na svazích Romeleåsen.

„Pojeď napřed, abych se podíval, jestli tu najdeme nocleh,“ rozhodl. „Počkejte tady.“

Slunce se sklánělo k obzoru. Byli v zalesněné krajině a mezi stromy se rozléhal drozdí zpěv. Sol a Jörgen sesedli z koní a protáhli si rozbolavělé nohy.

„Taky vás tak bolí zadek?!“ oznámila hlasitě Sol celému světu, takže Jörgen zase celý zrudl. Napadlo ji, zda si myslel, že lepší dámy nemají tu zadní část, na které se sedí...

Jorgen chtěl pokračovat v „lekci“, o které mluvili dopoledne, ale Sol už ztratila zájem ho svést. Je to prostě příliš velký slaboch, příliš nevinný zelenáč, pomyslela si, a ačkoli ho ve skutečnosti neměla s kým srovnávat, stále jí připadal neuspokojivý. Vždycky hledala autoritativního muže – jak to nastínila Dagovi. „Někoho, kdo má úroveň!“

Nicméně ve svém lhostejném rozpoložení dovolila, aby ji využil jako předmět svých pokusů. Nechala ho, aby ji pohladil po tváři a letmo se dotkl jejích rtů, a vedla ho, když byl neohrabaný nebo nemotorný. Vysvětlila mu, jaké věci by podle ní mladá dívka ráda slyšela, a s jistým

vzrušením u nich obou mu dovolila, aby přejel rukama po jejím pěkně tvarovaném těle. Přesto mu zabránila, aby zašel dál než k jejímu pasu, a on souhlasil.

„Tohle je její posvátné území,“ vysvětlovala Sol. „Nesmíte poskvřnit své ruce tím, že se dotknete jiné ženy.“

Sol viděla, že je popletený a zmatený. Ruce a rty se mu třáslly a tiše zasténal, když rozpačitě zkřížil nohy komicky nedospělým způsobem. Ale Sol po něm vůbec netoužila.

Začala upravovat podbřišní koně, a tím přestala hoča trápit. *Musím být úplně bezcitná*, pomyslela si trochu znepokojeně. *Všechny jeho doteky by mě měly velmi vzrušit, ale bylo to zdlouhavé a otravné.*

Jacob Skille se vrátil a zastavil jakoukoli další příležitost pro rozpaky.

„Nikde poblíž není žádné stavení a krajina za svahy Romeleåsen je opuštěná,“ oznámil jim. „Pojedeme dál, nebo se tady chcete utábořit na noc?“

„Měli bychom zůstat tady,“ usoudil Jörgen. „Myslím, že koně potřebují odpočinek.“

Když bylo rozhodnuto, Sol rozprostřela svou sedlovou přikrývku na trávu. Pohlédla na Jacoba Skilleho s neblahým pocitem, že se v něčem změnil. Pak najednou pochopila, co to je. *Ona* změnila svůj pohled na *něj*. Pravděpodobně to byl důsledek Jörgenova nezralého chování a doteků. Skille byl ten silný, vůdce, který rozhodoval za ně všechny. Byl dobře stavěný a svalnatý, neomalený válečník s malým

zájmem o ženy. Při bližším prozkoumání odhalila nezvyklou přitažlivost jeho tváře. Nikdy by se nedal nazvat Adonisem, to zdaleka ne, ale jeho oči měly jiskru a čistotu, která Sol připadala vzrušující. Měl hezké, silné bílé zuby a jeho kůže byla snědá a větrem ošlehaná. Několik dní se neholil a asi by mu neuškodila trocha vody a hřeben, co by pročísl jeho nepoddajné vlasy, napadlo ji. Pohyboval se se sebejistotou a uvolněně a na jeho držení těla bylo něco svůdného.

Sol si oddechla úlevou. Přece jen nejsem úplně bez citů, pomyslela si.

Během let, co pomáhala Tengelovi při péči o nemocné, potlačovala svůj zájem o muže a všechny myšlenky na milostné věci. Bylo to zčásti proto, že jí tak otřásl Tengelův hněv následující po epizodě s Klausem, proto dělala, co mohla, aby si ho usmířila. Teď byla otcovská postava Tengela, jediného muže na světě, kterého si opravdu vážila, daleko. Navíc už nemusela mít zábrany před soudcem Strahlenhelmem, jeho rodinou a Dagem. Nikdo se nikdy nedozví, co dělala mezi tím, co opustila Kodaň a přijela zpátky do Norska. Svou svobodu teď maximálně využije!

Ačkoli zatím si nebyla tak úplně jistá, jak přesně.

Toho večera se nenaskytla příležitost vést nezávaznou konverzaci. Když snědli skromné jídlo, Skille se zabalil do přikrývky, nařídil ostatním udělat totéž a stroze jim popřál dobrou noc.

Naštěstí se Sol podařilo uložit tak, aby se k ní Jörgen nedostal. Za to byla ráda. Poslední, co chtěla, byl pár mladých nemotorných rukou tápajících po ní, nebo další zadýchané funění a sténání do ucha. Samozřejmě ji těšilo vidět důkazy toho, jak moc po ní touží, ale stydlivá Ottilie ho dostane zpátky netknutého!

Ve skutečnosti se cítila nesmírně unavená. Byla vyčerpaná z rychlé jízdy, a tak rychle usnula.

Bratři a sestry se rozešly každý svou cestou. Are zůstal doma na statku v Lipové aleji a krom jiného se svým otcem a Charlotte řešil možnosti lesnictví. Dag pilně studoval v Kodani a čekal, až mu začnou zkoušky, zatímco Sol se projížděla po Skåne, donucená opustit dánské hlavní město kvůli svému čarodějnictví. Přesto tihle tři byli v podstatě šťastní a užívali si života. Naneštěstí pro ubohou Liv, která si možná nejvíce zasloužila radost ze života za své neutuchající přátelství a péči o svého muže, se situace nevyvíjela nijak dobře.

Ve vzkvétajícím, ale ne přívětivém domě v Oslu mladá Liv bojovala prohranou bitvu ve snaze potěšit svého manžela. Během dne, zatímco byl ve své kanceláři, jí tchyně nedopřála chvilku oddechu a po večerech musela Liv povzbuzovat a uspokojovat manžela. Laurents ji vždy líně poplácal po hlavě a zeptal se, jak se měla jeho „*malá cukrová kostička*“, ale nikdy se nezastavil a neposlouchal, když se mu snažila vyprávět o svém dni. Ne že by toho bylo

moc co říct. Také zjistila, že je nejlepší mlčet o ponižování, které si musí vytrpět od jeho matky.

Když se o tom jednou zmínila, začal být agresivní a vynadal jí, že je nevděčná. Rozhovor uzavřel tím, že by Liv měla přijmout, že jeho matka je stará a bezmocná. Jednou, když požádala o víc nezávislosti, aby mohla ukázat co umí, zvolal jízlivě: *Ano! No prosím! Požádej kuchařku, ať ti dovolí upéct koláč, drahoušku!* Neustále zdůrazňoval, že není vděčná za všechno, co pro ni dělá. Po téhle příhodě se úplně vzdala.

Ze svého místa na gauči jí tchyně nadále ztrpčovala život, dnes jako kterýkoli jiný den. Liv běhala sem a tam a něco jí nosila – misku se sladkostmi, zrcátko, džbánky piva – ale z ženina bědování stejně stále cítila, že nikdy neudělá dost. „Nikoho ani za mák nezajímají *moje* bolesti,“ stěžovala si a chytala se při tom za srdce. (Pravda, na špatné straně, ale Liv usoudila, že by nebylo moudré ji na to upozornit!) „Můj syn se zajímá jenom o svůj obchod a moje snacha je líná a příliš neschopná porozumět mým přáním.“

„A co si přejete teď, drahá maminko?“ zeptala se Liv nesměle.

„Ach, jak bys mi jen mohla pomoci. Myslíš jenom na sebe, zatímco já tu ležím sama. Zapomenutá. Jakmile ses odešla dolů najíst, měla jsem záchvat. Tohle moje ubohé slabé srdce nemůže snést, že se můj syn tak mizerně oženil. Ležela jsem tu bezmocná – osamělá – tak vystrašená...“

„Nevěděla jsem...”

„Volala jsem,” zalapala po dechu tchyně, „ale nikdo nepřišel. Nebyl tu nikdo, kdo by mi pomohl.”

Liv se zmocnila úzkost, protože tu nechala svou tchyni a odešla dolů na snídani, a se zdrcujícími pocity viny se zeptala staré ženy, jestli jí má donést nějaké jídlo. Ne, ona nemá hlad (zvláště proto, že právě tajně snědla patnáct sladkých koláčků) a nic by do sebe nedostala; na jídlo už neměla chuť mnoho, mnoho dní. Ona už na tomhle světě dlouho nebude, ale komu na tom záleží?

„Bude to tvoje vina, jestli zemřu, Liv,” vyhrožovala. „Chci, abys to věděla a dobře si to pamatovala!”

Liv pohlédla na svoje ruce. „Možná bych tedy s vámi měla zůstat doma? Jak dobře víte, žena jednoho z Laurentsových kolegů mě dnes k sobě pozvala na návštěvu, ale jestli se cítíte špatně, maminko...”

Její tchyně odsekla: „Tak tebe pozvat může, a mě ne! No, jen si jdi. To je typické, že myslíš jen na svou vlastní zábavu. Jdi! Zapomeň na mě!”

Tohle bylo poprvé, co Liv někdo pozval na návštěvu, a těšila se, že se na chvíli dostane z domu. Dobře si uvědomovala, že ji pozvali ze slušnosti. Nikdy ji nebudou považovat za součást kruhu přátel prostě proto, že nepatřila ke zdejšímu měšťanstvu, a tudíž nic neznamená.

„Mohu to pozvání odmítnout.”

„To nesmíš. Zvládnou to tady sama. Teď jsem zvyklá být opuštěná. Všechno bylo tak jiné, když jsme tu byli jen Laurents a já. Tehdy měl na mě vždycky čas, bylo to tak příjemné, jen on a já, a on si vždycky vážil své maminky. Ale teď musí pracovat bůhvíkolik hodin denně, jen aby uspokojil svou náročnou ženu. On, který mohl mít kteroukoli ze skutečně vážených nevěst v tomhle městě. Všechny dobře postavené mladé dámy soupeřily o jeho pozornost... A pak si vybral slečnu Nicku ze *statku*!“

To poslední slovo doslova vyštěkla.

Liv se snažila ji nevnímat. Věděla, že Laurents a jeho matka nemohli žít v domě sami příliš dlouho, protože jeho otec zemřel teprve krátce před jejich svatbou. Liv by také zajímaly ty její nemoci. Pokud tchyni něco upoutalo, nový skandál nebo drby, pak dokázala ujít kilometry, aby se o dané záležitosti dozvěděla víc. Mezitím, když se nedělo nic, co by stálo za zmínku, ležela roztažená na gauči a byla tak nemocná, tak strašlivě nemocná...!

„Dobře, matko, pokud, to tu zvládnete, jak říkáte, půjdu si po svém,“ uzavřela rozhovor Liv s přetrvávajícím pocitem nejistoty. „Máte při ruce všechno, co potřebujete?“

„Jen si jdi,“ nakázala jí žena vyčerpaným hlasem.

Skutečně Liv bude moct odejít z domu? Nepochybně později dostane dvojitou dávku jedovatých poznámek, ale s tím se vyrovná. Cítila, že když aspoň na chvíli nevyjde z

tohohle vězení, zadusí se. Teď jí konečně dovolili někam jít!

Ale ne! Dnes nebude mít takové štěstí.

Její tchyně vůbec neměla v úmyslu nechat Liv nadechnout se čerstvého vzduchu. Když se dívka oblékla a byla na odchodu, stará vdova pohodila hlavou dozadu a chytla se za hrdlo.

„Ach! Nemohu dýchat! Potřebuji vzduch!“

Liv utíkala pro čichací sůl. Jakmile se žena znovu vzpamatovala, Liv se zeptala: „Mám poslat pro lékaře?“

„Ne, ne. Nesmíme obtěžovat takového důležitého muže takovými malichernostmi. Co by řekl, kdyby zjistil, že moje rodina není schopná se o mě postarat?“

Liv pohlédla na tu bledou, trpitelskou tvář před sebou a vzdala se. Poslala zprávu své hostitelce, že bude muset pozvání odmítnout.

Krátce nato se tchyni znatelně ulevilo a znovu začala dotírat na svou snachu.

Sol najednou probudil tlumený výkřik. Ve stejné chvíli se posadil i Jacob Skille.

Bylo to uprostřed nejasné skoro letní noci a měsíc osvětloval děsivý výjev. Koně zařehotali a strachy zatáhli za své postraňky. Nad Jörgenem, který zjevně bojoval o život,

klečeli dva muži. Skille se otočil, aby odrazil další dva, kteří se na něj vrhli.

Sol zareagovala instinktivně a neuvěřitelnou rychlostí. Popadla kámen a praštila jím plnou silou do hlavy jednoho z útočníků a ten druhý se stačil sotva otočit a pohlédnout na ni, než ho kamenem udeřila do obličeje. Jörgen se snažil nadechnout, protože se ho zřejmě snažili uškrtit. Stékala na něj krev Soliných dvou obětí, ale Sol se nezastavila, aby mu pomohla, protože se musela podívat, co se děje se Skillem. Ten však její pomoc nepotřeboval, vytasil meč a jednoho z mužů podřízl. Musel se vzbudit včas a byl připravený na útok. Teď se kutálel v zuřivém, divokém boji na život a na smrt se čtvrtým a posledním z loupežníků. V měsíčním světle totiž bylo Sol jasné, že nikdo jiný to být nemůže.

Najednou, než se stačila rozhodnout, zda se do souboje vloží nebo ne, ze stromů vyběhl pátý muž a chytil ji zezadu. Zběsile kopala kolem sebe, ale její útočník ji pevně držel a ona se nedokázala ubránit, když ji přehodil přes nejbližšího koně a odjel s ní. Povedlo se jí rychle ohlédnout a viděla, že Skille zabil útočníka a utíká ke koním. Její ostré nadávky určeně únosci by dobrosrdečného dragouna nejspíš zaskočily, protože žádná mladá dáma by se nikdy takhle nevyjadřovala.

Vzhledem k tomu všemu, co se seběhlo, však nejspíš mnoho nezaslechl. Zvuk jeho pádícího koně burácel blíž a blíž a ona dělala, co mohla, aby loupežníkovi útěk co

nejvíce znepríjemnila – kroutila se a otáčela, házela sebou ze strany na stranu, kousala a škrábala.

„Předkloňte se, z cesty!“ slyšela vykřiknout Skilleho, zatímco během nebezpečné jízdy jí do tváře šlehaly větve.

Instinktivně ho poslechla a Romeleåsenem se rozlehl výstřel. Lupič vykřikl a rozhodil ruce. Sol spadla po hlavě na zem a odkutálela se od klusajících kopyt. Skille zastavil, seskočil z koně a zavolal na toho druhého, který se splášil. Když se zvíře vrátilo, Sol si uvědomila, že to byl Skilleův kůň, kterého lupič vzal. Tak proto je začal tak rychle pronásledovat, pomyslela si trpce, zatímco ležela rozvalená v pichlavém jalovcovém křoví.

K jejímu překvapení jí nejdřív přišel na pomoc a řekl: „Omlouvám se, že jsem se tak loudal, ale chvíli trvalo, než jsem za jízdy nabil mušketu. Jak se cítíte?“ zeptal se vylekaně.

Sol se roztřeseně postavila na nohy. „V pořádku, myslím. To byla dobrá trefa,“ zašeptala obdivně a okamžitě mu padla do náručí.

Jacob Skille ji držel pevně a ze strachu o její zdraví se mu třásl celé tělo.

„Hmmm,“ zamumlala potichu Sol, která si vychutnávala ten okamžik, „nechat o sebe pečovat přece jen není tak špatné.“

„Co jste říkala?“ zeptal se.

„Nic. Líbí se mi to – jste tak velký a silný. Ale to už víte. Musíme se podívat, jak je na tom Jörgen!“

„Jistě.“ A se zjevnou neochotou ji pustil.

Jörgen příliš netrpěl. Ještě nedokázal srozumitelně mluvit a měl řeznou ránu na paži, ale byl naživu.

„Děkuji,“ obrátil se k Sol chraplavým šepotem. „Jste opravdu rychlá.“

„Cože?! To jste udělala vy?“ zeptal se Jacob Skille a ukázal na mrtvolu dvou mužů s roztříštěnými lebkami ležící u jeho nohou.

Sol rázně přikývla.

„Ubohé dítě,“ povzdechl si. „Musíte být strašně vyčerpáná! Být donucena udělat něco tak surového!“ Sol se pokusila zachvát, aby dala najevo své utrpení, ale moc se jí to nedařilo. „Rozhodně jste se nebála o vlastní bezpečí a my jsme vašimi dlužníky. Takoví hlupáci, že se pustili do křížku s královými dragouny! Ale to samozřejmě nemohli vědět. Jak je ti, Jörgene?“

Mladík ještě stál nejistě na nohou a zamyslel se, než odpověděl.

„Já... myslím, že hodně krvácím...“

Dosud si neuvědomili, že ho několikrát bodli.

„Musíme se postarat o tyhle rány,“ promluvila Sol, která si bez cavyků odtrhla ze spodničky dlouhé pásy látky. „Lehněte si a uvolněte se.“ Otočila se ke Skilleovi a zeptala se: „Skutečně nikde poblíž nejsou žádné domy?“

„Ne. Ale možná když pojedeme dál na jih k moři...“

„Pak přesně to musíme udělat,“ rozhodla, zatímco obvazovala Jörgenova zranění nejlépe, jak uměla. „V tomhle stavu nemůže jet moc daleko.“

„Ale já...“ začal namítat mladík.

„Mlč, hochu,“ souhlasil Skille. „Takhle bys nepřežil cestu do Glimmingehusu.“

Jörgen si tiše lehl na záda. Uvědomil si, že mají pravdu. Opatrně mu pomohli na koně a vyrazili. Když opouštěli paseku, Sol zastavila koně.

„Počkejte chvíličku,“ požádala je. „Můžu se vrátit – abych se pomodlila za jejich duši?“

Skille už chtěl říct ne, ale pak si to rozmyslel.

„Sol, jste dobrá dívka. Máme jet s vámi? Nebojíte se duchů?“

„Ne, ne,“ odpověděla. „To nebude nutné. Jenom jsem se bála, že by nás jejich duše mohly pronásledovat.“

„Chápu. Počkáme tady,“ řekl Skille.

Pospíchala zpátky a seskočila z koně. Když se ujistila, že ji společníci neuvidí, přešla k tělu jednoho z lupičů, staršímu muži se šedivými, bíle žíhanými vlasy. To byl ten, kterého zabodl Skille, takže jeho hlava a tvář nebyly znetvořené. Sol se usmála, když uřízla pramen vlasů mrtvého muže, stočila ho, zavázala na uzel a strčila si ho do měšce. Pak se honem vrátila tam, kde na ni čekal její doprovod.

„Ted' je po všem,“ prohlásila zbožně. „Ať jejich duše odpočívají v pokoji.“

Skille zamumlal něco nesrozumitelného, když znovu pobídli koně, tentokrát směrem na jih. Jeli bok po boku uprostřed s Jörgenem, kterého podpírali z obou stran. Nemuseli se trmácet příliš daleko, než narazili na malou zemědělskou osadu. Probudili lidi v první chalupě, ke které přijeli, a vysvětlili, co se stalo.

„Aha!“ zvolal farmář, „těch pět nás tu už dlouho sužovalo jako mor. Zemřeli rukou dragounů krále Kristiána, co? Smekám před vámi, chlapi! Doufám, že vás neohrozili, mladá dámo?“

Sol a Skille si vyměnili pohledy.

„To tahle mladá slečna jim dala pořádně za vyučenou. A to je jen mírně řečeno!“ přiznal Skille.

Sol se laskavě usmála. „S takovým odvážným válečníkem, jako je dragoun Jeho Veličenstva Jacob Skille, by se každá dívka cítila v bezpečí, nebo ne?“ zeptala se nesměle.

Skille se odvrátil a něco si zabručel pod vousy.

Lidé ze statku slíbili, že se o Jörgena dobře postarají. Sol si všimla, že farmář má rozkošnou mladou dceru. To bude pro hochu dobré, pomyslela si, protože ta ctnostná, upjatá a dokonalá Ottilie zněla tak nudně. Možná si potřebuje položit hlavu na bujné poprsí obyčejné rolnické holky!

Ted' už zbyli jenom oni dva a znovu vyrazili pod ocelově modrým, měsícem ozářeným nebem na cestu, ale nedojeli daleko, protože měsíc zmizel a nebe zatemnily šedé mraky. Než začalo svítat, pořádně se rozpršelo, ale tou dobou už dorazili k moři.

„Zatraceně,“ zasyčel Skille skrz zaťaté zuby. „Nemohu riskovat, že nadto všechno, co se stalo dnes v noci, ještě nastydnete – když jste tak hubená a křehká. Zdá se, že tam v dálce jsou nějaké rybářské chatky. Na chvíli se tam schováme.“

Byly tam jenom dvě opuštěné rybářské chajdy, obě staré a zchátralé. Možná patřily k nějakému místnímu statku, ale pokud ano, rozhodně nebyl vidět z místa, kde stály.

Skille vešel do jedné z chatek se Sol v patách, ramena měl promáčená a shrbená v nočním chladném vzduchu. *Hubená a křehká*, pomyslela si a v duchu se usmála. *Tak to jí ještě nikdy nikdo neřekl. Každý den se dozvíme něco nového.*

„Nepoužívají je už celé roky,“ usoudil a jeho hlas se rozléhal kolem vybledlých šedých trámů. „Sem můžeme dát koně a my si vezmeme tu druhou.“

Ted' hustě pršelo, ale přesto déšť nepřehlušil zvuk líných, vytrvalých vln Baltského moře, které narážely na pobřeží. Zatímco koně se zdáli spokojení, že mají střechu nad hlavou, Sol věděla, že ona nechce nic víc než se schovat před lijákem.

„Jste úplně zmrzlá,“ vylekal se Jacob Skille, když rozesílal postel ve druhé chajdě. „Pokud budete spát tady, půjdu ke koním.“

„Ne!“ odpověděla honem. „Tam si nebylo kde lehnout a stejně – nechci tu zůstat sama.“

„Chápu.“ Jeho hlas byl plný soucitu. „Jste vyděšená a promrzlá. Zůstanu tady s vámi – můžete si být jistá, že se k vám budu chovat počestně.“

Choval se k Sol úžasně. Nebyla zvyklá na takovou ohleduplnost a nejdřív ji to zlobilo a byla podrážděná, ale jak se jí do zmrzlých končetin začalo vracet teplo, začala se uvolňovat a oceňovat Jacobovu pozornost. Dovolila mu, aby ji osušil velkýma, silnýma rukama, zatímco ona mu nalila dobrou míru vína ze džbánu, který jí dal soudce, ale sama vypila jen malinko. V pravý čas je oba zabalil do sedlových přikrývek, ulehli bok po boku a on si položil paži přes její tělo, aby se cítila bezpečně a aby jí bylo teplo. Její třes, o kterém si myslel, že ho způsobily hrůzné noční události, polevil.

Sol ale věděla, že je to jenom reakce na zimu a déšť.

„Už se cítíte lépe?“ zašeptal a přitáhl si ji blíž.

„Skvěle,“ zamumlala a pak se bez rozmyslu zeptala: „Víte, kde roste lilek černý?“

„Lilek černý? Co to proboha je?“

Ne, pomyslela si Sol, mohla si šetřit dech. Měla vědět, že nemá cenu se ptát.

Zanedlouho oba tvrdě usnuli.

Jacob Skille, obyčejný dragoun, který až dodneška považoval ženy za překážku v kariéře vojáka, měl teď zvláštní sen. Ležel, létal, vznášel se, pohyboval se pomalu nahoru a dolů na divném jezeře, kde voda nebyla voda, ale něco dokonale měkkého a příjemného. Kolem něj se vznášely zvláštní bytosti, nadpozemsky krásné a kouzelné. Jedna z nich se k němu přiblížila, on se natáhl a zadržel ji – věděl, že je to ženská bytost – a ona k němu ochotně šla a obtočila se mu kolem těla. Cítil láskyplné teplo, které z ní vyzařovalo, a začal mít pocity, které poznal ve svých nejtajnějších snech – ale tentokrát byly mnohem hlubší, mnohem silnější. Rukama se natáhl po spodní části krásného těla kouzelné bytosti, kde jsou skryta všechna pokušení světa, ale tápajícími prsty se zachytil v jejích šatech, dokud mu nepomohla a nebyla volná. Její kůže byla horká pod jeho rukama, které pátraly po tajných místech, horká a vlhká, a když se k ní Jacob pevně přitiskl, jeho tělo se zachvělo nesnesitelným pálením ve slabinách. Teď stály v cestě jeho šaty ale malé, hbité prstíky rychle našly, co hledaly, a...

Sol také měla sen, ale rychle se probudila a okamžitě jí došlo, co se děje. Viděla, že její báječný válečník si neuvědomuje, co dělá, protože sténal a kroutil se ze snu.

Opatrně se posunula do správné polohy, vzala jeho ruku a položila si ji tam, kde tušila, že ji chce mít. Věděla, že ona po tom také touží, a okamžitě ucítila, jak se jí tělo chvěje a zalévá touhou. Cítil, že je na něj připravená, a pokusil se rozepnout kalhoty, ale v tom zmatení se mu to nedařilo. Solina ruka mu v mžiku pomohla a Sol zalapala po dechu, když uviděla jeho velikost, ale intenzivně vnímala, jak se její tělo připravuje ho přijmout.

Probudil se. Sol se otočila, jako by stále spala, a se zavřenýma očima tiše zasténala. Slyšela, jak zajíkl, když si uvědomil, co se chystá udělat, ale přitiskla se na něj, takže se nedokázal ubránit. Když do ní vstoupil, „probudila se“ s překvapeným vyjeknutím, připomínajícím malé štěně, a vytřeštěnýma očima pohlédla přímo na něj.

Skille byl plný obav, ale nedokázal přestat.

„Jacobe!“ zašeptala užasle. „Ach, Jacobe!“

Chytila ho kolem krku a její tělo odpovědělo na jeho naléhavý rytmus. Jejich vášnivé tempo narůstalo, dokud jako jeden nedosáhli vrcholu extáze.

Potom, když spolu vyčerpaní leželi na posteli a ztěžka oddechovali, se k ní Skille otočil.

„Promiň,“ zašeptal. „Nevím, co se to se mnou stalo. Měl jsem takový sen...“

„Já také, Jacobe,“ zamumlala. „Já také. Ale to byla síla přírody, která nás poháněla. Oba jsme příliš dlouho žili v samotě.“

„Ano. Jsem rád, že to tak cítíš.“

„Líbilo se ti to?“

„Byl jsem v ráji, Sol. V naprostém ráji!“

„Tak teď možná trochu změníš svůj názor na dívky.“

Byl v šoku. „Ale ty jsi teď pro mě jediná, to jistě chápeš, ne? Nemohu tě teď opustit!“

„Ach, nejdražší Jacobe,“ odpověděla s něžným smutkem, „víš, že musím odjet z Dánska. A co víc, přestala bych si tě vážit, kdybys měl zanedbat svoje povinnosti. Užijme si spolu ten náš krátký čas a s láskou budeme vzpomínat jeden na druhého. Myslela jsem, že už nikdy nedokážu snést dotek muže, ale tys mi dal tenhle úžasný okamžik. Vyléčil jsi mě, Jacobe, a díky tobě jsem zapomněla na ty hrozné věci, které se mi staly, když mi bylo čtrnáct.“

„Opravdu? Pak jsem moc rád.“

Když se rozednilo, a než se připravili na další cestu, ještě jednou se milovali. Tentokrát si spolu hráli a s naprostou otevřeností a důvěrou v toho druhého se naučili pár tajemství smyslné, tělesné lásky. Proto když se rozloučili na rozcestí poblíž Glimmingehusu, jeden na cestě do pevnosti, která se majestátně tyčila nad rovinatou krajinou, a ten druhý směrem do Brösarps Backar, věděli, že se za pár dní znovu shledají. Ta vyhlídka je oba těšila.

Sol pospíchala na sever podél baltského pobřeží do Brösarps Backar. Její kůň jako by si užíval klus po tvrdém písku a snažil se dorazit k oparu před nimi, aby viděli, jaká tajemství ukrývá.

Z moře se zvedala řídká mlha, která skrývala dlouhé, netečné vlny. Mlhou se příležitostně prodral paprsek slunečního světla a rozehnal svým jasem tlumené šedomodré pastelové stíny.

Protože už o něco dříve cestou po pobřeží Sol zastavila a zeptala se na směr nějakého rybáře, věděla, že se blíží ke konci své cesty. Začala s mužem hovořit na téma Brösarps Backar opatrně a vysvětlila mu, jak se bojí, aby tam nenarazila na čarodějnice. Rybářova odpověď ji horce zklamala.

Čarodějnice, zasmál se muž a zeptal se jí, jaké staré historky to slyšela. Slíbil jí, že se v Brösarps může cítit v bezpečí. Jenom ti staří, velmi staří, ještě vyprávějí příběhy o čarodějnicích.

Soliny naděje zčernaly a zmocnil se jí čirý pocit zoufalství. Nicméně se chtěla dozvědět víc – co říkají ti staří? Je to tak neuspokojivé, pomyslela si, kéž by tu byla před sto lety, byla by se ocitla na sabatu čarodějnic. Následovala by svého ducha mezi mohylami, zvedala by kameny z pohanských dob, ale už ne... Ne v téhle době... Dnes se v Brösarps Backar rozhostil klid a mír.

Sol během rozhovoru s mužem zamžourala do slunce, aby skryla své nezvyklé oči. Poděkovala mu, řekla, jak se jí ulevilo, a odjela, ale ne dřív, než z něj chytře vytáhla, kde žijí nejstarší lidé v tamní oblasti.

Nevzdá to, dokud to aspoň nezkusí. Jela tak daleko, aby byla nablízku svým nejbližším přátelům, a musí pokračovat, dokud nebude s jistotou vědět, že v celé Skandinávii není kromě ní nikdo další, kdo má takové zvláštní síly. No, nikdo kromě Tengela, samozřejmě, ale ten se nepočítá.

Navzdory smutku, který cítila, že sem přijela o sto let později, pomalu začala nacházet potěšení v jízdě touhle překrásnou krajinou. Když konečně dorazila do místa, odkud viděla, jak se před ní rozprostírá Brösarps Backar, uvědomila si, že tohle musí být jedno z nejúžasnějších míst ve všech severských zemích. Od malebné pobřežní vesnice Haväng směrem nahoru do mírně zakulacených kopců pokrytých petrklíči a sasankami byly na svazích Linderödsåsen tu a tam rozeseté malé chaloupky s typicky vysokými střechami.

Pohled na takovou nevýslovnou krásu naplňoval Sol bouřlivou radostí.

Jak pokračovala dál odhodlaná najít chalupu těch starých lidí, mījela starou mohylu, a musela zastavit. Kéž by tu bývaly byly...

„Kam jste všechny odešly?“ stěžovala si okolnímu světu. Její touha mluvit s lidmi, kteří by jí rozuměli, teď byla ještě silnější než kdy jindy, protože teď věřila, že přišla o poslední naději je najít.

Nakonec dorazila k malé chaloupce, které odpovídal rybářův popis. Sesedla z koně a uvázala ho k rozkvetlé plané jabloni.

Sol srdečně přivítal vyzáblý, větrem ošlehaný starý pár. Nabídl jí nějaké jídlo, za což byla velmi vděčná, protože ve své nedočkavosti dostat se co nejrychleji do Brösarps Backar se ani nenajedla.

Věděla, že si před těmito lidmi nedokáže hrát na to, že je vyděšená z čarodějnic. Toužila získat nějaké podrobnější informace, a tak nutně potřebovala vymyslet nový plán. Řekla jim, jak jí babička vyprávěla příběhy o čarodějnicích a o tom, jak se celé léto scházely za čtvrté noci za úplňku. Teď, když tu byla, chtěla zjistit, jestli byly ty historky pravdivé.

Stařena obrátila svou pozornost k hrncům na krbu a rachotila s nimi, jak nejvíc mohla.

„Ale ano,“ odpověděl stařec a jeho hlas přešel v šepot, „jsou to pravdivé příběhy, tím si můžete být jistá! Jednou jsem je sám viděl, jako hoch, těsně předtím, než je vyhostili.“

Sol poskočilo srdce. „Vyhostili? Takže všechny nezemřely?“

„Ne, ne. Pán z Glimmingehusu přivezl své rytíře a další, aby je pochytili, ale byly včas varovány, a uprchly. Byla to moje vlastní matka, která je varovala.“

Sol najednou pocítila k mužově matce velkou sympatii. Oči starce měly usazený, vzdálený pohled; pokračoval ve svém vzpomínání.

„Pamatuji si, jak jsem je viděl, jako by to bylo právě včera. Vzbudil jsem se uprostřed noci podivným zpěvem, a protože byla letní noc, vyplížil jsem se ven, abych se podíval, co se děje – a pak jsem je spatřil.“

Sol věděla, že si staří lidé často dokážou vybavit události z dětství velmi jasně a do velkých podrobností, zatímco věci, které se staly v pozdějších letech, mají jakoby zahalené v mlze. Viděla, jak starce povzbudil její zájem a jak si užívá pocitu důležitosti, který mu dodávala možnost vylíčit po takové době svůj tajemný příběh. Vyvedl Sol ven a stařena je následovala.

„Tamhle. Tam, co stojí ta mohyla, jsem je viděl – a byla jich spousta. Přišly z široka daleka, aby se tu setkaly. Nemohly se stýkat v zimě, ale to jistě víte, mladá slečno.“

Rozuměli si navzdory rozdílné řeči. Sol mluvila dánsky docela dobře, protože tolik let znala Charlotte Meiden a taky díky posledním měsícům stráveným v Kodani. Tihle staří rolníci mluvili nářečím skåne, což byla směsice dánštiny, švédštiny a staré norštiny, které by Nor stěží

porozuměl. Když stařečci nerozuměli její norštině, mluvila co nejvíce dánsky, a to co nejpomaleji a nejzřetelněji.

„Na kamenech mohly něco leželo a ony se kolem toho shlukly. Řeknu vám, nikdy v životě jsem se netřásl tak, jako když jsem je všechny viděl a slyšel,“ vyprávěl stařec.

Sol si vzpomněla na tu hloupou seanci ve sklepe v Kodani, kde ji nemohlo nic rozetřást ani v nejmenším. Ačkoli tu byla jistá podoba s popisem, který právě vyslechla, to, co se stalo tady, znělo mnohem skutečněji. Měla by začít doufat?

„Takže vy říkáte, že všechny uprchly. Kam tedy šly?“

Následovala odmlka. Pár si vyměnil pohledy.

Sol si šla neúnavně za svým. „Tohle všechno bylo před sto lety – jistě jsou už dávno mrtvé, ne? Jenom chci jít v jejich stopách. Nikomu neublížím. Úředníci také nejsou moji přátelé.“

„Jak to myslíte, před sto lety?“ vtipkoval stařec. „Nejsem ještě tak starý!“

„Ne, samozřejmě ne! Odpusťte mi, prosím,“ usmála se Sol, ale rty se jí chvěly očekáváním. „Kolik let mohlo uplynout od doby, co jste je viděl, starý pane?“

Přimhouřil oči, když začínal počítat roky.

„No, musí to být už kolem šedesáti nebo více let. Teď je mi sedmdesát a kousek, tehdy mi bylo tak deset nebo dvanáct. Jo! Tak nějak to bude.“

Před šedesáti lety? Její naděje právě stoupily – o celých čtyřicet let!

„Pak ale nepředpokládám, že budete vědět, kam uprchly?“ zeptala se znovu Sol.

„Slyšel jsem jednu z nich, jak říká to místo mojí matce,“ začal váhavě. „Ale nevím...“

„Ááách, na tom už nezáleží, už je to tak dávno,“ přerušila ho stařena. „Žádná z nich už teď nežije! Pán a jeho vojáci je už dávno zničili a ty víš, že to tak je!“

Stařec dlouho a usilovně přemýšlel.

„To je možné, ale přísahal jsem svojí matce, že o tom nikdy nebudu mluvit.“

Sol zahrabala ve svém měšci. Stále ještě měla stříbrňáky, které jí dala starší dáma, kterou doprovázela na lodi z Norska. Nikdy by je nemohla využít lépe, napadlo ji. A to nejenom z jejího pohledu, ale i pro ten starý pár.

„Tady, vezměte si je,“ podala jim mince. „Pro každého z vás jeden.“

Vytřeštili oči a roztřesenýma rukama si vzali peníze. Vysvětlili jí, že nikdy tolik peněz neviděli, a odebrali se do malého zadního pokoje, aby ukryli své právě nabyté bohatství. Sol zaslechla jejich rozhovor.

„Je to moc milá dáma – a také dobře vypadá!“ zašeptal stařec.

Žena něco zamumlala, ale ne dostatečně tiše. „Copak to nevidíš? Ona je jednou z nich. Hned jsem si toho všimla. Musíme za ní hodit nějaké železo, až odjede.“

„Ne!“ zasípal. „To nemůžeš myslet vážně! *Jedna z nich* – dobrý Bože!“

V očích se mu zračil strach, když vyšli z pokoje. Sol se rozhodla říct jim pravdu.

„Ano, jsem jednou z *nich*“. Zářivě se na ně usmála. „Ale vůbec se mě nemusíte bát. Právě naopak. Mám léky na vaši bolavou nohu, drahá matko, a na vaše bolesti, starý otče, pokud je přijmete.“

Vyměnili si dlouhé, znepokojené pohledy, než souhlasili. Sol jim darovala lektvary a oni jí výměnou rádi poskytlí informaci, kterou chtěla.

Bude muset jet do vnitrozemí, daleko do hustých lesů na místo, kde hluboké rokle skrývají řeku. Popsali jí podrobně cestu a s vděčnými výkřiky, které Sol stále zněly v uších, odjela z Brösarps Backar. I tak však zaslechla tupý náraz sekery, která dopadla na zem, jakmile byla z dohledu. Stařec ji hodil za ní, aby zahnal zlé duchy. Usmála se pro sebe téhle staré pověře, ale neohlédla se!

Jestli to takhle půjde dál, uvidím půlku Skåne, přemýšlela. Pohodlně se usadila v sedle a zadoufala, že se nezkazí počasí. Je však připravená na jakékoli strádání, říkala si, pokud najde to, co hledá.

Nebylo těžké řídit se směrem, který jí poradili, ale cesta byla dlouhá. Minula obrovskou, hrůzu nahánějící pevnost ve Vittskövle, přešla širokou, rovinatou krajinu, pak lesy a háje k malé osadě kus cesty do vnitrozemí. Vesnice se jmenovala Tollarp. Odtud jela Sol podél řeky na západ a hluboko do lesů.

Před šedesáti lety... Jsem snad blázen, napadlo ji, když věřím, že stále bude někdo naživu? V hloubi srdce si to nemyslela, ale popoháněla ji ta část její tvrdohlavé duše, která ji nutila jet dál, dokud nezkusí všechny možnosti.

Ta rokle, kterou si čarodějnice zvolily za své budoucí shromaždiště pro každý úplňk během celého léta, se jmenovala Ansgars Klyfta. Uvažovala, kolik setkání tam asi proběhlo.

Strávila spoustu času hledáním toho správného místa. Neodvážila se vyptávat v malých rolnických vesničkách a osadách, kterými projížděla, ale naštěstí jí zbývala spousta času. Zatímco projížděla listnatými lesy, na koni a někdy pěšky, přemýšlela, jak moc se liší od temných norských borových hájů, na které byla zvyklá. V lese posetém políčky slunečního světla doufala, že zahlédne ještě něco: lilek černý – bylinu, kterou stále ještě potřebovala, aby mohla uskutečnit svůj let na Blåkullu. Už pátrala podél pobřeží pokaždé, když zastavila k odpočinku, a teď se dívala pod kořeny stromů a do temných stínů lesa – ale vlastně ani nevěděla, jak ta rostlina vypadá. Hanna jí tuhle

bylinu nikdy podrobně nepopsala a řekla jen, že v Tröndelagu je velmi těžké ji najít. A proto Sol doufala, že bude mít štěstí ve Skåne.

Zastavila a zahleděla se přímo před sebe; očima nezaostřila na nic konkrétního. Bylo to čtrnáct let, co naposledy viděla Hannu, a ačkoli obraz strašné staré čarodějnice vybledl v pouhou vzpomínku; zůstalo mezi nimi silné pouto. Pouto, které se vytvoří mezi dvěma lidmi, kteří si vzájemně rozumí ve všech směrech.

„Hanno,“ zašeptala, „proč jsi mě tu nechala samotnou? Proč Hemming Správcovrah ukončil tvůj život a s ním přeťal i lásku a oporu, kterou jsme dávaly jedna druhé? Cítím se teď na tomhle světě tak sama, Hanno. Tak strašně sama.“

Zatímco se Sol toulala pod světle zeleným příkrovem bukových lesů. Liv stála u okna svého elegantního domu a sledovala špinavé ulice Osla, zatímco do skla nekonečně bubnoval déšť.

Bolest ve spodní části břicha ji neopustila, a ani sklíčenost, která naplňovala její srdce.

Prsty neklidně poklepávala na okenní parapet. Kdyby tak měla něco, čím by se mohla zabavit, ale kdykoli se rozhodla něco dělat, narůstaly v ní pocity viny a úzkosti. Bude to dovolené? Měla by řádná manželka dělat tohle či ono? Přesto, dokáže se naučit tahle pravidla, když byla v milujícím a nesobeckém domě vychovaná pomoci kdykoli a kdekoli bylo potřeba? Kde každý respektoval štěstí ostatních a všichni vykonávali úkoly, pro které se nejlépe hodili. Ale tady jí vynadali, když se pokusila pomoci nesprávným způsobem, a znovu, když *nepomohla*, tak jak by měla! Ale co je tady správné? Co je špatné? To se tu mění ze dne na den.

Co se asi děje v Lipové aleji právě teď?

Pravděpodobně tam také prší. Při dešti vždycky stékala voda z lipového listí a tvořily se tak malé potůčky podél příjezdu k domu. Na dvoře přímo pod schody se pokaždé udělala kaluž. Tatínek už léta říká, že s tím něco udělá, ale jakmile přestane pršet, zase se na to zapomene. Ale bude pravděpodobně ten, kdo jednou před schody vytvoří kanálek.

Ostatní byli v Dánsku a brzy zase budou doma. Ale ona domů nepojede – opustila Lipovou alej a Gråstensholm navždy. Kdykoli navrhla, že by mohli jet na návštěvu, Laurents jí oznámil, že nemá čas. „*Stejně, neměla bys tam moc často jezdit,*“ říkával, „*jsou to divní lidé! Charlotte Meiden je hanbou své společenské vrstvy, taková nekonvenční – a neprovdaná matka k tomu...!*“

Liv věděla, že podle Laurentse by Charlotte spolu se všemi neprovdanými matkami zasloužila trest na pranýři, kde by na ni lidé, včetně otce jejího dítěte, házeli kameny a plivali. Charlotte byla tohoto osudu ušetřena a Laurents byl *silně* nespokojený, protože taková mírnost mohla vést jen ke všeobecnému úpadku!

Liv si nikdy nedokázala představit dobrosrdečnou, laskavou Charlotte spoutanou v kládě. Laurents nevěděl nic o tom, jak Daga kdysi opustila a ponechala jeho osudu. Liv o tom nechtěla svému manželovi říct, ani by se k tomu neodvážila.

„Ano, tvůj otec umí vydělat peníze, takže toho bych ještě mohl uznávat,“ říkal vždy Laurents s opovržením v hlase, kdykoli mluvil o její rodině. „Ale ve všem ostatním je divný, to musíš uznat A, Bože pomoz, nikdo by nemohl říct, že je hezký!“

Liv vždycky považovala svého otce za nejkrásnějšího člověka na zemi. Nikde na světě nežil člověk, který by měl tak láskyplné oči jako on!

„Tvůj bratr Are je přijatelný. Aspoň mluví tak, že mu člověk porozumí, i když je to obyčejný farmář. Ale tvoje matka je prostě příliš výstřední. Nenosí zakrytou hlavu, jako by s tvým otcem žila v hříchu! To po ní jsi zdělila svou lenost, co se týče domácích prací, že? Nebo všechny ty hloupé poznámky o malování!“

Liv si nikdy netroufla prozradit Laurentsovi, že Siljino umělecké jméno je Mistr Arngrim, jehož práci tolik obdivuje. Chtěl, aby mu Mistr Arngrim utkal tapiserii, ale vždycky byl odmítnut, protože umělec byl příliš zaneprázdněný. Navíc Liv nemohla pochopit, proč si manžel myslí, že je líná na domácí práce. Na statku všichni říkali, že je skvělá hospodyně, na rozdíl od své matky. Tady to bylo jiné, protože tady se čekalo, že bude řídit domácnost, dávat příkazy služebnictvu a vždy bude k ruce, když Laurents nebo jeho matka budou potřebovat pomoc.

Liv se nelíbilo rozkazovat služebným. Doma s nimi vždycky mluvila přátelsky a pomohla v kuchyni, kdykoli bylo potřeba. Tady to všechno bylo tak složité.

Viděla, jak Laurents vždycky ztratil sebejistotu v přítomnosti Sol. Byl okouzlený jejím šarmem, a přesto vyděšený její silnou individualitou a sebejistotou, nemluvě o jejím naprostém nedostatku obdivu k jeho osobě nebo nezájmu o to, co dělá. Pronesl o Sol spoustu nehezkých věcí, když byla z doslechu.

Livin manžel se nikdy nesetkal s Dagem. Jaké chyby by Laurents asi našel na něm? Přemýšlela. Pohlížel takhle na její rodinu každý? Byla by velmi sklíčená, kdyby to tak bylo, ale odmítala tomu uvěřit, protože vždycky měli mnoho přátel.

Tchyně si doprávala odpolední spánek. Tohle byla nejlepší část dne – Livina vlastní půlhodinka. Ale svírává úzkost, kterou stále cítila, znamenala, že už se nedokáže uvolnit tak jako dřív.

Děšť stékal na parapet. Pokojem prošla služka a Liv odstoupila od okna a šla přerovnat ozdoby na toaletním stolku, aby měla aspoň pocit, že má co dělat.

Daleko odtud, hluboko ve Skåne, Sol zastavila koně.

Tollarp? Už by tam snad měla každou chvíli být...

Začínala mít hrozný pocit, že se ztratila. Proboha! Na bloudění nemá čas.

Stále pokračovala v jízdě pro případ, že by narazila na nějakou chalupu nebo vesnici nebo někoho, koho by se mohla zeptat na cestu. Nic takového tu ale nebylo – a čas utíkal.

Strmý kopcovitý terén Sol napovídal, že musí být někde v oblasti Linderödsåsen, ale to jí vůbec nepomohlo, protože o Linderödsåsen nevěděla nic. Potřebovala najít Tollarp nebo řeku, která jím protéká.

Nezahlédla však známky ani jednoho. Copak v téhle části Skåne nikdo nežije? Uvažovala. Co když už dojela do území Göinge – „křesadláků“? Že už by byla u hranic se Švédskem? Ne, to jistě ne.

Pak, právě když už proklínala prázdnotu tohoto místa, z dálky uslyšela hlasy. Pobídla koně kupředu a les brzy ustoupil otevřeným polím posetým duby. U ohrady kus od ní stála skupina pěšáků a teplým vzduchem se k Sol nesl jejich drsný smích. Nebála se jich, navíc neměli koně, na kterých by ji mohli pronásledovat. Přesto vyčkávala na kraji lesa a zamračila se.

Co to tam dělají? Najednou ji zaplavila vlna odporu. Přitáhla koně zpátky mezi stromy.

Viděla, že k té ohradě přivázali nějakou ženu, předkloněnou a se sukněmi přehozenými přes hlavu. Teď si na ní postupně jeden po druhém zezadu užívali.

Sol zaklela skrz zaťaté zuby. Byla jich tam spousta možná dvanáct nebo patnáct. Viděla jen tu ubohou, holou zadnici ženy a důkaz, že pravděpodobně ještě byla panna, než ji znásilnili. Sol slyšela dívčiny beznadějně, zoufalé vzlyky, a ty výkřiky jako by probouzely nové vzrušení v jejích trýznitelích.

Chystal se na ni vrhnout další násilník. Sol si z kabelky rychle vytáhla dva zlaté řetízky a připnula si je na krk. Pak z brašny vytáhla elegantní klobouk, vytvarovala ho, než si ho posadila na hlavu, a vlasy pod něj zkroutila do uzlu. Pak přehodila jednu nohu přes hrušku sedla a posadila se bokem jako správná dáma. Během pár okamžiků se proměnila z bezstarostné divoké mladé dívky v úctyhodnou šlechtičnu.

Pobídla koně kupředu.

„Přestaňte!“ zakřičela co nejhlasitěji na muže, který stál hrdě se svým mužstvím připraveným znásilnit nešťastnou ženu přivázanou k ohradě.

Vojáci se k ní překvapeně otočili.

„Pusťte tu dívku, vy neschopní zbabělci!“ nakázala Sol příkře, aniž by si na vteřinu uvědomila, jak důležitě a působivě teď vypadá.

Vojáci stáli jako přikovaní s ústy dokořán. Nakonec se jeden z nich vzpamatoval a promluvil.

„Ha! Náš velící důstojník, co? Neumí ani naši řeč. Slezte z toho koně a můžete si taky užít!“

„Nic takového neudělám,“ odsekla opovržlivě a dodala: „Jste příliš oškliví a bezvýznamní.“

Sol se nechtělo sesednout. Na koni se cítila bezpečněji, lépe být nad nimi.

„Pokud ji okamžitě nepustíte, špatně to s vámi dopadne,“ prohlásila pomalu s přivřenýma žlutozelenýma očima.

Několik mužů zaváhalo. Zdálo se, že je to vysoce postavená vlivná dáma, která by je mohla udat, ale muž, který teď byl na řadě u nešťastnice na plotě, se jen ušklíbl.

„Myslíte, že mě můžete zastavit?“

„Ano!“

To prosté prohlášení ho přimělo se na vteřinu zarazit, ale pak se otočil a přešel k dívce.

„A jak to uděláte?“ vysmíval se jí.

„Nedokážeš to,“ zašeptala Sol, jako by vrněla. „Nedokážeš to, protože tě zradí tvoje mužství.“

Ozval se sbor chraplavého smíchu v čele s mužem, který k ní stál zády a tiskl se k dívčině obnaženému tělu. Pak najednou přestal a zaklel.

„Satanovy pekelné ohně!“ a pak vykřikl hrůzou a leknutím. „Satan! Satan!“

Hlučný smích ustal a muži ztuhli; ve tvářích se jim zračily obavy.

Sol využila ticha.

„Tohle se stane každému z vás, kdo se jí teď pokusí dotknout,“ varovala je.

„Zatracená čarodějnice!“ vykřikl postižený muž, skoro se slzami v očích, a udělal krok k Solině koni. Nepochopil, že Sol proti němu použila jenom prostou výhrůžku – spolu s trochou sugesce, samozřejmě.

„Nedotýkej se mě, ty bezcenný, poďobaný červe,“ odsekla tvrdým, pronikavým hlasem. „Kdokoli, kdo se dotkne mě nebo té dívky, ztratí sílu svého mužství až do konce života.“

Pár ostatních se k ní přiblížilo, ale při jejích slovech zaváhali. Když ji viděli sedět vysoko v sedle, s očima skoro zářícíma žlutým leskem, cítili, jak jejich vášeň pohasíná. Společně usoudili, že by bylo rozumné vyhnout se takové neblahé budoucnosti.

„A teď odsud vypadněte!“ nařídila jim Sol, věcně a netrpělivě. Už nemohla ztrácet čas s těmhle zvrhlíky. „Jděte a buďte rádi, že vás nenechám trpět něčím horším!“

„O tomhle se dozví místodržitel,“ zařval jeden z nich.

Sol k němu obrátila kočičí oči. „Být sebou, byla bych opatrná,“ okřikla ho zostrá, „protože pokud se to dozví, vykleštím tě, aniž bych se k tobě jen přiblížila.“

„Mě nevydésíte,“ odpověděl, ale hlas se mu třásl. Zjevně se nechtěl před svými druhy shodit.

„Plaz se po zemi jako pes,“ nařídila Sol. Její ledový hlas postrádal jakýkoli tón.

K naprostému úžasu vojáků muž klesl na kolena a zakňučel jako pes, který se bojí bití. Pak od ní po čtyřech odlezl pryč.

To už bylo na statečnou pěchotu příliš. Po chvilkovém zaváhání jeden udělal na ochranu posunek ukazováčkem a malíčkem „Ďáblový rohy“, a pak někdo vykřikl: „Utíkejme, hoši!“

Jako vyplašení zajíci se rozběhli přes balvany a křovím pronásledovaní štěkajícím „psem“. Sol ho uvolnila z transu, načež spadl přímo na hlavu a udělal kotrmelec, pak se zas postavil a pelášil za ostatními, jako by měl v patách samotného ďábla.

Počkala, dokud z nich nebyly jen tečky v dálce, pak sesedla z koně a přešla k ohradě, kde stále ještě žalostně vzlykala žena.

„Ach, dobrý Bože,“ zamumlala, když jí přetáhla sukně zpátky tak, aby ženě zakryla holé tělo. „Taková zvířata!“

Pak se sehnula a uvolnila pásky, kterými byla svázaná. Tvář skrývala hříva světlých vlasů, ale Sol poznala podle kůže a postavy, že tohle není žádná dospělá žena. Nakonec ubohé dívce pomohla se napřímit.

„Proboha!“ zalapala po dechu Sol. „Kolik je ti let?“

Dívka, která stěží dokázala mezi vzlyky odpovědět, špitla: „Třináct.“

„Ach, ne! Ubohé dítě,“ zasténala Sol dojatá skoro k slzám – naprosto zapomněla, že sama byla jen o rok starší, když svedla mladého Klause.

Ale to bylo za zcela jiných okolností. Pochybovala, že kdy viděla tak zranitelnou bytost, jako bylo tohle dítě. Uplakaná tvář by měla být kulatá a růžolící – jako typická tvář rolnické dívky – ale tuhle poznamenaly chudoba a hlad. Dívka na sobě měla doslova hadry a byla tak obsypaná vešmi, že Sol viděla, jak jí lezou po šatech – pravděpodobně se usídlily i v jejích překrásných vlasech.

„Panebože,“ zděsila se tiše Sol a otřela dívce vnitřní stranu stehem trsem trávy. „Potřebuješ se pořádně umýt. Ale nejdřív se musíme odsud dostat. Potřebuji tvou pomoc. Zabloudila jsem a potřebuji vědět, jak se dostanu do Tollarpu, nebo ještě lépe, do oblasti na západ od Tollarpu. Můžeš mi pomoci?“

Dívka se snažila zastavit svůj hysterický vzlykot. „J-jste t-tady, sl-slečno.“

„Jsem? Ale měla by tu být řeka, podél které mám jet na západ od Tollarpu. Nahoru do vrchoviny, která leží za ním.“

„Ř-řeka teče za tím malým h-hřebenem ta-tamhle.“

„Tak to ráda slyším. Pojedeme na koni. Nasedni.“

„Cože, já?“

Ano. Pospěš si.“

Dívka se pokusila nasednout, ale pak hlasitě vykřikla bolestí a vzdala to.

„Au! Au! To hrozně bolí.“

Sol jí musela pomoci do sedla. Kvůli bolesti usoudily, že ji raději posadí do sedla bokem. Odvahu dítěte a schopnost správně myslet přemohl šok z toho, co se jí stalo.

Sol šla raději pěšky a vedla koně. Silje by jí nikdy neodpustila, kdyby chytla vši. Vždycky byla na takové věci velmi přísná a jako děti museli vytrpět všechny možné léčebné kúry, které je měly zbavit nejružnějších broučků, co se na každém z nich čas od času živili.

Naštěstí vojáci utekli opačným směrem od řeky. Dívka vysvětlila, že se vydali směrem k Tollarpu. Sol už tam nepotřebovala jet, když teď byla západně od vesničky.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Sol, zatímco vedla koně za uzdu.

„Meta.“

„Bydlíš někde tady poblíž?“

„Ano. Ne. No, vlastně už ne.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Sol.

Dívka se pokusila osušit si slzy a otřela si oči rukama. Tvář měla velmi umazanou.

„Nebydlím nikde,“ pípala. „Chodím po vedlejších cestách a žebrám o almužnu.“

„Takže nemáš rodiče? Nejsi tedy ve službě na nějakém statku?“

„Ne. Matce nadávali, že je běhna – víte, jsem nemanželské dítě. Matka zemřela letos na jaře. Od té doby jsem se jen toulala a nikdy jsem se nevrátila domů.“

„Byla jsi ale ještě panna?“

„To ano. Maminka úzkostlivě dbala na to, abych nešla stejnou cestou jako ona.“

„A stane se ti tohle!“

„Znali moji mámu,“ hlesla dívka zahanbeně. „Chtěli mě naučit, abych byla jako ona.“

Sol zařala zuby. „Měla jsem je proměnit v živoucí dlažební kostky; pak by navždycky cítili, jak po nich lidé chodí a pomalu je ošoupávají svými botami!“

Meta na to nic neřekla. Možná jsem ji vyděsila, napadlo Sol a pohlédla směrem k dítěti.

„Všechno bude dobré, uvidíš,“ chlácholila ji s laskavým úsměvem. „Kde jste s matkou žily?“

„U řeky. Jdeme tím směrem.“

„Skvěle.“

Šly docela daleko, než dorazily k řece. Ačkoli Metin vzlykot a popotahování nakonec ustaly, stále to bylo jen ubohé a velmi nešťastné dítě, které se křečovitě drželo koně, aby nespadlo na zem.

Nakonec Meta ukázala na chatrč z větví a hlíny, kterou by Sol sotva našla – vypadala spíš jako hromada hlíny než jako obydlí.

Řekla Metě, aby sesedla, ale dívka zaváhala.
„Já nevím... Raději bychom tam neměly chodit.“
„Proč ne?“
„Já... nechci.“

Hloupost, pomyslela si Sol, musíš někde žít. Ale nebylo to příjemné místo. Bylo tmavé a děsivé, skryté pod převisem břehu řeky. Našla otvor ve zdi, který kdysi mohl být vchodem, skrčila se a vlezla do tmy.

Trhla sebou a prudce se zarazila, když se ocitla tváří v tvář rozkládajícímu se tělu, které na ni hledělo prázdnýma očima z matrace na podlaze.

Se zármutkem si Sol pomyslela, že dívka ani nedokázala svou matku pohřbít. Neměla si s kým promluvit, ani neměla nikoho, koho by požádala o pomoc. No, pobereme, co se dá, a půjdeme, protože tady to děvče rozhodně zůstat nemůže.

Objevila jenom jeden hrnec – starou železnou věc bez ucha – a pak zase vyšla ven. Našla slabší místo ve zdi chatrče, trochu do něj zatlačila a celá hromada klacků a hlíny se sesula na tělo uvnitř.

„Tak! Tohle bude její hrob! Ať odpočívá v pokoji,“ zamumlala Sol a rychle vyrobila ochranný talisman, který položila na vrch hromady. To zastaví ducha mrtvé ženy, aby je pronásledoval. Sol se nikdy nemodlila, podle ní to stejně byly jenom pověry. Ale přesto kvůli dívce rychle páskem kůry svázala dva klacky k sobě, aby vytvořila kříž.

Další hodinu šly po břehu řeky, zatímco Meta stále přerušovaně vzlykala, dokud nedoputovaly ke klidné stojaté vodě. Sol nasbírala nějaké dříví a rozdělala oheň.

Bylo to krásné místo – údolíčko, kde se řeka rozšiřovala do velikého jezírka obklopeného skalními výběžky zezadu a malými kopečky zepředu a ze stran.

Sol naplnila hrnec vodou a postavila ho na oheň. Zatímco čekaly, až se voda začne vařit, vytáhla Sol z brašny nějaké jídlo a dala ho dívce, která tak hltala, že ji Sol musela usměrňovat.

„Bude tě bolet břicho, když budeš jíst takhle rychle,“ varovala ji. „Tak – jestli už máš dost, můžeme začít.“

Meta vypadala překvapeně. „S čím?“

„S mytím, samozřejmě. Šaty dolů a honem do vody!“

„Do vody?!“ zvolala vyděšeně dívka. „Ne! To je strašně nebezpečné!“

„Bojíš se koupání? Tedy, zdá se, že jsi asi nikdy neměla vodu příliš v lásce. Ale koupání ti neublíží, vlastně přesně naopak.“

„Ne, netroufnu si.“

Sol nezbylo nic jiného než si svléknout vlastní šaty a zatáhnout Metu do vody, ale nejdřív umyla dívce vlasy nad hrncem s vodou, která už byla docela horká, a použila i trochu louhu ze svého ranečku. Meta byla přesvědčená, že z téhle léčby zemře, a tak vřískala jako divá. Nepomohla ani skutečnost, že Sol vzala pár listnatých březových větvíček a

vydrhla jimi Metě tělo od hlavy k patě, dokud neměla kůži skoro sedřenou do krve.

„Podívej,“ vykřikla Sol co nejhlasitěji, aby ji bylo slyšet přes dívčin jekot. „Podívej se do toho hrnce – vidíš všechny ty mrtvé vši a hnidy a bůhví, co ještě dalšího tam plave? Všechny žily na tobě! A teď do řeky a pořádně tě opláchneme.“

Křik Mety, když se ji Sol snažila dotáhnout do vody, musel být slyšet na míle daleko. Ale Sol byla odhodlaná dívku umýt a byla silnější. Přesto jí Mety bylo trochu líto, když teprve nedávno prožila takový krutý šok a teď se znovu vyděsila k smrti. Ale nebylo zbylí.

Když konečně Meta začala zjišťovat, jak příjemná a chladivá je voda pro její vydrhnuté tělo, naposledy párkrát vzdechla a pak se uvolnila. Tvář jí rozzářil letmý, roztřesený úsměv.

„Nedostane mě *Bäckahästen*, že?“ zeptala se pro jistotu. „Máma říkala, že se nikdy nemám přibližovat k řece, protože tam žije *Bäckahästen*“

Sol pochopila, že *Bäckahästen* je místní název pro vodníka.

„Proč se ho bojíš?“ zeptala se. „Se mnou je kamarád.“

Meta se na Sol zamyšleně zadívala a snažila se pochopit, koho to má vlastně před sebou.

Zaklonila hlavu do vody, aby jí Sol mohla pořádně vypláchnout vlasy, a pak se zasmála, jak jinak všechno zní, když má uši pod vodou.

„Slyším, jak přes kameny bublá potůček,“ hlásila a usmála se. „Zní to jako zpívající, klokotavý vodopád!“

Sol konečně usoudila, že Meta už je dostatečně čistá.

„Jste tak krásná,“ zasněla se Meta, když obě ruku v ruce vylezly z vody.

„Ano,“ odpověděla Sol, „a to je pro dívku velká výhoda, věř mi! Ty si taky nepovedeš špatně, pokud trochu přibereš a zahojí se ti všechny tyhle boláky po vších.“

„Ale nikdy nebudu tak hezká jako vy,“ odpověděla Meta obdivně.

Ne, to bys žádala příliš, pomyslela si Sol otevřeněji, než by skromnost dovolovala.

Ted', když už byla ubohá dívka čistá, oblékla ji Sol do jedné z dvou šatů, které měla navíc – ovšem nedala jí svoje nejlepší – a zapletla jí husté plavé vlasy do dlouhých copů. Sol jí také podala nějaký lektvar, aby se ujistila, že ta hrůza, kterou si dnes vytrpěla od vojáků, nebude mít žádné následky. Ted' vytáhla zrcátko a nechala Metu, aby se na sebe podívala.

„Tak,“ podotkla. „Čistota není zas tak špatná věc, ne?“

Dívčina tvář se při pohledu na svůj odraz v zrcátku rozzářila.

„Vypadám tak hezky,“ zalapala po dechu a zčervenala. „A je to příjemný pocit být zase čistá! Děkuji vám, slečno. Nikdy by mě nenapadlo, že taková vznešená dáma jako vy by mohla být tak laskavá.“

Solin smích se rozlehl kolem skalnatého jezírka. „Já a laskavá? No, už jsem slyšela hodně, ale tohle! Pamatuj si, Meto – všechno dělám jen kvůli sobě. Nic víc.“

A tomu skutečně věřila.

„Teď chci, abys tady počkala, dokud se nevrátím,“ nařídila jí Sol. „Musím si něco zařídit a nemohu tě vzít s sebou. Budu pryč dva nebo možná tři dny, ale pokud si postavíš přístřešek, budeš tady v bezpečí. Pak se podíváme, jestli ti nenajdeme nějakou práci. Jsou tady poblíž nějaká panství nebo velké statky?“

„Ano, pár. Gyllenstierna je ve Fulltofta. A na ostrově na jezeře je Bosjöklosterský klášter. A Vittskövle. Mámu znali všude.“

Až příliš dobře, napadlo Sol. „Kolem Vittskövle jsem jela – to je příliš daleko. Uvidíme, jestli tě ve Fulltofta nebo Bosjöklosteru budou moct vzít jako služku. Líbilo by se ti to?“

„To ano a teď, když vypadám tak dobře, se možná nebudu tolik bát zeptat,“ odpověděla. „Ale musím vám vrátit vaše šaty.“

„Kdeže, takové staré hadry!“ Sol okamžité litovala povýšeného tónu svojí odpovědi. Ve srovnání s dívčíným

ubohým oblečením byly tyhle šaty vrcholem módy. „Promiň, tak jsem to nemyslela, Meto. To byl žert – ale můžeš si ty šaty nechat.“

Dívka se málem znovu rozplakala, ale tentokrát štěstím. Sol se cítila tak šlechetně! Když se to vezme kolem a kolem, nebyl to tak špatný pocit!

Meta, chuděrka, potichu špitla: „Prosím, nenechávejte mě tu, slečno.“

„Ale já musím.“

„Slibte mi, že se vrátíte!“

„Bojíš se?“

„Trochu. Divočáci a duchové a takové věci...“

„Žádní tady nejsou, to ti slibuji. A vrátím se. Tady, vezmi si tenhle nůž; mám ještě jeden. Budeš se cítit bezpečněji. A už nemysli na to, co se stalo.“

„To není lehké, slečno.“

„Ne, máš pravdu, to není.“ Pak se dívky náhle zeptala: „Nevíš, kde je Ansgars Klyfta?“

„Ano, zhruba ano, ale je to tam velmi nebezpečné. Prý vede přímo do hlubin, kde žije ten, jehož jméno se neopovazujeme vyslovit.“

To by byla nádhera, pomyslela si Sol s povzdechem. Kdyby existovalo takové místo, pak by se bez zaváhání vrhla do jeho temnot. Ta myšlenka jí připadala neuvěřitelně lákavá.

S pokřiveným úsměvem prohlásila: „Hloupý blábol! Máš snad důvod si myslet, že se bojím?“

„Ne.“

Meta jí popsala, jak se tam dostane, i když trochu mlhavě. Zdálo se, že to není tak daleko.

Sol se zeptala: „Nevíš, jestli tady někde kolem řeky neroste lilek černý?“

„Lilek černý? Co je to?“

Sol si povzdechla, rozloučila se a vydala se znovu na svou nevyzpytatelnou cestu.

V Oslu konečně přestalo pršet. Liv zase stála u svého okna – protože neměla nic lepšího na práci, ani se neodvážila zkusit najít něco, co by ji naplňovalo.

S návalem energie, který byl zřídka vidět, její tchyně odešla na návštěvu k sousedům a poslechnout si klepy.

Liv uslyšela někoho u dveří do ulice a pak si uvědomila, že typickým bouchnutím dveří ohlásil svůj příchod Laurents. Svěsila ramena, ale cítila, že se jí ještě víc sevřel žaludek. Když se uklidnila, šla a s úsměvem přivítala svého manžela.

„Dobrý den, Berenie. Dnes jsi doma brzy.“

Nedovoloval jí, aby ho oslovovala *Laurents* – křestní jména jsou tak sprostá! Liv s tím nesouhlasila, ale jako

vždy si své myšlenky nechala pro sebe. Jeho výraz se rozzářil, jakmile ji uviděl.

„Tady jsi, srdíčko moje!“ zvolal, když ji objal. „Tyhle šaty ti tolik sluší. Pravda, myslel jsem si to, když jsem ti vybíral to modrošedé hedvábí. A jak se dnes měl můj andílek?“

„Docela dobře,“ odpověděla se strnulým úsměvem. „Výborně, děkuji, kromě toho, že je tu někdy trochu smutno, když tu nejsi.“

Netrpělivě se otočil: „To už jsem slyšel. Všechno to dělám pro tebe, pracuji vlastníma rukama, abych tě podporoval – nemusíš mít obavy, nemáš důvod být skleslá, nemusíš tady ani hnout prstem, a přesto si stěžuješ.“

„Odpusť mi,“ zašeptala. „Už to neudělám. Nemohl bys mi třeba vyprávět něco o tom, co děláš ve své kanceláři, Berenie?“

„Cože!“ Zasmál se a pak pokračoval: „Myslíš, že bych tě měl nudit věcmi, kterým rozhodně nikdy nemůžeš porozumět? Nebud' pošetilá. Liv.“

„Jen jsem myslela... No, žena by měla sdílet život i starosti svého muže. Ráda bych to udělala.“

„Myslím, že ne! Sdílíme svůj život tady doma. To, co je venku, je moje věc.“

„Docela mi jde počítání,“ pokračovala nadšeně, „a prý mám úhledné písmo. Nemohla bych ti nějak pomáhat ve tvé

kanceláři? Pak bychom byli spolu a já bych se dostala ven... Ach, ne! Promiň! Odpusť mi!“

Jeho tvář vypadala, jako by měla vybuchnout, jediným rychlým pohybem se natáhl a popadl ze zdi jezdecký bičík, který tam byl pověšený. Liv, která už to jednou zažila, zakňučela jako malé štěně a utíkala před ním, zoufale prchala z pokoje do pokoje a bezmocně křičela. Manžel jí byl v patách.

„Stůj!“ zařval. „Stůj, ty nevděčná holko!“

Liv se přitiskla do rohu v nejvzdálenějším pokoji. Bičík zasvištěl vzduchem – nebyla to silná rána, ale neuvěřitelně štípala.

„Jak se opovažuješ naznačovat, že ty bys mi mohla být nějak nápomocná v mé práci!“ zasyčel na ni a z koutků úst mu odkapávala pění. „Počítat? Ty, pouhá manželka! Jak si dovoluješ něco takového si myslet?“

Liv se s nářkem sesula na zem. Když viděl její bezbrannost, jeho hněv okamžitě opadl. Upustil jezdecký bičík a vzal ji za ruku.

„Tak se na to podívej. Ach! Co jsem to udělal svojí malé hrdličce,“ trápil se a projevoval lítost. „Proboha, její drobná ručka krvácí!“

Důkladně jí zlíbal ruku tak, aby odstranil všechny stopy krve, a pak ji k sobě přitáhl a objal ji.

„No tak, no tak. Už žádné slzy, můj malý holoubku. Tvůj velký silný manžel je tady, aby se o všechno postaral a

abys věděla, že tě miluje víc než cokoli jiného na tomhle světě a chce pro tebe jenom to nejlepší. Bolí mě, když tě musím trestat, ale musíme tě zbavit těchhle hloupých představ, nebo ne?“

Liv už se zase začala ovládat a napřímila se v ramenou. Přikývla v tichém souhlasu, ale v očích měla výraz raněného zvířete.

„No tak. Všechno už je zase dobré,“ prohlásil a dodal: „A dnes v noci, má nejdražší, si spolu zahrajeme milostnou hru, ano? Malá holubička by nechtěla odmítnout manžela, který patří jenom jí, že?“

Jenom silou vůle se jí podařilo potlačit třes. Věděla všechno o těchto milostných hrách. Hrály se jenom pro jeho potěšení. Musela zůstat naprosto pasivní a s vděčným obdivem se podvolit jeho pozornosti.

Ačkoli slunce už zašlo, stále ještě bylo trochu vidět, když Sol doklopýtala na okraj hluboké rokle, která se nacházela daleko od jakékoli osady a uvnitř neprostupné zalesněné divočiny.

Byla unavená, hladová a skleslá, protože se celé odpoledne a večer bezcílně potulovala kolem. Co vlastně hledá? Zapomenuté místo, opuštěné před mnoha lety?

Zachvěla se. Nikdy se necítila tak osaměle jako teď. Prožívala tohle všechno jen kvůli starému příběhu o čarodějnicích, které se setkávaly v dávných dobách? Teď byla poslední z nich. Co ji sem přivádí?

Zhluboka si povzdechla, pohlédla dolů a přemýšlela o temnotě pod sebou. Jasně viděla ohořelé pozůstatky polen v často používaném ohništi. Tohle musí být Ansgars Klyfta, ale údolí nebylo pojmenované po svatém Ansgarovi, apoštolu severu, který přinesl křesťanství do severských států, tím si byla jistá. Z místa, kde stála, viděla celé dno rokle – ploché a zarostlé trávou. Lidé si navymýšlejí takové příběhy!

Používá se to ohniště ještě? Mohlo by to znamenat, že by tu stále byly...? Ne, říkala si, nesmí si hned myslet bůhvíco; nejspíš ho využívá nějaký dřevorubec nebo uhlíř.

Ale kvůli své samotě, hluboko v lesích cizí země, se Sol rozhodla vrátit se sem příští noc, kdy bude úplněk. Možná by se dokázala spojit s dušemi mrtvých a pronásledovaných, kteří se tu shromažďovali před skoro sto lety, nebo vycítit jejich přítomnost. Chtěla se pokusit najít aspoň to nejmenší zrnko přátelství s jejich duchy, jako útěchu v tomto světě obyčejných lidí, kam nepatřila.

Stále skleslá odešla hledat místo, kde by mohli s koněm zůstat přes noc.

Měsíc v úplňku zářil nad mořem, nad mohylou v Brösarps Backar i nad roklí Ansgars Klyfta, ukrytou hluboko v tajemném a temném lese daleko ve vnitrozemí. Sol vlály vlasy v zesilujícím vánku. Oblékla se do černé. Na konci dlouhé hole měla pevně přivázaný skalp mrtvého lupiče. Divoce vlál ve větru, pleskal o větev a vydával strašidelný šelest.

Byla čtvrtední noc a ona se prodírala lesem k Ansgars Klyfta. Ještě pořádný kus odtud ucítla zápach kouře z ohýnku, a když se přiblížila, uviděla hustý sloup kouře stoupající z rokle mezi koruny stromů. Srdce se jí divoce rozbušilo.

Dřevorubci, pomyslela si. Ale proč by tu byli v noci? Uhlíři? Když tu byla naposled, neviděla žádné milíře.

Sol se zastavila na okraji rokle. Uvnitř hořel oheň a kolem něj seděly tři postavy. Tři lidé, z toho dvě ženy. Co by tu v tuhle noční hodinu dělaly ženy?

Viděla, že si povídají a přehrabují se v ohni klackem, a také... Tělo se jí zachvělo. Sol zavřela oči a zhluboka se nadechla.

Jsou to čarodějnice! Jiné vysvětlení nemohlo existovat. Velmi dlouho stála bez hnutí na místě a sledovala je.

Brzy si mě jistě všimnou, napadlo ji. Musím vypadat tajemně s vlasy a sukněmi, které vlají ve větru, a se svými věšteckými pomůckami, které držím ve vzduchu. A také mi do zad svítí měsíc!

Sol vždycky milovala melodrama.

Stěží stačila dokončit tuhle myšlenku, když jedna z žen pohlédla vzhůru a vzrušeně na ni ukázala. Ostatní dvě postavy se vylekaně postavily a ostražitě sledovaly, jak Sol slézá z prudkého svahu dolů.

Kráčela k nim plná nejistoty a zastavila kousek od nich, aby jim dala příležitost trochu si ji prohlédnout. Nikdo neřekl ani slovo a Sol napadlo, o kolik příjemněji je tady dole u ohně a v závětrí rokle.

Žena, která zůstala sedět, k ní promluvila skřehotavým hlasem.

„Vítej, dcero Prokletých!“

Sol ta slova zaskočila a zeptala se: „Vy mě znáte? Znáte Prokleté?“

Žena naznačila mávnutím ruky, že se má Sol posadit, načež se i ostatní vrátili na svá místa.

„Ne. Tebe neznám,“ zahuhlala stařena s pokrouceným úsměvem. „Ale jméno Prokletých je významné pro ty, kdo se s námi druží. Jejich oči jsou nezaměnitelné. Také vím, že žili v Tröndelagu, dokud je asi před padesáti lety všechny nezabili. Jak to, že tu jsi?“

„Ach! To je dlouhé vyprávění,“ povzdechla si Sol. „Slyšela jsem o čarodějnicích z Brösarps Backar od Hanny, staré členky naší rodiny. Protože jsem skoro jediná, kdo zbyl ze skutečných Prokletých, celý život jsem toužila navštívit tohle místo.“

„Hanna?“ zamumlala ta starší. Byla zabalená do tmavého šálu a kapuce, takže jí stěží byla vidět tvář. Pokračovala: „Hanna? Moje babička, která byla jednou z nás, slyšela vyprávění o mladé dívce jménem Hanna od Prokletých, která měla nesmírné schopnosti. Myslíš, že by to mohla být tatáž osoba?“

„To je docela možné. Všechno, co umím, mě naučila Hanna.“

Druhá žena se vložila do rozhovoru: „Jak jsi našla cestu sem z Brösarps Backar?“

Sol se usmála. „Kdo má v životě jen jedinou touhu, zajistí si, aby byla naplněna! Ale ne! Pomohli mi jedni staří

manželé. Poradili mi, protože věděli, kdo jsem. Místodržitelovi vojáci se od nich nic nedozví.“

„Dobrá,“ řekla žena.

Sol byla tak šťastná, že se jí chtělo křičet. Podělili se s ní o jídlo, obyčejný chléb a vodu, a ona se o nich dozvěděla víc, zatímco mluvili a dychtivě se vyptávali a odpovídali na otázky.

Pleť staré ženy byla hladká a jemná, jako pleť kterékoli panny, ale vlasy měla úplně bílé a ústa bezzubá. Druhá žena byla středního věku a zdála se mít tak chatrné zdraví, že se Sol bála, aby každou chvíli neumřela. Byla bledá a vyzáblá, a jak se zdálo, ani oheň, ani několik šálů ji nedokázaly zahřát. Světlé vlasy, roztřepené a hrubé, už jí šedly. Tváře měla propadlé a kůži kolem očí, úst a čelistí pevně napjatou. Nemohla se zbavit suchého sípavého kašle.

Muž byl zvláštní, tichý a těžko přístupný. Byl vysoký a štíhlý a jeho končetiny vypadaly, jako by byly jenom plandavě připojené k tělu. Z jeho podlouhlé, vychrtlé tváře hleděly unavené oči. Na zápěstích měl hluboké jizvy – důkazy místodržitelových okovů.

Zdálo se, že všichni tři se Soliným příchodem ožili. Když dokončila vyprávění o svém dobrodružství, napjatě čekala, až vyslechne jejich příběh. Ale slyšela jen vyprávění o žalostných životech strávených neustále na útěku před pronásledováním, hledáním úkrytu a skrýváním.

Měsíc už nebyl vidět. Ted' se kolem nich uzavřela černota noci – a z místa, kde seděli v malém, bezpečném světě kolem ohně, vypadala mnohem černější.

„Ach, už nás zbylo hrozně málo,“ povzdechla si stařena. „Není divu po tom, jak se církev a úřady chovají. Když nenašli ty, kdo jsou jako my, vzali si někoho jiného! Říkám ti, dítě, zavírali lidi bez výběru. Obyčejné, přátelské ženy, které neměly žádné spojení s čarodějnictvím, uvěznil je kvůli zlému slovu nenávistné sousedky. A moje srdce stále krvácí pro tyhle nešťastníky. Ty skutečné, ty z nás, které byly obdařeny nežádoucími silami, jichž si tak vysoce ceníme, musely začít být desetkrát opatrnější. Před padesáti lety nás tu v Dánsku bylo mnoho. Ted' nás zbyla jen hrstka – většina z nich tu ted' sedí před tebou!“

To skutečně není mnoho, pomyslela si Sol. Obě ženy pravděpodobně nepřežijí další zimu a muž se také netěšil nejlepšímu zdraví. Až odejdou, co bude pak? Co tu zbude? Jenom svět prázdnoty!

„Já jsem nejspíš sama v celém Norsku,“ podotkla Sol, „kromě mého strýce. Ale ten přešel na druhou stranu. Nepoužívá své síly, jenom na léčení.“

Stařena na ni pohlédla; v jejích očích se jí zračila letitá moudrost.

„Ne, dítě, nejsi sama,“ zašeptala. „Máš spojence.“

Sol sebou trhla. „Kde? Kdo je to?“

„Není to on nebo ona – ale oni.“

„Je jich víc než jeden?“

Stařena přikývla. „Finští dřevorubci přišli z východu do Švédska. Pracují v lesích v obrovských hrabstvích Ångermanland, Dalarna a Värmland. Pomalu cestovali dál na západ a teď se nacházejí v nejhlubších lesích oblasti Solör v Norsku, kde čistí lesy a houští a zabírají si půdu pro sebe. Mezi nimi jsou muži i ženy, kteří umí kouzlit.“ (Pozn. překl.: *Několik set let se skupiny rodin z Finska, žijících polokočovným životem, stěhovaly do severního Švédska a Norska, kde mýtili a vypalovali lesy v zapadlých, jinak neobydlených oblastech. Mluvili naprosto jiným jazykem a měli odlišnou kulturu a většinové obyvatelstvo se o ně nezajímalo. Tito lidé byli opředeni různými mýty a potýkali se s mnoha nedorozuměními.*)

Sol zazářily oči. „Pak za nimi musím okamžitě odjet. Nedokážete si představit, jak opuštěný byl můj život, navzdory lásce méj rodiny, kterou tolik miluji.“

Muž pomalu přikývl. „Chápeme tvou prázdnotu – také ji cítíme.“

Pohlédla na jeho zápěstí a zeptala se: „Trpěl jsi ve spárech místodržitelových mužů?“

„Ano. Příliš dlouho jsem strádal v žaláři. Ach, moje drahé dítě, nikdy nesmíš poznat, co jsou zač! Dávej si pozor, ať tě nechytí! Ví se, že na ty, které zavřeli, „zapomínají“ po mnoho let. Viděl jsem ženu, kterou dotáhli na hranici v šatech tak shnilých, že jí padaly z těla!“

„Jak se ti podařilo utéct?“
Usmál se a odkryl tak dlouhé špičáky.
„Pomocí kouzel. Ovládl jsem svou vůlí jednoho ze strážných.“
„To je úžasné!“ řekla Sol pomalu a s obdivem.
„Ale trvalo to. Potom, když jsem se dostal ven, jsem byl z toho kouzlení tak vyčerpaný, že jsem několik dní v kuse spal ve stodole. Už nikdy znovu nedovolím, aby mě zajali.“
„To chápu. Ach, našla jsem tu mezi vámi takové štěstí, že se mi tady chce zůstat – dlouho, velmi dlouho.“
„Ne!“ namítla ta mladší, nemocná žena. Mluvila dánsky, zatímco ostatní znali jen místní nářečí. „Ne. Mám výjimečný dar předpovídat budoucnost. Musíš jet domů. Okamžitě! Někdo tě potřebuje!“
„Mě? Ale kdo?“
„To nedokážu říct. Jenom vím, že někdo, kdo je ti drahý, trpí a jenom ty mu můžeš pomoci.“
Sol zvažněla. „Jak?“
„Musíš použít všechny způsoby, které máš k dispozici. Víím, že to bez váhání uděláš.“
Pomalu, zatímco odháněla mŕu, která se pokoušela o sebevraždu v plamenech, Sol vydechla: „Tolik toho víte.“
„Ano, vím toho o tobě spoustu. Před chvilkou jsem se dotkla tvé ruky – pamatuješ? Pak jsem viděla mnoho věcí, ze kterých by místodržitel zbledl a za které by kat přiložil pochodeň k tvé hranici. Jsi skutečně neobyčejná bytost –

přesto stále jedna z nás. Jed' domů, Sol! Byli bychom přešťastní, kdybychom tě tu měli mezi sebou, protože tys nám dala nový život, ale teď je tvoje místo tam.“

Sol vřele přikývla. „Ano, jestli tam někdo trpí, pojedu – jakmile budu moci.“

Nečekaně se ozvala stařena: „Říkáš, že miluješ svou rodinu? Tomu nemohu uvěřit.“

„Proč?“

„Nevíš, proč se Prokletým říkalo také Ledoví lidé?“

„Ano. Bylo to proto, že naše údolí bylo dobře skryté a jediná cesta do něj vedla pod ledovcem.“

„Mýlíš se! Nazvali vás tak, protože se rodíte s ledem v srdci. Nikdy nikoho nedokážete milovat. Můžeš dát mužům své tělo – ale nikdy nedostanou tvoji lásku. Vy, kteří patříte k čisté rodové linii, nemáte lásku, kterou byste mohli dát!“

Sol byla zmatená. Nejspíš to bude nějaký omyl, pomyslela si – ale mohla by to být pravda? Mít rád lidi? No ano, ona má ráda lidi. Ale milovat je, no...

A co potom Tengel? Pokud on nemiluje Silje, pak na světě neexistuje nic jako láska! Ale Tengel nepatří k úplně čistému rodu. On je míšenec, nemanželské dítě, které v sobě mělo to nejlepší z lidí a to zlé z Prokletých.

Takže co jsem *já*? Zeptala se sama sebe. A co pro mě znamená slovo *láska*? Zasmušile se ohlédla za sebe do tmy pod stěny rokle. Viděla temné obrysy keřů, které kolem

nich stály na stráži, a zamrazilo ji, jako by ledový vítr prohledával její duši.

Ostatní mlčky seděli; sledovali ji; čekali. Ale Sol nechtěla mluvit o takových věcech – ne, když tu byly naléhavější záležitosti na přetřes.

„Mohli byste mi pomoci najít lilek černý?“ zeptala se.

Všichni se na ni usmáli, protože věděli, proč ho chce.

Stařena řekla: „Ukážeme ti místo, kde roste na břehu řeky, kolem níž jsi jela. Ale do té doby si můžeš vzít tohle. Jsou to jenom sušené bobule, samozřejmě, ale mají stejnou moc.“

Sol si je vzala a poděkovala. Byli zvědaví na její síly a udělala na ně dojem, když jim pověděla o svém nadání a o všem, co umí. Oni jí na oplátku předvedli některé svoje dovednosti a všichni se od sebe navzájem učili, zatímco noční hodiny rychle ubíhaly. Solina dychtivost a veselost byla nakažlivá a odrážela se i na tvářích ostatních. Nemocné ženě dala něco ze svých zásob léčivých bylin, ačkoli pochybovala, že ji zachrání – hrnek, který je prasklý, se už nikdy nezacelí. Nicméně žena jí byla velmi vděčná.

Projevovali veliký zájem o Solin kořen mandragory. Viděla jim na očích, že by klidně zaprodali duši, aby ho mohli mít. Ale mandragora se nedá získat tak, že zaplatíte nejvyšší cenu, jak se to obvykle dělá – může změnit majitele jen za cenu nižší, než jaká byla zaplacená současným majitelem. Nakonec je cena tak nízká, že ji

vlastník nemůže prodat, a jeho duše propadne Satanovi. Všichni slyšeli tu nešťastnou historku o mandragoře, která byla koupena za zrnko písku na cestě – a už není nic, co by mělo menší cenu. Majitel už ji nemohl předat nikomu dalšímu a šel rovnou do pekla.

Nikdo nevěděl, jakou cenu by mohl mít Solin kořen mandragory, ale všichni věděli, že ho určitě nikdy neprodá. Už jim řekla o své osudové přitažlivosti k podzemnímu světu.

Nemocná žena zakašlala, ale Solina vitalita a byliny, které dostala, ji vzpružily.

Navrhla: „Teď, Sol, budeš moct zakusit něco, co podle mě neznáš. Viděla jsi ten kotlík nad ohněm?“

„Ano. To je vaše večere?“

„Ne,“ zasmáli se.

Muž pokračoval: „Je to omamný nápoj. Je naším zvykem ho připravit, a pak se jím necháme očarovat. Byliny a rostliny, které používáme, jsou tajné. Teď pojdme zaujmout místa kolem kotle a přetáhneme přes sebe tenhle plášť. Zažiješ věci, které si ani nedokážeš představit.“

„Bude to něco *speciálního*?“

„Ach, ano,“ ujišťovala ji nemocná žena. „Něco velmi speciálního.“

„Let na Blåkullu?“

„Ne, vůbec ne. Let na Blåkullu bys měla vykonat, až budeš úplně sama a budeš mít spoustu času. Tenhle nápoj

probudí vědomí života, který dřímá uvnitř. Je to jakési podvědomí, které leží uvnitř každého člověka, ale na které zapomeneme.“

Sol přikývla. „Tak sem s tím kotlíkem!“

Okolní les byl tichý a klidný Oheň pomalu dohořival, ale noc zůstávala teplá. Všichni čtyři seděli schoulení pod přikrývkou a nechali výpary z nápoje vstoupit do svých smyslů. Solin svět se začal točit a ucítla závrat', když se kolem ní vznášely obrazy, krátké a nesouvislé, takže nebylo možné zachytit, co znamenají. Možná si nemohla urovnat myšlenky kvůli radosti, že je mezi svými, mezi lidmi, kteří jí rozumějí i beze slov. Najednou muž stáhl přikrývku a odložil kotlík stranou. Sol pochopila, že už všichni dosáhli nezbytného stavu transu.

Bezděčně se opřela o strmý travnatý svah za sebou a položila si hlavu na zem. Stařena udělala to samé, zatímco nemocná žena se sesula na zem. Muž se zhroutil dopředu, sedl si a schoulil se do klubíčka, jako by se snažil zcela uzavřít před okolním světem.

Sol měla závrat' a hluboké stěny rokle se kolem ní začaly houpat a točit. Zavřela oči. Její smysly se najednou uklidnily a zostřily...

Měsíc svítil, ale tohle bylo jiné místo v jiném čase. Ocítla se na kolenou a tahala za ruku ženu, která ležela na zemi před ní. Byla zima a ona musela být opravdu malá, protože její ručky oproti dospělé ženě vypadaly velmi

drobné. Pak, když zvedla oči, uviděla mladou dívku, která řekla: „*Tvoje matka zemřela. Už s tebou nemůže mluvit. Budeš muset jít se mnou.*“ Tohle musela být Silje! Vypadala tak mladě! Ještě skoro jako dítě.

Obraz se rozplynul a nahradil ho další. Sol seděla na něčím koleně. Byla to žena, kterou právě viděla ležet mrtvou – její matka Sunniva. Byla tak překrásná s těma tmavýma, smutnýma očima. Byl tam také nějaký muž, ale toho neviděla tak zřetelně.

Najednou se obraz proměnil a objevila se před ní jediná tvář – Hanna! Sol se zakroutila a zasténala; tolik si s ní chtěla promluvit. Ale Hanna zmizela a z neznámých hlubin Soliny duše se začaly vynořovat nové, škaredé tváře – tváře, které měly něco společného. Zrodily se ze zla, samoty a zármutku! Byla tu spousta ohavných tváří a také pár hezkých, a ačkoli Sol nedokázala říct, proč to tak je, věděla, že pocházejí z mnoha různých časů a generací.

Dívala se zpátky v čas! Viděla ty Prokleté, kteří byli stížením hroznou kletbou. Její vlastní příbuzní! Její předkové!

Ačkoli Hanna nepatřila do jejího rodu, nebylo překvapivé, že viděla její obraz, protože ji osobně znala. Ti, které viděla teď, byli její dávno mrtví předci, jejichž byla přímým potomkem.

Sol si zhluboka povzdechla, zatímco dál ležela v opojení. I když ji tyto zážitky silně zaujaly, nedokázala potlačit strach z něčeho neznámého – a to se jí vůbec

nepodobalo. Když upadla hlouběji do transu, přestala vnímat obrazy jako sny vyvolané lektvarem a začala je vidět jako skutečné.

Objevovali se před ní lidé v zamlženém prostředí, které se jí rozplývalo, tváře lidí viděla však velmi jasně. Okolí představovalo pouhé pocity nelítostného boje o přežití v nehostinném údolí Prokletých, neštěstí, beznaděje a silné touhy po svobodě.

Takže Tengel a Silje nebyli sami, kdo toužili opustit údolí a žít mezi obyčejnými lidmi!

Bezejmenné tváře z dávných dob byly ohavně znetvořené! Bylo jich málo; odpudivé sklony se projevovaly jen zřídka, nebo to jí aspoň řekli. Podle Tengela průměrně jeden z každé generace. Viděla taky pár normálních, příjemně vypadajících lidí, ale jejich obrazy ji mýjely velmi rychle, jako by se měla zaměřit na své postižené předky – nebo to byla jen ona sama, kdo je chtěl víc vidět.

Pak se objevil obraz neskutečně pohledného muže, který něco drží v ruce. Díky bohu! Konečně někdo přitažlivý! Měl naprosto ďábelský vzhled a velmi dobře znala ty žluté kočičí oči – a jeho zlý úšklebek. I když ji jen tak něco nerozrušilo, tento výjev ji přiměl vzrušeně se nadechnout.

Tohle by mohl být muž pro mě, napadlo ji. Kdyby se s ním někde setkala, nebo s někým podobným, zamilovala by se?

To nevěděla a možná právě teď začala chápat, jak rozpolcená je její osobnost. Jak těžké bylo snášet život s vlákny lidskosti zapletenými do černé pokrývky její existence. Ten překrásný, nekonečně okouzlující muž, do jehož očí právě hleděla, byl jedním z mála šťastných mezi jejími předky: byl čistým, ryzím ztělesněním zla. Poprvé pochopila tu nenapravitelnou tragédii, která zničila životy těch, kdo byli jako ona. Například Tengel; ale on byl dost silný, aby si zvolil, na které straně bude stát. A stejně tak Hanna – ta stála na opačné straně!

Ale... Byla Hanna tak úplně zlá? Byla?

Pak, právě když ten krásný muž odplouval z obrazu, Sol uviděla, co to drží. Byla to useknutá hlava ženy se slepýma očima, vytřeštěnýma a zahleděnýma do prázdnoty. Sol instinktivně věděla, že on je ten muž, který ji zabil...

Následoval další pár ohavných postav ze vzdálené minulosti, žena a pak muž, oblečení v těch nejprostších halenách a s nohama svázanýma tak, jak to nikdy neviděla.

Najednou se Sol divoce zachvěla. Nevědomky zaryla prsty do trávy a mechu a začala pěsti.

Něco stoupalo z temnoty – něco, čemu všechny ostatní obrazy ustoupily. Pár pronikavých očí, plný nenávisti, zíral přímo na ni!

Měla pocit, jako by se topila – nikdy nedokáže vydržet tenhle pronikavý pohled! Oči měla pevně zavřené, ale to nezastavilo její muka, protože obrazy přicházely z dávno

pohřbeného střípku jejího vnitřního já, které zůstávalo netknuté, životaschopné a až dosud se předávalo z jedné generace na druhou. Zalapala po vzduchu a snažila se vykřiknout; měla pocit, jako by ji něco škrtilo. Ostatní slyšeli její výkřiky, ale byli příliš hluboko zabraní do svého vlastního snění, než aby jí nabídli pomoc, ale i kdyby byli bdělejší, mohli by udělat jen málo – když se tyhle obrazy jednou rozběhly, nedaly se zastavit. Uvědomovali si, že pro tuhle mladou dívku budou výjevy z minulosti mnohem náročnější než pro obyčejné lidi. Všichni tři zažili podobné vize svých předků a zjistili, že ačkoli s nimi nedokážou přímo komunikovat, můžou z jejich existence načerpávat odvahu, sílu a inspiraci.

Ale Sol patřila k Prokletým. Kdokoli z *tohoto* rodu, kdo pohlédl do minulosti, jistě musel zažít hrozná muka!

Kdyby byla věděla, jaké na ni bude mít nápoj účinky, možná by odmítla přidat se k ostatním; ale pravděpodobně ne – byla příliš zvědavá, než aby odolala. Zaplavila ji vlna nevolnosti a instinktivně se odtáhla, když se ta strašlivá bytost přiblížila a skoro se jí dotkla. Tohle nemohl být nikdo jiný než zlý duch Prokletých! Zlý Tengel! Nebyl to ani člověk, ani zvíře, a ačkoli možná kdysi míval rysy muže, bylo těžké je najít. Byl malý, podsaditý – mnohem menší než Sol – a obrovské uši mu sahaly až do výšky placaté koruny na hlavě. Napůl skryté pod hustým obočím na ni hleděly zrádné oči oddělené zkrouceným nosem

připomínajícím zobák. Ústa měl otevřená ve zvířeckém úšklebku a rty odhrnuté, takže viděla jeho krátké špičaté zuby. Sol se ulevilo, když si všimla, že jeho krátké tělo zahaluje dlouhý plášť. Zahlédla ty dlouhé, kostnaté, pařátovité prsty jedné ruky, které vykoukly z přední části pláště, a nechtěla vidět víc.

Ale zdaleka nejhorší byla pronikavá aura zla, která ho obklopovala. Sol nepochybovala, že se tahle bytost zaprodala Satanovi. Žádný člověk se nemohl narodit do takové podoby – tohle byla bytost stvořená z temnoty podzemí!

Sol zoufale toužila uniknout ze stavu transu, zbavit se téhle zrůdy.

Co od ní chce? Proč na ni zírá s takovou nenávisť? Snaží se jí něco říct? Najednou se v ní probudila dávná vzpomínka – už ho někde viděla! Jenom jednou, kdysi dávno – ale kde? Ačkoli se jí hlavou zběsile honily myšlenky, cítila, že ji ten duch nenávidí kvůli jejich předchozímu setkání a bojí se – on se bojí jí. Ale proč? Kéž by si jen dokázala vzpomenout.

Křičela znovu a znovu, ječela na něj, ať zmizí, ale obraz zůstával. Nebylo jí předurčeno vidět dál do minulosti. Zjeví se jí jenom minulost Prokletých, nebo tak to aspoň vypadalo, a ta začínala zlým Tengelem. Všechno předtím bylo zahalené v temnotě.

Sol se kroutila po travnatém svahu jako had. Nedala se snadno vyděsit, ale tohle bylo příliš strašidelné, příliš ohavné dokonce i na ni. Z posledních sil se muž s nemocnou ženou dokázali doplazit k Sol a stěží při vědomí si klekli, kymáceli se nad ní a snažili se ji vzbudit. Ale Soliny oči zíraly divoce a prázdně do temnoty a její přidušené výkřiky přehlušily jejich úpěnlivé prosby.

„Otče!“ vykřikla. „Otče! Otče!“

Doma v Lipové aleji se Tengel vylekaně probudil ze sna.

„Sol,“ zašeptal.

Silje se okamžitě posadila na posteli.

„Sol má potíže,“ promluvil s obavami v hlase. „Chce, abych jí pomohl.“

„Ale jak?“

„Nevím. Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Nevěděl jsem, že má takovou sílu, nebo že já ji dokážu vycítit. Ach! Můj bože, co budu dělat? Sol! Sol!“ zamumlal znovu.

„Hrozí jí smrt?“ zeptala se vyděšeně Silje.

„Ne. Ne, nic takového necítím. Je to něco jiného. Musím se pokusit s ní spojit.“

Silje mu něžně položila ruku na paži. „Dej jí také mou lásku.“

„Dám,“ odpověděl vřele. „Teď se vůbec nehýbej a já se pokusím... Nevím, jestli to dokážu...“

Silje se ani nehnula. Ležela na zádech a sledovala Tengela, jak se posadil s nohama přitaženými k hrudi a pevně přitiskl tvář na kolena; ona se rukou stále dotýkala jeho paže.

Minuty ubíhaly. Svým vlastním, nedokonalým, lidským způsobem se snažila soustředit všechny svoje myšlenky na Sol a předat jí svou lásku. Měla lásky na rozdávání a doufala, že to pomůže, třeba jen trochu.

Tengel se začal z nesmírného soustředění silně potit. Jednou se divoce zachvěl, ale neřekl proč. Po nekonečné době úzkostného čekání zvedl hlavu a otřel si pot z čela.

„Jako obvykle jsi přesně věděla, co dělat, Silje. Potřebovala jen cítit lásku, to je všechno,“ vysvětlil vyčerpaně.

„Co se stalo?“

„Nejsem si jistý. Můj Bože, nevím, do čeho se to zapletla. Nebylo to nic z tohoto světa, to vím jistě. Byla to hrůza tak velká, že se vymyká popisu. Zlo, Silje, přízemní, zhoubné zlo namířené proti naší malé Sol. Přesto to nebylo *skutečné*. Zajímalo by mě... Ona by nikdy... Ne, nemám tušení, co to mohlo být.“

„Už je to pryč?“

„Ano, myslím, že ano. Zdálo se, že všude už zavládlo ticho a klid. To napětí už pominulo.“

„Napětí?“

„Ano, byla tam nějaká síla, neskutečná síla a ona se snažila jí ubránit. Myslím, že Sol experimentovala s něčím zakázaným a nebezpečným.“

„*Čarodějův učeň*,“ zašeptala Silje. „Před mnoha lety jsem jí řekla, že by měla být opatrná.“

Tengel znovu ulehl do postele. „Sol nikdy nebyla opatrná. Ale tentokrát se opravdu bála, bála se o svůj život. Zrovna ona! To bych nikdy nečekal!“

Silje o tom uvažovala. „Ty víš, co udělala. Cítím to.“

Položil si ruku pod hlavu. „Nevím, jen mám podezření.“

„Takže... co?“

„Existuje takové kouzlo... o kterém jsem jenom slyšel vyprávět... Uvaří se nápoj z kouzelných bylin. Ten ukazuje člověku přízraky a obrazy jeho předků.“

Silje k němu otočila hlavu. „Chceš říct, že viděla Prokleté? Ty, kteří byli stiženi kletbou?“

„Ne, samozřejmě je ve skutečnosti neviděla, ale čekala to, a tudíž si vytvořila svoje vlastní představy toho, jak vypadali. Nebylo to nic víc než výplody její fantazie. A Sol, jak dobře víme, má velmi živou představivost!“

Silje chvíli tiše ležela.

„Smyšlení duchové můžou být stejně děsiví jako ti skuteční – vím, že to tak je. Proč si myslíš, že se setkala právě s nimi?“ zeptala se opatrně.

Tengel na okamžik zaváhal a pak pokračoval: „Protože jsem je také cítil, ale jenom velmi slabě. Ve skutečnosti to byl jen jeden obraz. Sol má opravdu strašidelné představy!“

„Jednou ses zachvěl.“

„Opravdu? To mě nepřekvapuje – nikdy jsem neviděl něco tak ohavného a děsivého. On ji nenáviděl, Silje, celou svou duší!“

„Zlý Tengel!“

Znovu se zachvěl. „Nevyslovuj to jméno, ne tady!“

„Pak to byla ona sama, kdo si představoval, že ji tolik nenávidí?“

„Musí to tak být. Není jiné vysvětlení.“

mlčeli. Přitáhl si ji k sobě.

„Díky, žeš mi pomohla,“ poznamenal.

„Tys to poznal?“ zeptala se překvapeně.

„Až moc dobře! Věřím, že společně jsme jí pomohli překonat něco strašného.“

Tohle ji zaskočilo. Jen pomyslete, že ona, prostá Silje, dokázala... Zachvěla se, povzdechla si a tiše se pomodlila.

Sol se zmocnil pocit klidu. Muž se ženou, kteří byli stále otřeseni sledováním Soliny bitvy s neznámým nepřítelem, ji položili zpátky na trávu. Stařena se stále krčila ve svém vlastním světě iluzí a ti dva se teď, stále popletení a ne úplně bdělí, vrátili do svého světa představ.

Ta příšerná postava zmizela zpátky do temnoty, a ačkoli zjevení pokračovala, Sol byla tak vyčerpaná, že už je nevníkala. Obrazy začaly být méně ostré a nakonec se rozpustily do rozmazané mlhy. Matně si uvědomovala, že její předci *před* časy zlého Tengela vypadají cizokrajně. Zhlédla lidi jdoucí přes otevřené pláne pokryté hlubokým sněhem. Něco jí napovídalo, že mnoho generací zpátky se sem její předci zatoulali z dálky, z velké dálky během dávno zapomenutých putování a nakonec se usadili v Norsku.

Připomněla si slova staré ženy o finských dřevorubcích z východu. Předci zlého Tengela mohli být posledními příslušníky neznámého kmene z dalekého východu, dávno mrtvého a zapomenutého, jehož lidé měli zvláštní, nadpřirozené síly. Dávno mrtví a zapomenutí – kromě Sol a její rodiny.

Liv, Are a Sol jsou jediní tři lidé, kteří by mohli předat dál rysy Prokletých. Já udělám, co budu moci, pomyslela si; vlastně to taky slíbila Hanně. Ale nebude s tím spěchat – nejdřív si pořádně užije života!

Ledoví lidé – bylo tu i třetí vysvětlení pro jejich přízvisko? Mohli mít to jméno možná i proto, že sem před nesčetnými staletími přišli přes led a sníh? Nebylo to tak úplně nemožné.

Najednou si uvědomila, že je vzhůru a to už nějakou dobu. Sama v lesích vedle dohořívajících uhlíků v ohni.

Byla sama, protože ostatní tři se stále ještě brouzdali ve snech, takže nebyli ve stavu, aby jí mohli dělat společnost.

Sol přísahala, že se už nikdy nezapojí do pokusu, jako byl tenhle! Tváře ostatních měly mírumilovný výraz – jejich předci nepochybně byli milí, neškodní lidé. Ale ona musela snášet ohavené, strašlivé obrazy Prokletých. Viděla je – a jednou to stačilo!

Znovu se zachvěla jen při tom pomyšlení. Postavit se znovu zlu Prokletých by byl krajní způsob sebetrýznění a *to* bylo něco, po čem ona zrovna netouží!

Sedla si a přihodila pár kousků dřeva do ohně. Co to jenom bylo, uvažovala, co ji zachránilo a zahnilo ten strašlivý obraz? Snažila se vzpomenout, ale všechno zůstalo v mlze.

Někdo, vzpomínala, jí zatřásl a snažil se na ni mluvit, ale vůbec to nepomáhalo. Ne, bylo to něco jiného...

Mohl to být Tengel? V zoufalství ho volala – ale jistě nemohl...

Nebyl tam někdo jako on? Nemohla si vzpomenout.

Láska? Necítila objetí vřelé, nesobecké lásky, které se kolem ní obtočilo a chránilo ji? Tengel – a Silje?

Silje? Ne, to bylo nemožné, protože ta nemá nadpřirozené síly. Ale ať už to způsobilo cokoli, síla lásky jejích pěstounů se jí hluboce dotkla.

Uvnitř plakala – ale její slzy byly vzácné a ona si vážila každé z nich.

KAPITOLA

Když se všichni vzpamatovali, seděli a povídali si až do rána. Noční stíny bledly, jak se blížil úsvit, na trávu padla rosa a ptačí zpěv přivítal nový den.

Sol zvažovala, že by pár dní zůstala se svými nově nalezenými přáteli, ale protože jí řekli, že ji někdo potřebuje v Norsku, začala mít pochyby. A nesmí zapomenout na Metu, která na ni čeká. Nakrátko se jí úplně vykourilo z hlavy, že musí dohlédnout, aby tohle ubohé dítě našlo řádné místo – nejlépe ve Fulltofta.

Pak se sejde s Jacobem Skillem, jak bylo v plánu. Na to se těšila.

Přesto dřív, než udělala kteroukoli z těchto věcí, byla odhodlaná uskutečnit svůj let na Blåkullu. Teď měla všechny byliny potřebné k umíchání masti, která jí umožní překonat obrovské vzdálenosti přes hory a doly. Nehodlala už dál čekat – na tohle čekala celý život. Jakmile se vrátí pro Metu, nebude jí zbývat dost času, protože najít jí místo bude chvíli trvat, a jakmile tuhle záležitost vyřídí, pojedje za Jacobem. To znamenalo, že by musela čekat, dokud nebude

zpátky v Norsku – ale nechtěla dál odkládat splnění svého snu. Dalších pár dní bude sama a nikým se nenechá rušit, jak jí doporučovali.

Meta nebude mít strach, protože Sol jí řekla, že bude pryč dva nebo tři dny. Má spoustu času.

Možná by měla cítit vinu, že nechala tu ubohou zneužitou dívku samotnou v lesích, ale bez jakýchkoli výčitek usoudila, že když to dítě bylo samo od smrti své matky, je na samotu zvyklé.

Sol se rozloučila se svými společníky a vrátila se na místo, kde nechala ukrytého koně; našla ho tam, jak se spokojeně pase.

Oblast kolem Linderödsåsen byla neuvěřitelně opuštěná. Sol se nikým nerušená rozhlížela kolem dokola. V dálce spatřila nějaký dům, ale jinak se celé místo zdálo neobydlené. Ostatní cestovali na jih, zpátky ke stařeně, kde se na pár dní zdrží. Teď je viděla; tři malé tečky daleko odsud, jak míří po klikaté cestě dolů do údolí. Nabídli jí, aby šla s nimi, ale když jim vysvětlila, že chce hledat lilek, pochopili, že netouží po společnosti.

„Budeš mít tu sílu potom, čím jsi prošla dnes v noci?“ staral se muž.

„Horší už to být nemůže,“ uklidňovala ho Sol.

„Ne, to opravdu ne,“ přitakala nemocná žena a zasmála se. „Přesně naopak! Ještě jsi tam nikdy nebyla, říkáš? Inu, budeš mít hezké překvapení!“

„Ale než vyrazíš, dobře si odpočiň,“ radila jí stařena. „Pamatuj si také, že cesta na Blákullu zabere celkem dost času.“

„Kolik?“

„To bude záležet jen na tobě. Pro někoho je cesta krátká, pro někoho mnohem delší.“

Ted' sledovala Sol tři postavičky, jak postupují, dokud se jí neztratily z dohledu. Zmocnil se jí smutek, protože si uvědomila, že tohle bylo možná naposledy, co je viděla. Všichni tři byli na pokraji smrti a navzdory tomu, že jí řekli, jak rádi ji příští rok uvidí, všichni v hloubi duše věděli, že už Ansgars Klyfta nenavštíví.

Sol se během dopoledne prospala a teď, když stála sama vedle svého koně, se cítila připravená. Vzpomínka na příšerné výjevy, které způsobil omamný nápoj, už vybledly a zanechaly pouze dojem nepříjemného snu. Jediné, co teď Sol cítila, bylo narůstající vzrušení. Na tenhle okamžik se připravovala od chvíle, kdy jí Hanna vyprávěla příběhy o svých vlastních letech na Blákullu, kde zažívala doslova orgie, všechny způsoby uspokojení a...

Sol roztřesenýma rukama připravila mast. Ovčí sádlo, které s sebou měla v malé krabičce, uschlo a trochu zežluklo a potřebovalo protřít a zahřát, aby získalo zpátky tu správnou konzistenci. A pak tři kouzelné byliny – blín, bolehlav a lilek. Když byla mast dostatečně hladká, Sol se roztáhla nahá pod širokou, rozlehlou korunou stromu.

Ačkoli země hrála, rozprostřela pod sebe Sol sedlovou deku. Vetřela si mast do podpaždí a dalších částí těla, kde je kůže nejjemnější. Hůl s lupičovými vlasy pomazala také tenkou vrstvou, než si ji položila mezi nohy a pevně ji přitiskla na své břicho. Tahle drahocenná věc bude jejím dopravním prostředkem na Blåkullu. Chytila ji oběma rukama, uvolnila se – a čekala.

Zatímco ležela v očekávání, co by se teď mohlo stát, v myšlenkách se vrátila k lilku černému. Dostala přesné pokyny, kde by ho kolem řeky měla najít. Vezme tolik, kolik bude moci, aby měla zásoby na příští roky – jestli se tahle jízda vydaří.

Sol byla mátožná a nevšimla si, jak začala být netečná.

Všude kolem panovala taková krása! Barvy byly tak jasné a roztahovaly se, dokud se se záblesky nerozletěly na kusy. Sol se vzdalovala od země a vznášela se ze strany na stranu, nahoru a dolů, na vlnách přes úžasné kopce Skåne. Tam dole byl Glimmingehus. Přeletěla očima přes štít pevnosti a uvažovala, zda je uvnitř Jacob, ale byla prázdná, kromě čápů, kteří ji vítali nespokojeným skřehotáním.

Let byl úžasný! Stoupala a padala ve vlnách, jak kopírovala poklesy ve zvlněné úrodné krajině pod sebou. Vypadala právě jako krajina v Österlen, kterou projížděla, akorát že... tamhle by mělo být pobřeží, a přesto tam nebylo žádné moře. *To je zvláštní!* Pomyslela si.

Najednou jí hůl vyklouzla z rukou a Sol skoro spadla. Vyděšeně ji sevřela co nejpevněji, až se jí z toho úsilí zahřívaly a potily ruce.

Vzduchem kolem ní svištěly další postavy. Poznala tu starou čarodějnici z Ansgars Klyfta a radostně na sebe zamávaly. Není snad támhleto pastorova žena z Gråstensholmu? Sol dobře věděla, že čarodějnice, které letěly na Blåkullu, často hovořily o ženách pastorů, které tam viděly. Ale přece to nemohla být pastorova žena od nás doma? Ta, která vždycky byla tak ctnostná a čistá, jako kterýkoli svatý! Sol si však byla jistá; nebylo pochyb, že je to ona, ale co dělá *tady*? Jela obkročmo na kozlovi, který se pyšnil svým dlouhým špičatým „však-víte-čím“, jak by řekla Silje. Sol se ušklíbla – Silje dokázala být taková puritánka. Ale jen počkejte, až jim poví o pastorově ženě!

V dálce Sol uviděla tmavě modrou horu, a když se přiblížila, uvítali ji maličcí d'áblíci, kteří se k ní vznesli.

Jeden z nich se usadil za ní. Nejdřív cítila, jak ji nadzvedl, a pak do ní vstoupil. Sol byla divoká. *Takovéhle* by to mělo být! Tohle byl úplně jiný zážitek než Jacobovo mužné medvědí objetí.

Pak si uvědomila, že dorazili na místo. Byli tam všichni muži a ženy, slavní i neznámí, kteří se scházeli s démony všech tvarů a velikostí. Pastorova žena se postavila na zem a jediným rychlým pohybem se předklonila a zvedla si sukně tak, aby na ni kozel mohl skočit. Sol se dívala a

pohled na akt čiré nemravné rozkoši a smyslnosti ji doslova vyčerpával.

Démon, který seděl za ní, seskočil z hole, aby se přidal do bláznivého, vířivého tance, který se odehrával na okraji velikánské jámy v zemi. Jí nebylo souzeno se k nim přidat, protože její hůl, s šedým skalpem poletujícím ve větru, se řítla dál směrem k díře. Zalapala po dechu v očekávání – a s naprostou lhostejností vůči rychlosti, kterou se tyč pohybovala – když letěla dolů do propasti, jež byla mnohem větší, než se prve zdálo. Opíral se do ní vítr, zatímco Sol padala hlouběji a hlouběji.

Pak se zastavila. Sesedla z hole, odložila ji stranou a postavila se mezi roztančené houfy bytostí, které po ní lapaly rukama, aby ji přitáhly k sobě. Najednou všichni zastavili a ztichli. Z jejich středu vystoupil sám Satan.

Pohledem těkal po zástupu, který ho obklopoval, a pak pohlédl na Sol, zvedl ruku a dlouhý prst namířil přímo na ni. Bez varování se dav rozplynul a Sol se s ďáblem ocitla sama v malé jeskyni, kde byl horký vzduch a voněl po tělesném chtíči.

Satan na Sol pohlédl, usmál se, a protože jeho vzhled si v představách vytváří každý sám, proměnil se v toho nejúžasnějšího, nejpřitažlivějšího a nejsmyslnějšího muže, jakého kdy Sol viděla. Měl žluté kočičí oči, stejně jako ona, které jako by plály. Jeho ústa se jízlivě usmívala a odhalovala bílé špičaté zuby a na hlavě měl muž černou

vlající vlnitou hřívou. A když uviděla jeho tělo s tmavou kůží...

Celé tělo jí pulzovalo. Nepokusila se bránit, když ji objal, a víc než půl hodiny se vznášela na vrcholech silné rozkoše, z nichž každý další byl uspokojivější než ten předchozí. Nemohla se milence nabažit a on byl soustředěný jen na to, aby ji uspokojil.

Z jejich posledního milování a z cesty zpátky jí zbyla jen mlhavá vzpomínka – nemohla si vybavit let – když se znovu probrala pod stromem. Vnitřní strany stehen měla lepkavé a vlhké, zatímco hlava jí třeštila a i ten nejmenší pohyb vyvolal pronikavou bodavou bolest.

Už bylo pozdě večer. Pokaždé, když se pokusila pohnout, se jí zmocnily návaly nevolnosti, a tak Sol nehybně ležela a vychutnávala si tupou bolest v břiše, která dokazovala, že byla příliš dlouho vzrušená; přála si, aby to mohla prožívat zase! Ted' mám *Jacoba co učit*, pomyslela si roztřeseně. *To, co jsme spolu dělali, byla ve srovnání s tímhle dětská hra!*

Ach, tolik toužila setkat se osobně s tím mužem z Blákully. Pánem pekel, ještě jednou. Kéž by jen bylo možné potkat ho tady na zemi. Ubohý Jacob jí ve srovnání s ním najednou připadal nudný a bez života. Bude ho muset učit! Ukázat mu, kde má ráda hlazení a jak ji může vzrušit. A ted' znala i víc způsobů, jak může vzrušit ona jeho.

Už nemohla snést tu příšernou bolest hlavy. Řekla si, že je to cena, kterou musela zaplatit za svou rozkoš, ale že se musí pokusit jí zbavit. Ze svých zásob bylin a lektvarů vytáhla prášek na spaní. Nakonec se nad ní milostiví bůžci spánku slitovali a ona spala celou noc.

Následující ráno se Sol zase cítila dobře, ale usoudila, že s dalším podobným zážitkem asi nějaký čas počká. V každém případě chtěla najít způsob, jak se vyhnout následkům svého dobrodružství.

Ubohá Meta už na ni čeká! Sol vyrazila s výčitkami svědomí lesy Linderödsåsenu zpátky na klidné místo u řeky. Přijela tam a našla tu všechno velmi tiché – až příliš tiché a vyvolávající neblahé předtuchy. Hladina jezírka byla jako zrcadlo, narušovaná jenom drobným bubláním vodopádu nad skalami – a celý výjev byl zalitý mihotavým slunečním světlem.

Ale nebylo tu ani živáčka!

Sol přeběhl mráz po zádech. Co když její sobectví vyhnalo dívku pryč do nehostinné divočiny? Nebo co když tu skutečně jsou divočáci či jiná dravá zvířata?

„Meto,“ zavolala a poslouchala, jak se její hlas odráží od skal. „Meto, to jsem já, Sol!“

Na vrcholku skal se něco pohnulo. Potom se z trhliny vysoko nahoře vynořila drobná postava.

„Ach, díky Bohu, Meto. Vyděsila jsi mě!“ oddechla si Sol s rozbušeným srdcem. „Myslela jsem, žeš dostala strach a utekla jsi.“

Dívka se velmi moudře ukryla v trhlině ve skále s nachystaným nožem a zásobou kamení, které mohla házet po kterémkoli vetřelci. Teď opatrně slézala dolů.

„Ahoj,“ pozdravila ji Sol a seskočila z koně. „Hlupáčku – mohla jsi odtamtud spadnout! Jak ses měla?“

Meta byla velmi bledá. „Lesy byly v noci strašidelné. A ten měsíc – díval se na mě!“

„Copak ty nejsi zvyklá být sama?“

„Ne tak daleko od lidí.“

„Zbylo ti nějaké jídlo? Mám hlad jako vlk!“

Meta na ni plaše pohlédla. Většinu jídla snědla. Sol si s povzdechem vzala půlku toho, co zbylo, a znovu se vydaly na cestu.

„Jak je to daleko do Fulltofta?“

„Ach, daleko. Tamhle.“

„Tímhle směrem? Ale to znamená, že si zajedu, a na to nemám čas,“ zvolala Sol vylekaně. „Musím se znovu připojit ke svému... ehm... doprovodu a už tak jedu pozdě. Takže Bosjökloster?“

„To je stejnou cestou, ale ještě dál.“

„Pak to tedy bude muset být Vittskövle.“

Meta neodpověděla. Tiše seděla za Sol a nic neříkala – Sol nevadilo, že je tak blízko ní, protože už ji vydrhla do

čista a vyčesala jí z vlasů vši. Kdykoli k ní Sol promluvila, odpověděla jen jedním nebo dvěma slovy. Sol už to nemohla vydržet.

„Co je to s tebou?“

Dívka popotáhla, vylekaná Soliným tónem.

„Říká se, že stará baronka z Vittskövle se ke svým služkám chová krutě,“ odpověděla Meta skoro šeptem.

„Bojím se tam jít, slečno.“

„A co je to za baronku?“

„Je to Görvel, dcera Fadderova. Byla třikrát vdaná a teď je vdovou po šlechtici z rodiny Brahe. Říká se, že je nejbohatší v celém Skåne. Ačkoli je jí víc než devadesát let, stále chodí všechno osobně kontrolovat a na vše dohlíží svým ostrížím zrakem. Dovolte mi, abych místo toho byla vaší komornou, slečno! Udělám cokoli, o co mě požádáte.“

„Moje co?“ koktala Sol, kterou ten návrh zaskočil.

„Nebo něco jiného, pokud si tohle nezasloužím. Služka... cokoli... pokud budu moci zůstat s vámi.“

Sol se musela zasmát. Komorná! Kam ta holka na ty nápady chodí?

Pak tiše prohlásila: „Meto, poslouvej mě! Jsem jenom obyčejná dívka (*no, možná ne tak úplně obyčejná, napadlo ji hned*), a dokonce ani nepocházím ze vznešené rodiny. Nikdy nejsem dlouho na jednom místě, abych se o tebe mohla postarat. Ale do Vittskövle nepojedeš. Najdeme ti jiné místo.“

„To nevadí, že nejste ze šlechtické rodiny, já nechci žádné peníze. Chtěla bych pro vás pracovat, abych vám oplatila všechno dobré, co jste pro mě udělala...“

Sol nečekaně podráždilo, že si ji někdo spojuje s dobrotou. Někdy ji to bavilo, ale jindy se jí takové projevy přízně nesmírně přičily.

„Udělal jsem jenom to, co mě těšilo,“ odpověděla Sol netrpělivě.

Po dlouhém mlčení hlásek za ní vypísl: „Prosím, slečno Sol!“

Ale Sol už přemýšlela dopředu. Silje... nebo Charlotte? Obě dvě zůstávaly celý čas doma a obě potřebovaly pomoc. Jenže táhnout tuhle mladou bytost před hory a doly, celou cestu do Norska? Vzít ji ze Skåne, jejího domova, a od rodiny... Vždyť žádnou rodinu nemá... Ale stejně by se to nemělo.

„Tak uvidíme,“ broukla.

V myšlenkách se snažila rozřešit obtížnou situaci a uvažovala, co na to asi řekne Jacob. A co její vlastní pocity? Tolik ho zase chtěla vidět.

Když dojely do Havängu, kousek od Brösarps Backar, Sol uviděla jezdce, který jim jel naproti podél pobřeží. Zanedlouho poznala, že je to Jacob Skille. Přitáhla koni uzdu.

„Zdravím tě,“ volala. „Ty už jsi tady?“

„Ano, už jsem se nemohl dočkat...“

Zarazil se, když uviděl Metiny vyděšené oči, které vykoukly zpoza Soliných zad. Na tváři se mu rozlil zklamaný výraz.

„Tohle je Meta,“ vysvětlila mu honem Sol. „Je to nalezenec. Pokusím se jí najít místo u nějakých dobrých lidí.“

Podrážděně přikývl a otočil koně.

Vypadá tak obyčejně, pomyslela si Sol. Samozřejmě, je silný a mužný, ale ve srovnání s Pánem temnot je docela bezvýznamný. Přesto ho zase ráda viděla – existovala spousta věcí, které spolu musejí podniknout!

Jacob jim oznámil, že nemusejí projíždět Glimmingehusem, ale pojedou kratší cestou přímo přes Skåne.

„A musíme také vyzvednout Jörgena, ne?“

„Jistě. Je to cestou.“

Cestou projížděli kolem jednoho nebo dvou velkých panství, ale pokaždé si Meta dokázala najít tisíc důvodů, proč by si na nich neměla hledat práci. Jsou tam duchové. Nikdo tam nežije. A tak dále. I když Sol velmi dobře věděla, že Meta nemůže o těchto místech nic vědět, nic na to dívce neříkala. Strávili noc ve stodole opuštěné farmy, daleko z dohledu všech obydlí.

Meta byla dotěrná a celou dobu chtěla držet Sol za ruku ze strachu, že se její ochránkyně znovu rozplyne. Jacob byl velmi rozmrzelý, a nijak se nesnažil své pocity skrývat.

Seno šustilo při sebemenším pohybu. V pološeru se Jacob přitočil blízko k Sol, a když slyšel, že Meta dýchá klidně a pravidelně, začal Sol něžně hladit po tváři.

„Tolik jsi mi chyběla,“ zašeptal jí do ucha.

„Pšššt,“ napomenula ho.

„Ona spí. Pojd'me ven.“

Sol se posadila a Meta okamžitě zvedla hlavu.

„Co se děje? Kam jdete, slečno?“ zeptala se.

„Nikam,“ odpověděla Sol zklamaně. „Jenom jsem si dělala pohodlí.“ Stiskla dívce ruku. „Budu tu celou dobu.“

Meta znovu usnula.

„Tolik jsem se těšil, až tě zase uvidím,“ zašeptal smutně Jacob.

„Já také,“ zamumlala.

„Tohle je naše poslední příležitost, protože zítra vyzvedneme Jörgena a pak už nikdy nebudeme o samotě.“

„Jacobe, nemohla jsem udělat nic jiného!“

„No, jestli si hodláš vzít každého trhana...“

„Meta je zvláštní případ. Ted' ti to nemůžu vysvětlit. Zkus usnout – zítra nás čeká dlouhá cesta.“

„Ale já s tebou potřebuji být sám, Sol!“

„Já vím a cítím to stejně. Ted' dobrou noc!“

Položil jí ruku přes břicho. Odstrčila ji něžně, ale rozhodně, a pak slyšela, jak zaklel nekonečnou řadou nadávek, než se k němu rázně otočila zády.

Sol se probudila hned za úsvitu. Posadila se a rozhlédla se kolem sebe.

„Jacobe,“ vykřikla, „Meta je pryč!“

Otočil se. „No, díky bohu! Konečně můžeme být sami.“

„Přestaň! Jak můžeš být tak sobecký. Musíme ji najít.“

„Proč? Nech ji jít, jestli si to přeje. Dívky jako ona mají devět životů.“

„Meta ne. Ona je zranitelná jako novorozeně. Když jsem ji našla, byla oblečená jen v hrozných roztrhaných hadrech, týden nejedla a právě ji svázanou znásilňoval tucet odporných vojáků. Zezadu!“

„Dobrý Bože! Proč jsi mi o tom nic neřekla?“

„A kdy jsem k tomu asi měla příležitost? Celou dobu jsem ji měla za zády. Proto jsem dnes v noci odmítla tvé návrhy. Nechtěla jsem jí připomínat ty vojáky.“

Sol se postavila.

„Podívej, Jacobe! To dítě nechalo na svém místě kytici – fialky, šípky a mandlové květy. To je její způsob, jak dát najevo vděčnost.“

„Ano, ale proč tak najednou utekla?“

„Nevím, ale musíme ji najít.“

„Ano,“ souhlasil Jacob, „musíme. A pak najdeme nějaké dobré lidi, kteří si ji budou moct vzít k sobě.“

„Děkuji ti, Jacobe!“

U vchodu do stodoly se Sol zastavila a položila mu ruce na ramena.

„Jsi dobrý člověk,“ zašeptala a pak ho zlehka políbila. Jacob ji pevně přitáhl k sobě a líbal ji s nenasytností, která prozrazovala, jak moc po ní touží.

Spěchali ven a vzali s sebou všechny svoje věci, protože do stodoly už se vracet nechtěli. Sol zastrčila kytici lučního kvítí do koňské uzdy a rychle vyrazili přes pole a lesy, zpátky cestou, kterou přijeli. Ani jeden z nich nepředpokládal, že Meta bude putovat dál po cestě, kterou měli před sebou.

Ušla velký kus, ale nakonec ji dojeli. Byla to žalostná postavička, nešťastná a vzlykající, která se potácela po cestě ze strany na stranu, přemožená a zaslepená slzami. Jacob seskočil z koně.

„Meto, proč jsi to udělala?“ zeptala se Sol.

Dívka se odvrátila, protože kvůli novým slzám nedokázala odpovědět.

„Oba jsi nás vyděsila, víš,“ pokračovala Sol, zatímco Jacob ji zvedal nahoru do sedla za Sol.

„Řekni nám to,“ vybídl ji i Jacob, který se snažil zmírnit tón svého hlasu.

„Myslela sem... že to tak bude... nejlepší,“ vzlykala Meta. „Mohli byste... být sami.“

„Hmmm,“ zabručela Sol a vyměnila si pohled s Jacobem. Dívka je zřejmě slyšela.

Ale Jacob byl vlídnější, než čekala.

„Špatně jsi nás dnes v noci pochopila, Meto. My jsme se nechtěli zbavit *tebe*! Bylo tu něco, co jsme Sol a já potřebovali probrat v soukromí, tajné věci, které se týkají Dánska. Ale to může počkat.“

Proboha, pomyslela si Sol pobaveně, naše objetí se teď stalo věcí celostátního významu!

„Nemyslel jsem to tak, když jsem tě nazval trhanem,“ pokračoval. „Byl jsem unavený a rozmrzelý. Víš, že lidé někdy říkají věci, které nemyslí vážně, když mají takovou náladu?“

Meta přikývla, a když se zhluboka nadechla, spodní ret se jí zachvěl.

„Viděla jsi, jak hezky kůň vypadá s tvými květinami za uchem?“ snažila se Sol zlehčit situaci. „Říkal mi, že je na ně velmi pyšný!“

Meta se opatrně, nesměle zahihňala.

„A je to navíc krásná kytice. Fialky, šípky a mandle – všechny barvy norské vlajky. Nemohla jsi vybrat lepší!“ Sol si byla jistá, že se dívka naučila vázat malé kytice, aby je mohla prodávat u cesty, když byla ještě velmi malá.

Cesta se rozšířila, Sol dojela Jacoba a klusala teď na koni vedle něj.

„Musím ti něco říct, Meto,“ oslovila ji Sol nahlas a pohlédla na Jacoba s veselým, sebejistým výrazem. „Zjistila jsem, že se od tebe nechci odloučit. Tolik jsi nám chyběla, a tak jsem se rozhodla, že tě vezmu domů ke své laskavé a mírné matce. Do Norska! Co na to říkáš?“

„Ach, slečno!“ zalapala Meta po dechu a objala Sol tak pevně, že se skoro nemohla nadechnout.

„Ale víš, kde je Norsko?“

„Hmmm.“ Meta o tom chvíli uvažovala. „Možná za těmi lesy?“

„Svým způsobem ano – a pak přes moře, Meto! Musíš se plavit lodí ve dne v noci.“

„Ach! Ale to je *nebezpečné!*“

„Opravdu? Jakých skřítků se bojíš tentokrát?“

„Velkého mořského hada, slečno. Převrátí lod’.“

„Ne, pokud jsem na palubě já,“ odpověděla Sol klidně.

„Ale jistě... jestli raději zůstaneš tady ve Skåne...“

Sol zároveň cítila i slyšela, jak Meta ztěžka polkla.

„Ne, slečno. Pojedu s vámi.“ Následovala odmlka a pak zašeptala: „Děkuji vám, slečno!“

Právě jak Sol předpovídala, Jörgen se téměř nedokázal odtrhnout od toho statku, kde se uzdravoval, nebo přesněji,

od statkářovy dcery. Ovšem teď, když už se zase těšil dobrému zdraví, byl Jacob Skille nelítostný.

„Víš, že se musíš vrátit domů za Ottilií,“ zabručel.

„Jakou Ottilií? Ach, ta puritánka s bledým nosem! No, možná musím, ale brzy se vrátím sem!“

Jacob dal Jörgenovi chvíli na rozloučenou s dívkou, než pokračovali ve své cestě na západ.

V Helsingborgu Jacob našel loď, která měla plout do Norska a na níž si dívky mohly zamluvit cestu. Sol zaplatila kapitánovi a pak se vrátili strávit poslední noc na pevnině v levném hostinci, který vybral Jacob.

„To je opravdu výborně načasované,“ pochvaloval si. „Přijet o půl dne později, loď by už odplula.“

Ale nedokázal skrýt smutek a touhu ve svých očích, když pohlédl na Sol. Ona byla podivně neklidná. V myšlenkách se stále vracela ke svému mimořádnému setkání se Satanem a cítila, že teď potřebuje být sama. Nekonečný hovor přátel jí připadal rušivý, protože měla nádherné tajemství, o které se s nikým nemohla podělit.

Tentokrát pro ni bylo snazší vyklouznout z pokoje. Meta tvrdě spala, vyčerpaná a spokojená, že pojede do Norska.

Sol tiše odešla.

Měsíc, který začínal ubývat, stále svítil na celé město a zaléval obrovskou pevnost a její velikou věž Kärnan, která byla dominantou města, a kostel Svaté Marie bledým

světlem. Ale Sol věděla, co chce. Potřebovala se uzavřít ve svém vlastním světě.

Jacob jí vyprávěl o rozvalinách starých žalářů, kde je v noci slyšet hněv duší, které nenašly pokoje, ale Sol nevěděla, kde je hledat. Když se nenápadně zeptala při večeři, získala další informace a teď mířila kolem kostela Svaté Marie a přes náměstí přímo do vzdálenější části pevnosti. Neohlédla se, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje.

Ale někdo ji *sledoval*, zatímco pospíchala městem ke starobylým rozvalinám.

Když dorazila na místo, zastavila se a rozhlédla. Brzy tohle všechno bude pryč, napadlo ji, propadne se to do země, zmizí pod travnatými kopečky hlíny, na kterých se vystaví nové domy. Do částí zničených zdí už začínala zasahovat obydlí a za sto let už nikdo nepozná, že tyhle zdi existovaly.

Vchod dovnitř strážily stromy kývající se ve větru. Sol sešla pár schodů do chodby, vedoucí mezi dvěma zdmi, které spadly a teď byly zarostlé plevellem. Došla k prázdnému otvoru po dveřích – ve vstupu ležel obyčejný, polámaný houpací kůň, který prozrazoval, že si tu hrají děti.

Pokračovala bludištěm rozvalin, krátce se zastavila, aby nasála vzduch, a pak už neměla pochyby o správném směru, kterým se má dát. Přelezla přes popadané kameny, prošla kolem kaluží dešťové vody pod obrovskými dírami ve střeše, než konečně dorazila do místnosti připomínající

podzemní hrobku, kde bylo ve vzduchu cítit utrpení dávno mrtvých.

Tohle byla ta kobka!

Obrovskou prasklinou ve střeše dovnitř pronikalo měsíční světlo. Sol se posadila na trávou a plevem obrostlou hromadu hlíny, která pravděpodobně ukrývala kameny z rozbité střechy. Věděla, že sem sotva někdo přijde – jistě ne děti – protože kolem viděla vybledlé pozůstatky lidských kostí, napůl zahrabané do země poblíž starých zdí.

Seděla velmi klidně; oči měla zavřené a naslouchala sboru hlasů mrtvých, vzdychajících a pomalu se vynořujících z uplynulých let. Bylo jí jedno, zda přicházejí z jejích představ, nebo jsou skuteční – teď byli součástí *její* reality. Odpovídala jim tlumeným hlasem a cítila přítomnost neviditelné bytosti sedící vedle ní na zemi. Sol vnímala sounáležitost se všemi těmito nešťastnými bytostmi – rozuměla jim a ony jí – bez ohledu na to, zda byly nebo nebyly výplodem její fantazie. Co na tom záleží?

„Jsem tak sama,“ zašeptala. „Ach, tak sama na tomhle světě, ve kterém chybí představivost. Je to úžasné, opravdu báječné být s vámi – kteří už víte, co leží ve světě za tím naším.“ Jeden po druhém vyrůstaly ze tmy stíny těch, kdo kdysi dávno museli trpět a zemřít; stíny, které ti nejvnímavější lidé mohli občas zahlédnout jen koutkem oka.

Tohle byl Solin svět a ona byla v jejich společnosti doma. Viděla je, uměla se vcítit do beznaděje, kterou kdysi trpěli, když snášeli hrůzy téhle cely a věděli, že pro ně neexistuje žádná spása a že můžou jen čekat na pomalou, bolestivou smrt.

Pak najednou, v mžiku oka, byli pryč. Chodbami se rozléhal zvuk těžkých bot.

Ve dveřích stanul Jacob Skille.

„Tak tady jsi!“ prohlásil drsně.

Sol okamžitě využila situace.

„Ano. Slyšela jsem, že jdeš za mnou, tak jsem se rozhodla jít sem dolů. Tady nás nebude nikdo rušit.“

Nebyl tak vnímavý k atmosféře místnosti jako ona.

„Pravda,“ souhlasil. „Sem nikdo nechodí.“

Bezstarostně se milovali na zemi pod rozbitou střechou. Sol mu ukázala všechny nové věci, které se naučila během svého letu na Blåkullu. Jacob byl ochotný se učit a měl pocit, že je docela výjimečným mužem! Samozřejmě neměl ponětí, odkud se tyhle novoty vzaly, ale s radostí se domníval, že povzbuzuje on ji, aby mu dělala pomyšlení. Udělal všechno, co chtěla, a Sol si užila báječnou půlhodinu; on si naštěstí neuvědomoval, že se miluje na zarostlé hromadě hlíny obklopené kostmi mrtvých.

Po procházce se vrátili do pokoje bok po boku; Sol měla tělo ochromené a byla bez sebe zoufalstvím. Nadávala na svou bezmoc a tiše plakala bez slz.

Vášeň a smyslnost tohoto světa nebyly pro ni. Necítila *nic*, vůbec nic! Musela vyvíjet mnohem větší úsilí, aby se vzrušila.

KAPITOLA 2

Následující ráno zanechaly Sol s Metou velmi rozrušeného Jacoba Skilleho stát na břehu v Helsingborgu. Plavba byla dlouhá a nepříjemná, ale dopluly do Osla o půl dne dříve, než měl dorazit Dag. Na břeh vystoupily před polednem.

Meta během plavby mořskou nemoc neměla, ale cesta přes moře v takové kocábce a hrůza, kterou celou tu dobu prožívala, ji přivedly skoro k šílenství. Celou cestu se Sol pevně držela oběma rukama a vůbec nemohla spát, protože musela hlídat, aby se ty skryté nestvůry z hlubin nevrhly na její milovanou paní, jakmile se k moři otočí zády.

Sol pronajala pokoj v hostinci a nařídila Metě, aby zavřela dveře ložnice na západku a spala, dokud se nevrátí. Za žádných okolností nemá otvírat dveře nikomu jinému!

„Chci navštívit svou sestru, která žije tady ve městě,“ vysvětlovala jí Sol. „Nemůžeš jít se mnou, protože skoro usínáš za chůze. Nebudu pryč dlouho.“

Meta se chabě pokusila protestovat, ale lákavá představa postele tentokrát zvítězila. Sol poslouchala, jak Meta

zavřela dveře na západku, a pak slyšela, jak padla do postele, aniž by se svlékla.

Dobrou noc, hezky se vyspi, pomyslela si Sol, když vyrazela hledat Bereniův dům.

Sol zaskočil pohled na Liv, která nejdřív jen stála a nevěřícně na ni zírala.

„No tak, Liv,“ smála se zmateně Sol. „To jsem já, Sol. Copak nepoznáváš svou nenapravitelnou sestru?“

„Sol? Ty... tady? V tomto domě? Ach, Sol!“

Konečně se jí rozbřesklo, že má návštěvu, a přemožená radostí objala svou starší sestru, jako by ji už nechtěla nikdy pustit.

„Můj drahoušku,“ začala Sol znepokojeně, „jak to vypadáš? Tolik ses změnila. Nebýt barvy tvých vlasů, nepoznala bych tě – a i ty jsou rozcuchané a vybledlé.“

Liv se třásla ruce, když uvedla Sol do nejlepšího salonu. Úzkostlivě si uhladila vlasy ve strachu, že by manžel mohl najít nějaký důvod ji kritizovat.

„Z...změnila? J...jak to my...myslíš?“

Sol byla omráčená. Liv přece nikdy v životě v řeči nezadrhávala!

„Vážíš sotva polovinu toho, co dřív. A ty tvoje oči! Jsou plné hrůzy a máš pod nimi tmavé kruhy. Myslela jsem, že se máš dobře a žiješ si hezký život. Totéž jsem četla v

dopisech z domova – překrásný velký dům... Jsi tady úplně sama?“

Její sestřička přikývla. „Dnes má m... moje t... tchyně své pravidelné schůzky. J... je na návštěvě u že... ženy Samuelsena, obchodníka s látkami. Ach Sol, Sol – z... zase vidět někoho ze s... svých! M... mluvit, jak se mi chce, a vědět, že ne... nebudeš opravovat nebo zpochybňovat všechno, co ře... řeknu...“

Liv se rozplakala. Sol znovu objala sestru v silném, mocném náručí a zoufale poslouchala její strašlivý vzlykot, který se v ní nahromadil za mnoho měsíců samoty.

Když se Liv konečně dostatečně vzpamatovala, vyličila Sol všechno, co se stalo. Nedokázala se zastavit. Už v sobě ten smutek nedokázala dál držet.

„Snažila jsem se být oddaná. Nijak netoužím mluvit o svém manželovi za jeho zády, ale...“

„Všechno mi řekni,“ naléhala Sol. „Jsou věci, které se musí říct, to vím i já!“

„On mě *mění*, Sol! Abych naplnila jeho touhu po poslušné, hloupé služce místo ženy. Vším, co jsem se naučila doma, pohrdá a...“

„Skutečně?“ Sol zuřila. „Na světě nejsou lepší rodiče než ti naši!“

„Ne, a tak to také cítím; ale Berenius jimi opovrhuje.“

„Musíš mu říkat *Berenius*? To je směšné.“

„Ach, díky bohu, také si to myslíš. Myslela jsem, že jsem jediná, kdo se zbláznil. A jeho matka...“

Z úst se jí vyřinul celý příběh. Sol oněměle seděla, plná rozhořčení a hrůzy. Být nucena odmítat návštěvy své rodiny, nesmět jet domů ani kreslit a malovat, nechat ze sebe dělat člověka bez té nejmenší inteligence – to bylo barbarské! Nelidské!

To jsou paradoxy, pomyslela si Sol sklíčeně. Že ona, ta neposlušná Sol – která se nehodila pro obyčejný, spořádaný život – by měla zachránit dvě mladé dívky, které se na ni obrátily v tomtéž týdnu, jako by ona byla ta silná! Nastala opravdu prapodivná situace!

„A když přijde na manželské lože...“ začala Liv, a pak se zarazila. „Ne! Odpusť mi!“

„Pokračuj,“ pobídla ji Sol, „musíš mi to říct!“

„Ne, a prosím, nežádej mě o to, Sol, protože jsem vychovaná tak, že se nemám bavit o takových soukromých věcech s druhými lidmi.“

„Jak si přeješ. Už se tě na to nezeptám.“

„Sol, jsem tak nešťastná! Tak... zlomená! Jsem skutečně tak neschopná? Snažím se znovu a znovu, ale nikdy nic není správně.“

„Tys nic špatně neudělala. Je to jeho chyba – ne tvoje.“

Tahle slova byla pro její sestru spásou. Teď z ní v nekonečném výkřiku spadla všechna ta bolestná úzkost, nedůvěra v sebe sama a osamělost předchozích měsíců. Sol

byla v šoku. Když si všimla jizev od bití na paži své mladší sestry, definitivně se přestala ovládat a vybuchla zlostí. Spustila tirádu, která by zahanbila i ty nejotrlejší chlapy. Nebyly to jen kletby a nadávky, ale také slova a fráze, které by vyslovili jen dělníci dole v přístavu. Liv jen zděšeně seděla se zatajeným dechem. Když Sol skončila, chytila ji za ruku.

„Pojď!“ zavelela. „Brzy přijede Dagova loď. Půjdemu mu dolů do přístavu naproti.“

„Dag? Dag sem přijede?“

„Ano, máme se sejít tady v Oslu.“

„Dag...“ zamumlala Liv. „A bude s ním slečna Trolle?“

„Jaká slečna Trolle? Nikdy se s nikým takovým nestýkal.“

„Ale já myslela...“

„To byly jen klepy! Dag neměl čas na nic jiného než na své studium. Nanejvýš si tak jednou nebo dvakrát zakoketoval někde v hostinci, jako to dělá každý.“

„Ale já nesmím jít ven. Nedovolila jsem se.“

„*Nedovolila?* V naší rodině se nemusíš nikoho dovolovat. Půjdeš si, kam budeš chtít a kdy budeš chtít – a budeš se zodpovídat jen sama sobě.“ Na jeden prchavý okamžik zauvažovala o tom, zda by se ona sama dokázala hnát k zodpovědnosti za některé věci, které udělala *ona* – ale to teď nebylo důležité. „Pojď – a nechci slyšet ne!“

O hodinu později už sledovaly, jak loď pomalu vplula do přístavu. Zatímco čekaly, probraly kromě Livina neštěstí i všechno ostatní a dívka se poprvé za posledních několik měsíců usmála. Přesto sebou trhla při sebemenším zvuku a celou dobu se kolem sebe nenápadně rozhlížela, jako by ji sledovaly nějaké slídivé oči. Byla bez sebe strachy a obavami, co by manžel a jeho matka řekli na tenhle nerozvážný výlet. *Tak to sved' na mě*, navrhla jí Sol, já to snesu.

Zatímco se dívaly, jak pár cestujících vystupuje na břeh, Sol tajně pozorovala chování své sestry. Když jí ta stařena v Ansgars Klyfta řekla: „*Jenom vím, že někdo, kdo je ti drahý, trpí*,“ mluvila o Liv, napadlo Sol.

Na zlomek vteřiny zavřela oči a její mozek pracoval na plné obrátky... Pak uviděla, jak na ně mává vysoký, elegantní mladý muž.

„Tamhle je!“ vykřikla Liv bez dechu. „Ach, Sol, tohle je tak překrásný den, setkat se s vámi oběma najednou! Kéž bych jen mohla...“ Odmlčela se.

„Jet s námi domů?“ dokončila za ni Sol větu.

„Ach, ne! Tak jsem to nemyslela! Věřím, že oddanost je v manželství nanejvýš důležitá, a nemohu si pomoci, ale hrozně se stydím, že jsem dnes zradila Bereniovu důvěru.“

„Díky bohu, že jsi mi všechno řekla. A co se týče oddanosti – to snad platí pro obě strany stejně, ne?“

„Ale on je ke mně laskavý, dal mi spoustu věcí a nikdy mi nebyl nevěrný, i když mi říká, že je to jeho právo, kdyby si to přál. Neměla bych... Dagu! Tak ráda tě zase vidím!“

Dag objal své sestry, nejdřív jednu a pak druhou.

„Takže ses stihla vrátit přede mnou, Sol. To se povedlo. Mám tě pozdravovat od spousty lidí, kteří neměli šanci se s tebou rozloučit. Moc jsi jim tam chyběla, moje sestřičko. Zejména... ehm... mladým hochům! A dobrý den, Liv, moje maličká, je to tak dávno! Ale moje drahá, jsi tak hubená a bledá! Copak tě ten tvůj muž pořádně nenakrmí?“ Tahle poslední slova končila smíchem.

„Je to vážné, Dagu,“ zamumlala Sol.

„Sol!“ napomenula ji Liv sklesle. „To nesmíš!“

„Ano, na mou duši musím! Dagu, ten ničema umučí naši sestru k smrti!“

„Ne, Sol, prosím ne.“

„O co tady jde?“ zeptal se Dag, silně znepokojený Solinými slovy. „Všechno mi řekněte!“

Jak šli procházkou z přístavu, Dag vyslechl celý příběh v podání Sol, která téměř chrlila oheň. Pohlédl na obě v nevěřící hrůze.

„Liv?! Ale ona je ta nejpoctivější a nejlepší z nás všech, ne?“ divil se Dag. „Znám ji lépe než kdokoli jiný a na světě není příjemnější člověk. Kdo by se opovážil takhle jednat s naší sestrou?“

Ačkoli ani on, ani Sol nebyli skuteční pokrevní příbuzní Liv, když se někdo dotkl jejich rodiny, byli semknutí daleko silněji než mnoho „vlastních“ sourozenců.

Liv byla nervózní a sklíčená. „Není to tak zlé. Přeháněla jsem.“

„Přeháněla?“ zvolala rozhořčeně Sol. „Jen se podívej na její ruku, Dagů! A pokud jde o tu tchyni! No, slyšel jsi, co Liv říkala!“

„Musíme odjet domů,“ rozhodl Dag zatrpkle. „Tengel, Silje a Charlotte se to musí dozvědět. A Liv, ty musíš jet s námi.“

„Ne, ne,“ žadonila zoufale. „Nemůžu.“

„Ano,“ trval na svém Dag. „Hned seženu koně. Jsi připravená na cestu, Sol?“

„Ne, musím vyzvednout svoji... Ach, bože! Zase jsem docela zapomněla na Metu!“

„Metu?“ zopakovali ti dva současně.

„Ano, ale za to si může sama. Jako by se *narodila* k tomu, aby ji pořád někde zapomínali!“

Pak jim vypověděla všechno o Metě. Když skončila, Dag nechápavě zakroutil hlavou.

„Jsi zvláštní, Sol! Viděl jsem tě, jak jsi s kamenným srdcem dělala Tengelovým pacientům ty nejpříšernější věci. Amputovat nohy bez ohledu na výkřiky bolesti; rozřezávat hnijící, zapáchající rány; zvedat kusy rozkládajících se těl, aniž bys hnula brvou! Pak se objeví nějaká nešťastná dívka

a ty jsi plná soucitu. Ale ta chudinka samozřejmě musí jet s námi do Lipové aleje nebo do Gråstensholmu. Udělala jsi správně, že jsi ji vzala s sebou.“

„Samozřejmě, že ano! Ale Liv má pravdu – teď by s námi neměla jet domů. To by příliš dopálilo jejího muže a přece nechceme, aby ji zase zbil.“

„Hodlám si s tímhle chlápkem promluvit,“ prohlásil Dag tvrdě.

„Ne,“ namítla Sol, „to je to nejhorší, co můžeš udělat. Teď nechte všechno na mně! Liv, rychle pospíchej domů, než se někdo vrátí – není to daleko. Dagu, ty jdi a sežeň nám koně do Lipové aleje, já vyzvednu Metu, to nešťastné dítě. Do hostince, kde na mě čeká, je to kus cesty.“ To poslední byla lež. Hostinec stál hned za rohem, ale Sol měla trochu jiné plány. „A pak se s tebou sejdu u městských bran a přivedu s sebou toho chudáčka.“

„Jakého chudáčka?“

„Metu, samozřejmě! Teď, Liv, musíš být i nadále dobrosrdečná ženuška, dokud to neprobereme s našimi rodiči. Buď mírná a tichá jako beránek! Brzy se uvidíme.“ Odspěchala a brzy zmizela za rohem.

Liv s Dagem šli pomalu dál po ulici a dávali si načas. Liv zapomněla, že by se měla domů dostat co nejrychleji.

„Není toho mnoho, co by otec a matka mohli udělat,“ hlesla tiše.

„Ne, možná ne. Ale on musí dostat za vyučenou.“

Liv si povzdechla. „Nakonec si to stejně zase odskáču já.“

„Já vím. Toho se právě bojím.“

Procházeli se ruku v ruce jako za starých časů. Dag se snažil zvesela vyprávět o životě, který vedl v Kodani, ale v hloubi srdce cítil jen tupé, bezmocné zoufalství. Pán domu a manžel měl vždycky právo na své straně. A proto teď musí malá Liv – sestřička, která byla jeho posvátným stínem po celé jeho dětství i později – trpět po zbytek svého života? I když to byl zřejmě nesmysl, trápila ho jedna myšlenka, které se Dag nedokázal zbavit; měl pocit, že on sám je malým dílkem zodpovědný za smutnou situaci, ve které se Liv ocitla.

Chvíli šli mlčky dál, než se zeptal: „Kde má Berenius svou kancelář?“

Liv se zastavila. „Nesmíš tam chodit, Dagu, zapřísahám tě. Prosím, nedělej to,“ žadonila.

„Chci mu jen říct pár nepříjemných slov. Nebo spíš, abych byl upřímnější, zbít ho do modra!“

„Dagu, prosím, naléhavě tě žádám!“ V jejím hlase znělo zoufalství.

Chytil její tvář do dlaní. „Ne, neudělám to,“ slíbil „Uvidíme, co vymyslí Sol. Ta je obvykle celkem vynalézavá.“ Dag byl někdy velmi naivní.

Na dlouho se Liv zahleděl hluboko do očí, a když se rozloučili, žádný z nich nedokázal ignorovat smutný výraz

ve tváři toho druhého. Slíbil jí, že brzy dostane zprávy z domova, a šli si každý svou cestou.

Liv stála a dívala se za ním, dokud nezmizel z dohledu. Šla zpátky do svého krásného domu, a ačkoli se cítila posílená, že viděla své sourozence, děsila se pomyslet na trest od manžela, jestli se dozví, že odešla z domu.

Mezitím Sol neplývala časem. Rychle si najala ten nejelegantnější kočár, který se dal v Oslu sehnat a nařídila kočímu, aby ji zavezl do domu obchodníka s látkami Samuelsena. Když seděla ve voze, upravila si šaty, aby vypadala co nejvkusněji – což nebylo nijak těžké, protože na sobě měla jedny z odložených šatů hraběnky Strahlenhelm a ve srovnání s oblečením v Oslu byly velmi módní. Prohledala svoje kouzelné předměty a strčila si něco do kapsy.

Když přijeli k domu, nařídila kočímu, aby ji ohlásil jako hraběnku Thott z Kodaně – bylo tolik Thottů, že bylo nemožné znát je všechny.

Kočí poslušně vystoupal po schodech ke vstupním dveřím a vzápětí pozvali „hraběnku“ dovnitř. Sol předvedla velkolepý, dramatický příchod, zametala kolem sebe sukněmi a ve svých krásných šatech a klobouku, které odrážely současnou kodaňskou módu, vypadala velmi noblesně.

Žena obchodníka s látkami, boubelatá paní Samuelsen, se napřímila a uklonila ze všech sil, aby uvítala urozeného hosta ve svém bezvýznamném obchodnickém domě. Vysvětlila, že je „doma“ kvůli nějakým přátelům – zoufale toužila je s hraběnkou seznámit – zatímco zároveň usilovně přemýšlela, čemu vděčí za tuhle návštěvu.

Sol vplula do obývacího pokoje, vzpřímená a vysoká, a s povýšeným úsměvem postupně pohlédla na každou z dam, které se před ní shromáždily. Svým nejlepším dánským přízvukem (ne dokonalým, ale to by nejspíš nikdo nepoznal) požádala svou hostitelku, aby jí představila každou ze svých vážených návštěvnic jménem. Paní Samuelsen to s potěšením udělala a Sol si obzvláště všimla paní Berenius, Liviny tchyně. (Nikdy se nesetkaly, a Sol nebyla ani na svatbě.) Stará bába! pomyslela si Sol. Tak tohle je ta nestvůra, kterou tolik těší trýznit jednu z nejroztomilejších dívek v Norsku? Tahle zatrpklá hora masa s kňouravým hlasem, která tu před ní sedí shrbená. Ach, ubohá Liv, jak jsi musela trpět!

Sol znovu obrátila pozornost ke své hostitelce.

„Ach, ano! Má drahá paní Samuelsen, přijíždím sem rovnou z královského dvora.“ Všechny přítomné dámy se okamžitě zprudka, vzrušeně nadechly. „Mluvila jsem se svým drahým přítelem, starým hrabětem Löwenbranderem, a on mě požádal, abych se za vámi zastavila...“ Tohle klidně mohla říct, protože si byla jistá, že žádný takový

hrabě neexistuje. Pokračovala: „Vyprávěl mi, jak se do vás za mlada bláznivě zamiloval, ale že si vás kvůli rodině nemohl vzít. Přesto na vás nikdy nezapomněl, paní Samuelsen! Dámy, není to skutečně romantické?“

Sol jim věnovala jeden ze svých vítězoslavných výbuchů smíchu.

Manželka obchodníka s látkami byla pořádně zmatená. „Ne! Ale kdo to může být? Hrabě Löwenbrander? Nepamatuji se...“

„Ne, jistěže ne. Tenkrát nemohl používat své šlechtické jméno, jak jistě chápete. Ani se nemohl svěřit se svými city k vám. Ale jsem si jistá, že víte, koho myslím, není to tak?“

Žena se nejistě zahihňala, což mohlo znamenat cokoli. Sol viděla, že se usilovně snaží vzpomenout. To je jedno: vidět, jak její přítelkyně vytřeštily oči neochotou uvěřit téhle historce a závistí, jí stačilo k pocitu štěstí!

Sol se posadila vedle Liviny tchyně. Zapojila se do rozhovoru s dámami a přitáhla jejich pozornost k obrázku visícímu vysoko na stěně, zatímco její ruce se rychle dostaly přes stůl.

S lítostí odmítla nabídku na občerstvení a vysvětlila, že její kočár čeká venku a že jede navštívit další šlechtice, ale koho, to dál nerozvíjela.

Zdvořile se rozloučila a okouzlené dámy jí popřály dobrou cestu.

Trochu opožděně dorazila s Metou k městským branám, kde stál a čekal Dag u obyčejného koňmi taženého vozu.

O půl hodiny později se Livina tchyně naposledy nadechla a následoval velmi věrohodný infarkt. Nikoho nenapadlo spojovat tuhle tragédii s vínem, které vypila nedlouho předtím. Stejně tak nikoho ani nenapadlo, že smrt staré paní měla něco společného s tou elegantní dámou z Kodaně. A co víc, protože se to stalo na návštěvě, nikdo nemohl obvinít Liv, že zavinila smrt své tchyně.

Sol si to tak přála a obvykle dostala, co chtěla.

Dag jel ze všeho nejdřív do Gråstensholmu. To byl jeho řádný domov a tam žila jeho skutečná matka.

Charlotte přirozeně potěšilo, když zase viděla svého pohledného syna, a dlouho si otírala slzy radosti.

„Nečekali jsme tě tak brzy. Mysleli jsme, že bychom ti jeli naproti k lodi. Přesto, jak to šlo?“ zeptala se, když se uklidnila a společně si sedli na lavici u arkýřového okna.

„Jak co šlo?“

„Tvoje zkoušky samozřejmě!“

Zkoušky! Úplně na ně zapomněl.

„Výborně, děkuji. Teď, když mám vynikající právní vzdělání, budu si moci vybrat nějaké úřednické místo. Bez chvástání mohu opravdu říct, že jsem byl nejlepší.“

„Jistě, věděla jsem, že budeš nejlepší,“ zazářila Charlotte. Nedokázala odtrhnout užaslý pohled od již dospělého muže, který seděl vedle ní! „Byla jsem si jistá, že to dokážeš. Já sama taky nejsem žádný hlupák, takže musíš být po mně!“

„To vím. Všechny jsi nás učila, matko, a zasloužíš si za to veškeré uznání a pochvalu. Ale ty roky na univerzitě byly těžké. Studenta si nikdo moc neváží, zvláště když patří k jedné z těch nižších fakult. Zdá se, že být knězem nebo diákonem je jediné hodnotné povolání v tomto životě. Požádali nás, abychom chodili na pohřby a dělali jakousi čestnou stráž. Čím větší bylo shromáždění, tím význačnější to byla mrtvola. Tohle všechno nám zabíralo spoustu času, když jsme měli studovat. Ale nakonec všechno dobře dopadlo.“

Dag pak dlouho tiše seděl, přemýšlel a nepřítomně odpovídal, zatímco mu Charlotte vyprávěla všechno, co se událo v Gråstensholmu. Najednou se zarazila.

„Co se děje, Dagu? Vypadáš ustaraně.“

Sedl si zpříma a povzdechl si. „Mami, bojím se, že i když jsi jednala s těmi nejlepšími úmysly, možná jsi způsobila hroznou tragédii.“

Do tváře se jí vehnala krev. „Já? Jak to myslíš?“

„Vyprávěla jsi v Lipové aleji o slečně Trolle, o které jsem se ti jen tak mimochodem zmínil v dopise?“

„Ano, vyprávěla,“ odpověděla zmateně. „Co se s ní stalo?“

„Nic. Jenom jsem si myslel, že je krásná, a byl jsem pyšný, že se mnou chce trávit čas. To je všechno. Ale je to i moje chyba, protože jsem nikdy neměl zmiňovat její jméno.“

„Chyba? Nechápu.“

„Tohle všechno se stalo, když se Liv dvořil ten Berenius, ne? A představili jste jí ho tady v Gråstensholmu, že?“

Charlotte se na okamžik zamyslela. „Ano, myslím, že to tak je. Proč?“

Dag vstal a začal přecházet po místnosti.

„Vzápětí nato jsem se dozvěděl, že se bude vdávat. Že už souhlasila.“

Charlotte byla čím dál zmatenější. „Ano, a pro naši malou Liv to byla neuvěřitelně dobrá partie.“ Pak uviděla to hluboké utrpení v jeho tváři. Hleděla na něj a čekala, až promluví.

„Matko, Liv si vzala surovce! Skutečného tyrana!“

Charlotte seděla bez hnutí, nedostávalo se jí slov, byla zděšená. Dag začal znovu přecházet sem a tam, pak se zastavil a udeřil pěstí do rámu okna.

„Ach, matko! Měla jsi ji vidět! Je z ní jen droboučký vyděšený stín! Její tchyně ji zahrnuje výčitkami od rána do noci, zakazují jí vidět svou rodinu, manžel ji trestá a pohrdá

vším, co se naučila – a pak ji zbije, když se ukáže, že ona je moudřejší než on!“

„Můj drahý chlapče, co to proboha říkáš?“ vykřikla Charlotte. „Co budeme dělat? Dobrý Bože, co jen můžeme udělat? Tengel...“

„Ne, Tengel ne! On by jistě Laurentse zabil, a to se nesmí stát – kvůli *Tengelovi*. Musíme si to nechat pro sebe, jen ty, Silje, Sol a já. Něco musíme udělat. Sol mě požádala, abych počkal, ale musel jsem si o tom s tebou promluvit.“

„Ano. Ano, jistě! Ach, můj Bože, co jsem to udělala? Ale nemohla jsem vědět... Ach, prosím! Ubohé dítě! Nikdo na téhle zemi není tak laskavý a milující jako Liv.“

„Amen. Ale nic z toho neříkej v Lipové aleji, aspoň zatím. Nech Sol a mě rozhodnout, co by se mělo udělat. Liv má strach, že nastanou potíže.“

„Slibuji.“

Pak mlčeli a dlouho seděli ponoření ve vlastních myšlenkách. Nakonec se Charlotte zeptala: „jak se dařilo Sol v Kodani?“

„Sol? Je jako kočka – vždycky dopadne na všechny čtyři a má devět životů.“

„Takže měla nějaké těžkosti?“

„To ano, i když se z nich dokázala za pomoci svého šarmu dostat. Sol je tak zatraceně *lehkomyšlná*!“

„Neměl bys klít,“ napomenula ho něžně.

„Ha! To bys měla slyšet vybuchnout Sol, když někdo dopálí ji!“

„Ano, to si umím docela dobře představit,“ řekla vyčerpaně Charlotte.

Sol přijela do Lipové aleje, kde ji srdečně přivítali.

„Moje drahá Silje,“ zvolala, „budeš muset přestat jíst všechny ty medové koláčky!“

„Sluší jí, když má pořádné ženské tvary,“ prohlásil Tengel a objal Silje kolem pasu.

„Ano, správně. Zatím ano, to souhlasím. Ale poslední dobou jsem viděla až příliš mnoho překrmených matron. Nechtěla bych mít jednu doma!“

„To se snadno řekne,“ zasmála se Silje. „Ale máš úplnou pravdu. Mám to až příliš snadné – takže, Tengele, když mě uvidíš jíst jediný koláček, musíš mi ho vzít a dát ho chudým! Tak, kdo je tahle malá dívenka, kterou jsi přivezla s sebou, Sol?“

Jako ženy se Silje dotkly Soliny nelichotivé poznámky a přísahala si, že příště už žádné podobné nevyvolá. Svým způsobem jí vlastně Sol prokázala službu.

Sol se jala představit rozpačitou Metu a krátce vylíčila její příběh, akorát kvůli dívce vynechala ty více šokující podrobnosti. Silje s Tengelem oba upřímně litovali sirotka bez domova a hned souhlasili, že si ji ponechají jako

služku. Meta na jejich otázky odpovídala šeptem a oči měla zabodnuté do podlahy. Řekla, že by raději pracovala ve stodole, kdyby ji tam potřebovali, protože tohle je takový krásný dům a ona se do něj neopovází ani vkročit. Cítila by, že její přítomnost by byla nevhodná.

„Ale co jsi dělala ve Skåne, Sol?“ zajímal se podezíravě Tengel.

„Byla jsem tam na návštěvě u přátel,“ odpověděla Sol jakoby nic.

„Takže jsi nebyla v Brösarps Backar?“

Tedy! podivila se. On to ví! Ví taky o tamních čarodějnicích?

„Ne, proč si to myslíš? Abych byla přesná, bylo to v Tollarp.“

„Neměla jsi tam nějaké potíže, Sol?“

„Potíže? Jak to myslíš?“

„Cítil jsem s tebou takovou... spřízněnost. Silje a já jsme se ti snažili pomoci.“

Sol honem začala prohledávat svůj kufr.

„To se vám povedlo,“ zamumlala, „a jsem vám vděčná. Tisíckrát děkuji!“

Tengel a Silje si vyměnili pohledy.

„A nechceš si o tom promluvit?“ ujistil se Tengel.

„Raději ne,“ odbyla ho Sol. „Udělala jsem jednu hloupost, kterou už nikdy neudělám. Tím si můžete být jistí!“

„Možná se mi jednou svěříš,“ zadoufal Tengel. „Protože, víš, připadalo mi to velmi zajímavé. Viděl jsem obraz... No, obraz nějaké nestvůry, kterou se mi ani nechce pojmenovávat.“

Sol se mu na dlouho zadívala přímo do očí. V tom okamžiku cítila, jak úzce jsou spjati tím nevysloveným poutem, které by ostatní nikdy nepochopili.

Přikývla. „Jednou ano, slibuji. Ale teď je ta vzpomínka příliš čerstvá.“

Silje změnila téma a usmála se: „Tamhle jde Are. Podívej, Are, kdo se konečně vrátil domů! A tohle je malá Meta – bude tu žít s námi. Meto, kdybys cokoli potřebovala vědět o hospodářství, pak se můžeš zeptat Area. Ten tomu všemu velí.“

Meta nesměle vzhlédla k urostlému, vysokému mladíkovi, který vypadal přesně jako Tengel, akorát neměl ten ďábelský výraz.

„Rozumím. Kdy mám začít?“ starala se. „Opravdu chci udělat spoustu práce.“

Are na ni překvapeně pohlédl.

„Co to říkala? Nerozuměl jsem ani slovo!“

„Nerozumíte mi, pane?“ zašeptala Meta smutně a sklesle.

Are vypísl. „Já... a pán? Je mi teprve čtrnáct! A ona neumí ani pořádně mluvit!“

„Můj drahý Are,“ vysvětlovala mu Sol, „to je jazyk ze Skåne. Nářečí, které tvoří přechod mezi dánštinou a švédštinou. Brzy se ho naučíš.“

„Proč bych se ho měl učit? Nikdy! Ona se musí naučit našim způsobům!“

„Vezmi Metu do stodoly a ukaž jí naše království,“ vybídla ho Silje. „A buď na ni milý! My si musíme promluvit.“

„Proč tu nemůžu zůstat a bavit se s vámi?“

„Ještě nejsi dospělý muž, proto,“ odpověděla Silje.

„Pořád se mnou jednáte jako s dítětem!“

„Tak co tedy vlastně chceš?“ zeptala se Silje s něžným úsměvem. „Odmítáš být pánem a nechceš být dítětem! Teď vezmi to děvče a jděte.“

Něco si zamumlal pod vousy, otočil se a odešel s rozpačitou Metou v patách.

„Co to do něj proboha vjelo?“ zajímala se Sol. „To se mu vůbec nepodobá. Obvykle je tak přátelský.“

Silje se na ni usmála. „Už jsi zapomněla, jak těžké je to v tomhle věku? Stále ještě dítě, ale jednou nohou ve světě dospělých. Dobře si pamatuji, jak úmorné bylo moje vlastní dětství – a tys taky nebyla žádný andílek!“

Sol o tom chvíli uvažovala. Čtrnáct let? Klaus, kostelník a mistr Johan...

„*Nikdy* jsem nebyla žádný anděl,“ uculila se Sol. „Předpokládám, že ho to taky přejde. Nemohu se zdržet

dlouho, protože musím jet do Tönsbergu. Musím zařídit jistou záležitost pro rodinu jednoho dánského šlechtice. Odjíždím už zítra.“

„Ale nemůžeš jet sama,“ namítla Silje.

„Silje, drahoušku, není to ani den cesty! Přes noc zůstanu u nich a vrátím se následující den. Co se mi může stát, když budu v sedle?“

„Nech ji jet,“ zastal se Sol Tengel. „Ona se o sebe postará.“

„Dobrá, ale nemůžeš tu cestu o pár dní odložit?“ přemlouvala ji Silje. „Ubohá Meta bude nešťastná, když odjedeš tak brzy. Navíc bude chvíli trvat, než si tu u nás zvykne.“

Sol se zamyslela a přikývla. „Počkám tedy pár dní,“ řekla, ale ve skrytu duše našla i další důvody, proč se Silje souhlasit.

„Dobrá! A Sol, bylo od tebe milé, že ses o tu dívku postarala.“

„Ach! Kdybyste jen věděli, čím si prošla! Ale myslím, že už kvůli ní si to nechám pro sebe.“

Mezitím venku ve stodole Are, celý rozpačitý, prováděl Metu. Dívka se za ním loudala a dychtivě přikyvovala, kdykoli jí něco vysvětloval. Její vykulené oči prozrazovaly, jaký na ni dělá dojem, ale neřekla ani slovo.

Nakonec Are vykřikl: „Nemůžeš odpovědět aspoň na *jednu* otázku?“

Zakašlala a do očí jí vyhrkly slzy. „Neodvažuji se, pane, protože se vám nelíbí můj jazyk.“

„*Pane!* Ach, dobrý Bože, dej mi trpělivost!“

Na Solinu vážně míněnou žádost Charlotte s Dagem neprozradili nic o utrpení, kterým Liv prochází. Sol nechtěla, aby její plány ohrozil rozzuřený Tengel.

Za několik dní se vydala „do Tönsbergu“. Tam ji však nikdo nikdy neviděl.

O pár hodin později stála schovaná mezi dvěma domy poblíž přístavu v Oslu, naproti obrovské kupecké budově, která byla Bereniovým obchodním sídlem. Bylo to daleko od domu, kde bydlel s Liv.

Sol si dávala načas. Celý den si všímala všeho, co se dělo kolem budovy, všech příchodů a odchodů. Několikrát zahlédla mladého panovačného muže, ve kterém poznala Laurentse. Byl elegantní, ale na Solin vkus až příliš uhlazený a namyšlený. Měla ráda mocné muže, to je pravda, ale ne takovéhle. Chtěla někoho, kdo se narodil se skutečnou autoritou, ten druh muže, který nepotřebuje křičet a vyhrožovat, aby ho někdo poslechl. Muže, kterého bez jakéhokoli úsilí obklopuje aura moci.

Nebyla si jistá, s čím Berenius obchoduje, ale mělo to co dělat se dřevem. Později si vzpomněla na náklady dříví a

klád, ale když stála venku, všechnu svou pozornost soustředila na lidi.

Štít Bereniova domu stál do ulice. Vysoko nahoře v něm byl otevřený průhled, ve kterém viděla naskládané těžce vypadající pytle, pravděpodobně připravené k transportu, jakmile budou potřeba. Otvor byl přímo nad vstupními dveřmi.

Laurents strávil spoustu času hovory u vchodu.

Sol se vrátila druhý den a znovu se skryla v malé mezeře mezi domy. Vybrala si právě tohle místo, protože ji tu před pohledy kolemjdoucích zakrýval keř.

Bylo velmi důležité, aby si jí Laurents nevšiml. Mohla by bez problémů vejít do domu a provést svůj plán mnohem jednodušeji, ale nic nesmí spojovat její záměry s Liv. To měla na paměti především.

Mnoho let Sol cvičila svou schopnost pohybovat předměty pouze svou vůlí. Během toho rána se snažila pohnout jedním pytlím na okraj otvoru, dokud se jí potom nelepily vlasy ke spánkům. Srdce jí bušilo jako o závod, a ačkoli neměla ponětí, co v pytli je, vroucně doufala, že je to něco velmi těžkého.

Ještě nikdy nic takového nezkusila. Mnohokrát pohybovala malými věcmi přes stůl, ale snažit se pohnout něčím tak velkým z tak velké dálky se ukázalo být velmi obtížné.

Nerada si musela připustit, že je to nad její síly. Pro jednou se Sol bude muset vzdát. Bude se muset dostat dovnitř – ale jak?

Nedaleko odtud si všimla obchodu s uhlím a v jeho zadním dvorku viděla staré pytle a hromady smetí. Do dvora nevedla žádná okna...

O půl hodiny později se ke vchodu do Bereniovy budovy doplahočil mladý chlapec. Přes rameno měl přehozený pytel plný všeho možného, umazanou čapku měl staženou do umouněné tváře a krátké kalhoty mu zakrývala veliká zástěra (Sol si přivázala sukně kolem nohou). Díky špíně na bosých nohou skoro nebylo vidět barvu kůže pod ní. Vyčkal na vhodnou příležitost, až půjde dovnitř a ven hodně lidí, vklouzl do domu a vyrazil jistým krokem po vnitřním schodišti nahoru.

Když Sol došla do nejvyššího patra, které se zdálo opuštěné, odložila svůj pytel poblíž otvoru. Nakoukla přes obrovské podkroví, kde střechu podpíraly mohutné trámy. Bylo temné a zaprášené, ale na druhém konci uviděla otevřené okno. Opatrně se k němu připlížila.

Když pohlédla dolů, viděla, že asi tři lokte pod oknem je střecha přístavku. Několika rychlými kroky se přes ni dostane na střechu sousedního domu, odkud se bude moci přehoupnout na další dvorek.

Někdo byl slyšet na schodech, a tak Sol pospíchala zpátky do svého úkrytu za pytli. Neodvážila se vykouknout,

ale po pár minutách šramocení osoba odešla. Sol jasně slyšela, jak se do poschodí pod ní vracejí lidé.

Celý den se Laurents Berenius neukázal.

Najednou Sol něco napadlo a přeběhl jí mráz po zádech. Co když má dnes pohřeb jeho matka? Samozřejmě čekala, že ta žena bude mít pohřeb, ale nic o něm neslyšela. Nevěděla, že tou dobou už je na cestě do Lipové aleje dopis od Liv, ve kterém jí Laurents nařídil napsat, že nikdo z její rodiny nemá jezdit na pohřeb jeho matky. Liv nenapsala, že se Laurents stydí za její příbuzné a rodinu nebo že odmítl být spojován s neschopnými rolníky, kteří nemají nic společného s třídou obchodníků, jejímž by) příslušníkem. Dokonce ani Charlotte a Dag pro něj nebyli dost dobří; Laurents byl jedním z těch, kdo nedokázali pochopit, že syn poběhlce, jako je Dag, má, právo nosit titul barona. Vůbec nezáleželo na tom, že sám Laurents si mnohokrát dychtivě užil s mnoha jinými ženami, než poznal Liv, a přesto neviděl žádné spojení mezi takovým jednáním a narozením nemanželského dítěte! Pro něj byla Charlotte žena, kterou by měli opovrhovat!

Sol netrpělivě vyčkávala za pytli, vykukovala dolů na ulici a na vchod pod sebou.

Nakonec, během odpoledne, Laurents Berenius přece jen dorazil do svého úřadu. Přijel kočárem a pospíchal do

domu. Zbývalo už jen, aby vyšel ven a zkontroloval si svůj majetek, což neustále dělal ze strategicky umístěného vchodu.

Sol to čekání připadalo nekonečné. Nemohla být pryč další den, nebo si o ni začnou dělat starost – ani nechtěla, aby ji začali podezírat.

Tady ho máme! Ukázala se jeho hlava, ale ne dost.

A ted' zůstaň stát na místě!

Ale Laurents místo toho rychle odkráčel do přístavu.

Sol ho z místa, kde se ukrývala, neviděla a nevěděla, co dělá. Začala si uvědomovat, že má nehty hluboko zaryté do dlaní.

Přišel zpátky v doprovodu nějakého muže.

Zastav se pod tím otvorem! Zastav se pod otvorem!

A zastavili se – ale na tom správném místě stál nesprávný muž. Další čekání.

Vyměňte si místa! Vyměňte si místa!

I když možná pomocí kouzel nedokázala pohnout pytle, měla by aspoň umět je přimět, aby uposlechli její příkazy!

Dva muži byli zabraní v zapálené diskusi, někam ukazovali a divoce gestikulovali. Sol viděla jenom vršky jejich hlav – a všimla si, že Berenius začíná plešatět. Tedy!

„Ted', u všech sil, které mě vedou, dej mi sílu – a hlavně štěstí!“

Stále existovala šance, že se Laurents znovu pohne, když už pytel bude padat.

Nehýbej se, Laurentsi Berenie. Prosím, stůj a nehýbej se!

Sol zatlačila pytel k okraji střešního otvoru. Naklonil se dopředu – a spadl.

Laurents se otočil. Na vteřinu Sol zachvátila panika, a pak, protože se neodvážila zůstat tu ani o okamžik déle, vyrazila přes půdu, vyskočila na střechu pod ní a uháněla přes střechu vedlejšího domu, jak měla v plánu.

Zanedlouho byla zpátky venku na ulici, a když si zběžně prohlédla rozruch před vchodem do Bereniovy budovy, rychle a nenápadně zmizela za rohem.

Ten pytel byl těžký. Těžší, než čekala.

Z Laurentse Berenia mnoho nezbylo.

KAPITOLA 10

Vrátila se za šera.

„Sol jsem tak ráda, že jsi zpátky,“ zvolala Silje a její hlas zněl rozrušeně. „Charlotte a Dag jsou oba tady. Dostali jsme dopis od Liv, ve kterém píše, že její tchyně zemřela na infarkt. Zdá se, že byla právě na návštěvě u přátel, když se to stalo. Liv nás žádá, abychom *nejezdili* na pohřeb, ale já myslím, že bychom tam stejně měli jet. Co si o tom myslíš?“

Sol, která měla Laurentsovu smrt stále čerstvě před očima, neměla čas odpovědět, než jim do řeči vskočil Dag.

„To jí určitě nařídil ten její manžel, aby to tak napsala,“ vyhrkl.

Silje se k němu zmateně otočila. „Proč? Proč to říkáš?“

Sol v mžiku změnila téma. „Kdy se bude konat ten pohřeb?“

„Pozítří.“

Liv je teď úplně sama, pomyslela si Sol. V domě není nikdo, jen mrtví.

„Myslím, že Liv nás teď potřebuje,“ řekla něžně. „Měli bychom jet za ní, ať jedou všichni, kdo budou moci.“ Bylo rozhodnuto.

Ovšem na svou cestu do Osla se nevydali. Přišel další dopis, který tentokrát přivezl kurýr na koni pozdě večer, zatímco se s Dagern a Charlotte připravovali na cestu. Laurents byl také mrtvý, zemřel při tragické nehodě v práci, a pohřeb jeho matky byl odložen, aby mohli být pohřbeni spolu.

„Ach, ta ubohá dívka,“ prohlásila Silje. „Ztratit svého báječného manžela po tak krátké době!“

Dag, Charlotte a Sol si všichni vyměnili pohledy. Sol kývla na Daga.

„To je to nejlepší, co se mohlo stát,“ oznámil jí. A pak řekli ostatním všechno, co věděli o Livině nešťastném manželství.

Tengelova tvář s každým slovem bledla víc a víc.

„A vy jste nám o tom nic neřekli? Moje holčička!“

„Známe pravdu sotva týden,“ odpověděl Dag.

Silje se rozplakala. „Tolikrát jsem byla smutná, že nás nepřijela navštívit, nebo že nás nepozvala na návštěvu – protože jsem tolik toužila ji vidět. A celou dobu jí to zakazovali! Ach, Liv, moje drahé dítě!“

„Pravda, my také neseme velký podíl viny na tom sňatku,“ připustila Charlotte. „Myslím, že jsme ji

přemluvili. Vedli jsme ji k tomu, aby pochopila, že Laurents je pro ni ta nejlepší volba.“

„Vyrazím hned zítra ráno,“ promluvila Silje. „Zůstanu s ní, dokud nebude po pohřbu, a pak ji přivezu domů.“

„A já pojedu s tebou,“ přidal se Tengel.

„Ano, udělejte to,“ souhlasila Sol. „Mám hlad! Půjdu a najdu někoho, kdo mi připraví jídlo, a jestli už šli spát, pak se o sebe postarám sama.“

„V tuhle noční hodinu?“

„Co na tom záleží? Musí člověk pořád všechno dělat podle zvyklostí?“ odsekla a odešla. Pokoj ztichl.

„Sol je přesně ten typ,“ ozval se Are s úsměvem. „Ta se nikdy neřídila zvyklostmi. A navzdory všem problémům, které způsobila...“

„Myslím, že bychom měli Sol za mnohé poděkovat,“ prohlásil Dag, upřeně zahleděný do dálky. Ostatní stále nic neříkali.

„Ano,“ přitakala Charlotte prostě a zamyšleně. V hlavě se jí vynořovaly vzpomínky – hostinec v Dovre – dva mrtví útočníci...

„Miluje svou rodinu víc než cokoli jiného na světě,“ dodala Silje. Protože si vzpomněla, jak malá, dvouletá Sol způsobila, že se Abelonin zlý syn řízl nožem, když trýznil Silje, „a pro kohokoli z nás by udělala cokoli.“

„Pravda,“ zamumlal Dag, zatímco právě uvažoval o tom, že Livina tchyně zemřela tak náhle a tak vhod.

Tengel stále nic neříkal. Oči upíral do neznáma. Věděl mnohem víc než ostatní. Viděl kostelníka, jak se bezmocně potácí ke kostelu potom, co ho Sol bodla Hanniným otráveným trnem. Toho stejného kostelníka, který vyhrožoval, že udá Tengela jako čaroděje...

„Sol nás požádala, abychom počkali pár dní, než vám to řekneme,“ zašeptal Dag spíš pro sebe.

Nikdo nechtěl pohlédnout ostatním do očí. Teď mezi nimi existovala nevyslovená smlouva, že se nebudou dál vyptávat na cestu do Tönsbergu. Všichni věděli, že ačkoli každý z nich má jen jeden nebo dva kousky skládačky, pouze Sol vidí celý obrázek.

V kuchyni si Sol vychutnávala obrovské sousto z bochníku chleba, ale v duchu se zaměstnávala podobnými myšlenkami jako zbytek rodiny.

Další osobě zajistila cestu k novému životu.

Všechno začalo jedním protivným kamarádem v údolí Prokletých – samozřejmě pokud nepočítáte Abelonina syna, což považovala jen za takovou průpravu. Nikdo jiný nevěděl o osudu chlapečka, který týral Daga a Liv. Všichni věřili, že zemřel přirozenou smrtí.

Ach! Všechno ten čas, po který dohlížela na své milované, aby jim nikdo nemohl ublížit, nebo o nich špatně mluvit! Byli dětmi, zranitelní a neznali zlo světa, takže bylo

na ní, aby je ochránila a ujistila se, že stráví život v klidu a bez jakéhokoli trápení. Ale někdy viděla, jak jsou všichni nešikovní, že se na ně skoro hněvala!

Pak tu byli ti dva zloději z hostince v Dovre. Ti, kteří se pokusili ublížit hodné tetě Charlotte, andělovi rodiny.

Ten kostelník... To byla opravdu zábava!

Mistr Johan... Trochu smutné, ale nutné. Rozhodně! Velmi nutné!

Samozřejmě musela připočíst pár Tengelových neduživějších pacientů – ale ti se vlastně nepočítají – ti už byli napůl mrtví.

A co Kodaň? Tam se chovala velmi dobře, nebo aspoň si to myslela. Až na ty dva lupiče ve Skåne. Ha! To byla jenom sebeobrana. Vůbec žádný kumšt – prostě jim rozdrtila lebky. Ohledně těchto dvou cítila nespokojenost, ale na nic jiného nebyl čas.

Livina tchyně? No, za tu by zasloužila odměnu! Pečlivě naplánované pronikavou inteligencí. A teď Laurents. Pomyslela si, že i tam si vedla velmi dobře.

Její seznam se stále rozrůstal. Poslední dobou přibýlo mnohem více jmen.

Ale Sol netušila, že ta nejlepší kořist je stále ještě tam venku – a čeká na ni.

Liv stála sama uprostřed nejlepšího salonu ve svém domě v Oslu. Ruce měla pevně sepnuté, aby se jí netřáslly, ale nedokázala se ubránit chvění, které trýznilo zbytek jejího těla.

Je mrtvý, říkala si. Mrtvý a už se nikdy nevrátí.

Nic nezastaví její třes – nedokázala normálně myslet, v hlavě měla zmatek, mozek jí odmítal sloužit. A když fungoval, zaplavily ji obrazy, které by raději neviděla.

Ty myšlenky začaly, když se k ní donesly zprávy o smrti její tchyně: *Nesmím cítit úlevu... Nesmím si myslet, že se to stalo proto, že jsem si přála, aby zemřela... Ne, nepřála, nepřála! Bože, pomoz mi! Slituj se nade mnou!*

A teď Laurents.

Žádné další myšlenky, hlavně nemyslet! *Moje svědomí už je dál nesnese – nemám sílu jim vzdorovat! Ten pohřeb – jak to zvládnou? Copak nikdo nepřijde, neprobere se mnou ty praktické věci a nezaměstná mě něčím jiným? Rozpadám se zevnitř. Jsem naprosto rozpolcená neskutečností téhle situace a vším, co se děje kolem mě. Já...*

Někdo přicházel. Uslyšela hlasy, které rozpoznala. Vítané, milované hlasy!

Liv sledovala, jak do místnosti vplula Sol následovaná všemi, které milovala. Všichni ji obklopili a drželi ji v laskavém objetí. Byla tu matka, jejíž vřelé oči byly zalité slzami, a říkala jí, jak je „hubená“ a oslovovala ji „nejdražší dítě“. Sol švitořila, byl tu také Dag... a Charlotte... Všichni

na ni znepokojeně hleděli, ale ona je přes slzy nemohla jasně vidět.

Tengel zůstal stát u dveří. Zíral na svou dceru, dítě, které nosil v náručí a přecházel s ním sem a tam po pokoji, když měla dětské nemoci. Holčičku, která mu seděla na koleni, když se poprvé snažila naučit abecedu. Dítě, které bylo vždycky tak milé a srdečné ke všem a ke všemu.

A teď ji nepoznával! Tu strhanou tvář bez výrazu, s hlubokými šedými stíny, s mdlými vlasy a zmatenýma očima.

Tengel se odvrátil a skryl tvář do dlaní. Teď pochopil, co znamená čirá nenávist. Laurents Berenius a jeho matka mohli být vděční, že jejich smrt byla rychlá a bezbolestná, protože kdyby byl tušil...

Zhluboka se nadechl a otřel si slzy. Tolikrát se Silje uvažovali, že by zajeli do Osla navštívit Liv navzdory jejímu zjevnému přání, aby to nedělali, ale jejich respekt k ní je vždycky přesvědčil, aby to nedělali. Žádala je, aby nějakou dobu počkali, dokud nedokončí výzdobu domu, nebo byl Laurents pryč a tak rád by je viděl – nemohli by počkat, až se vrátí? A tak dále a tak dále.

Liv byla obklopená tolika lidmi, kteří ji chtěli obejmout a starat se o ni. Její tvář byla tak bez života, že si o ni Tengel dělal starost, velkou starost.

Ostatní ustoupili stranou a Liv stála a pohlédla přímo na něj. Tengel k ní přešel a ona mu padla do náručí.

Když mu po tvářích začaly stékat nové slzy, uslyšel její tichý, vyděšený šepot: „Vezmi mě domů, tati!“

„Ano,“ odpověděl velmi tiše, protože stěží dokázal vyslovit ta slova. „Pojedeš zpátky domů, kde budeš vítána a milována, moje nejdražší dítě!“

Liv se vrátila domů s tváří bledou jako stěna a příšerně vyzáblá. Trávila čas tím, že se klidně procházela kolem statku, někdy zašla do Gråstensholmu, kde se zabrala do tichého rozhovoru s Dagem, ke kterému vždycky měla nejblíž. Charlotte byla vždycky nablízku a zahrnovala oba sladkostmi a byla milá a pozorná v každém směru. Dag a Liv se procházeli po polích. „Nejdražší Liv! Proč mi nemůžeš říct, co tě trápí? Víím, že tu něco je. Všichni jsme si to uvědomili, když jsme přijeli a vzali tě domů. Nebudeš se zase cítit dobře, dokud o tom otevřeně nepromluvíš. Stala ses vězněm nějaké nevyslovené úzkosti. Oba jsou mrtví, Liv! Čeho se to tedy bojíš?“

Pevně semknula ruce. „Víš, neodvážím se o tom mluvit nahlas.“

„Musíš! To je jediný způsob, jak se od toho osvobodíš.“

Liv přikývla. Mlčela, dokud obcházeli blátivou kaluž.

„Dagu, cítím takovou vinu,“ špitla nakonec.

Chytil ji za ruku. Byla studená jako led.

„Jak to myslíš?“

„Nechci říct, že jsem si vyloženě přála Laurentsovu smrt, ale neustále jsem si uvědomovala tu strašnou myšlenku, že se možná už nikdy nevysvobodím z tohoto ponižujícího života. V mnoha směrech to bylo totéž, jako bych si přála, aby byl mrtvý, ne?“

„Ne, tomu nevěřím, je mnohem pravděpodobnější, že ses poddala své situaci.“

„No, ano, asi ano,“ připustila pochybovačně. Přesto to znělo, jako by se jí trochu ulevilo.

Zastavili se.

„Liv, moje nejdražší přítelkyně, ber tohle období jako výzvu, které se nemůžeš vyhnout. Považuj mě za svého důvěrníka, který bude mít vždy čas a trpělivost ti naslouchat a který ti pomůže. Nedělej si starost, jestliže máš pocit, že některé věci potřebuješ opakovat znovu a znovu. Musíš se zbavit – tělo stejně jako duši – všech hrůz, abys mohla začít znovu.“

„Ach, Dagu,“ odpověděla, když si opřela hlavu o jeho rameno, „nikdy nedokážu začít znovu. Jsem víc poznamenaná, než si myslíš.“

Chytil ji kolem ramenou. „Čas tě vyléčí. V tuhle chvíli je to tvůj nejlepší přítel. A teď... No tak... Hlavu vzhůru!“

Podržel ji kousek od sebe a oplatil jí její zoufalý pohled přátelským výrazem. Pak najednou jeho něžný úsměv pohasl, když je pohltilo výmluvné mlčení. Liv vytřeštila oči a Dag hluboko v nich uviděl nesmírnou bezmoc.

Dag zatajil dech. V tom jediném okamžiku pravdy oba pocítili tentýž strach z neznáma.

Liv vykřikla, otočila se a utíkala od Daga jako splašená laň přes pole k Lipové aleji. Dag jenom stál a díval se za ní; nesnažil se ji dohnat.

Znepokojený a zmatený se vrátil do Gråstensholmu.

Charlotte stála za oknem salonu a prostřihávala růžové keře, které tu kdysi dávno zasadila její matka.

„Ach, ty jsi sám? Myslela jsem, že dnes s námi bude jíst také Liv.“

Dag neodpověděl. Stál zahleděný do růží, aniž by je viděl. Charlotte odložila těžké nůžky, které držela v ruce.

„Co se děje, Dag?“

Měl sevřené hrdlo. Ztěžka polkl.

„Nemusíš mi to vysvětlovat,“ uklidnila ho něžně a obrátila svou pozornost zpátky k růžím. „Věděla jsem, co se děje, jakmile ses vrátil domů. Tenkrát, když jsi mluvil o potížích, co způsobily řeči o slečně Trolle, a Laurentsově týrání Liv. A všech těch věcech.“

„Ano, to promlouvalo moje podvědomí. Ono už si přiznalo, že ji mám až příliš rád, ale zdravý rozum mi říkal, že jí to nemohu říct. Přece jen, byla to vdaná žena. Ale dnes... právě teď...“

Jeho matka mu dávala čas, aby ho přiměla k větší otevřenosti.

„Nechápal jsem to až doted’ – protože jsme vždycky byli jako bratr a sestra,“ prohlásil rozhodně. „Ale to nejsme. Věřím, že Liv cítí totéž, ačkoli ji to náhlé odhalení před chvílíčkou vyděsilo.“

Charlotte přikývla. „Chápu. Když slyšela o slečně Trolle, byla trochu rozrušená, ale neznala celý příběh. Možná kvůli tomu podlehla nátlaku, aby si vzala Laurentse Berenia. Liv se dá velmi snadno ovlivnit. Pak jsi samozřejmě byl v Kodani... A byl jsi rozčilený, když jsi slyšel, že se má vdávat, a nevěděl jsi proč, že?“

„Ano.“

Rychle se otočil na patě a rozdrtil štěrk pod nohama.

„Proč jsi mi nedovolila vzít si Liv? Bylo to proto, že nemá vznešený původ?“ Tón jeho hlasu zněl poněkud útočně.

„Dagu, drahoušku, jak můžeš něco takového říct? Byla jsem snad někdy nafoukaná?“

„Ne, díky Bohu nikdy.“

„Pak jí jenom dej čas, chlapče! Myslím, že budeš muset našlapovat velmi opatrně. Nikdo z nás neví, jaké hrůzy v manželství prožila.“

„Některé z nich si dokážu představit,“ povzdechl si.

„Ano, hrozně se bojím, že to bude trvat moc dlouho. Možná ji nikdy nedokážu získat?“

Charlotte přikývla. „Zdá se, jako by ji někdo nebo něco neustále nutilo cítit vinu za všechno, co se snaží dělat.“

A bojím se, že láska mezi dvěma lidmi, kteří spolu vyrostli jako sourozenci, ji mohla vyděsit ještě víc. Ubohá dívka! Musíme jí poskytnout všechnu možnou péči a pomoc.“

Naprosto souhlasil.

V Lipové aleji se konalo rodinné setkání a všichni seděli kolem stolu, který se prohýbal tíhou všelijakých dobrot. Sol se pohrdavě usmála, když si všimla, jak se Silje drží daleko od koláčků.

„Liv, musíš popřemýšlet o své budoucnosti,“ nadhodil Tengel, uvelebený v čele stolu. „Teď vlastníš významný lodní obchod s dřívím.“

„Nechci ho!“ odpověděla najednou.

„Pak ho musíš prodat,“ poznamenal Tengel. „Nemůže se nechat jen tak ladem bez vedení.“

„Není to hloupost, prodávat ho?“ přerušil je Are. „jak víš, otče, chci tady mít les. Teta Charlotte a já jsme uvažovali, jak by se to dalo udělat. Tak co by mohlo být lepší než náš vlastní obchod, který by zajišťoval dopravu?“

„Skvělý nápad!“ souhlasil Dag.

„Ale já o obchodu nic nevím,“ namítla Liv. „Ani nechci žít v tom strašném domě se všemi těmi vzpomínkami. Chci žít tady!“

„Přesto by to bylo možné,“ namítl Dag, zase zklamáný, že kdykoli na ni promluvil, vyhýbala se mu pohledem. „Jsem přece právník a mohu ti pomoci tyhle věci vyřešit. Ty umíš počítat lépe než kdokoli, koho znám, takže bys mohla vést účetnictví odsud. Přesto nevím, co dělat s tím domem. Bylo by škoda ho prodat...“

„Tak proč v něm nemohu žít já,“ zvolala Sol zvesela. „Hrát si na to, že jsem vznešená dáma, a být středem pozornosti. Nápadníci tam budou stát frontu a toužit po tom, aby si mohli sáhnout na ten snobský dům, a k domu navíc dostanou i mě.“

„Co to říkáš za nesmysly,“ ohradil se Tengel. „Nemůžeš tam žít sama.“

„Jistěže mohu. Budu se skrývat v tajuplném ústraní za tucty sloužících. Lidé si budou šeptat – *kdo je ta překrásná žena se smutnýma očima?*“

„Smutnýma očima... Ty?“ zasmál se Are. „Tvoje oči dychtí po životě a jsou pěkně ďábelské.“

„Are!“ napomenula ho Silje. „Jak se opovažuješ rouhat v tomto domě!“

„To není rouhání – jen přirovnání.“

Tengel si povzdechl, ale nedokázal skrýt úsměv. „A další rodinná sešlost se začíná ubírat nesprávným směrem. Musíme si vážně promluvit – teď už jste všichni kromě Area dospělí, ale on je jediný, kdo už se usadil. Vy starší

nemůžete jen tak zůstat tady a marnit čas. Dagu, ty jsi dokončil studium, ale co budeš dělat?“

„V tuhle chvíli nevím, otče. Dostal jsem dvě opravdu dobré nabídky a je tu několik dalších možností.“

Nazval Tengela otcem, což vždy velmi pobavilo přátele a příbuzné, a dobírali si tím Charlotte.

„Takže stojíš jako mula obklopená stohy sena – a nemůžeš si vybrat. Liv zdělila jmění v dřevařském obchodě – ale necítí se dost silná, aby si s ním poradila. Sol – nemůžeš se vrátit a pomáhat mi zase s nemocnými? Všem moc chybíš, nejvíc ze všech mně.“

„Myslím, že bych mohla,“ odpověděla váhavě. Ale teď ochutnala svobodu, nebo aby byla přesnější, život se jí nesmírně změnil od setkání s Pánem temnot. Nic už nebylo jako dřív. „Ano, asi bych mohla. Jen na čas, dokud se nerozhodnu, co si počnu se svým životem. Nezdá se, že by na mé dveře klepala hejna nápadníků.“

„Máš spousty ctitelů a víš to,“ usmála se Silje. „Asi tak půlka tvých mužských pacientů požádala o tvou ruku. To ty nemáš zájem.“

„Ještě jsem nenašla toho pravého,“ zašvitořila a rozhovor znovu sklouzl někam jinam.

Na obou statcích se rozhostila harmonie. Sol pomáhala s nemocnými, i když trochu nepozorně, občas jim dávala

neúčinné léky a slibovala jim návrat k dobrému zdraví a také ráj! Občas to fungovalo, někdy ne, ale na tom nezáleželo, protože všichni nemocní ji milovali. Jednou nebo dvakrát zašla ven do lesů, aby se zúčastnila letu na Blåkullu, ale následky byly tak zlé, že se potom dokázala soustředit jen na to, aby je co nejvíce zmírnila. Často zvažovala, že se svých výletů vzdá, ale to by bylo příliš těžké, protože byla čím dál okouzlenější úžasným zjevem Satana, se kterým se setkala na Blåkulle, a toužila ho vidět znovu.

Ačkoli prostředí a činnosti na Blåkulle se měnily, On byl vždycky stejný – děsivý, svůdný, s ďábelskými vlastnostmi, takového muže Sol hledala. Možná byl po každé návštěvě trochu hezčí a přitažlivější, anebo spíš propast mezi ním a pozemskými muži byla znepokojivě obrovská. Ať to bylo cokoli, už se s Ním setkala třikrát a nechala se unést do výšin extáze, ale když se probírala z transu, zůstala v ní hořká prázdnota. Její bezmoc ji skoro přiváděla k slzám.

Navíc si uvědomila, že s každým dalším setkáním je její osobnost rozpolcenější. Ta propast pro ni byla hranicí – chodbou mezi jejími dvěma světy – a daleko jasněji začala Sol chápat, kde leží její srdce a kde touží být.

Tohle ji tolik děsilo, že si to ani nechtěla připustit.

Solina sestřička Liv se pomalu, velmi pomalu začínala vracet ke svému starému já, ale ještě před sebou měla

dlouhou cestu. Dag ji zahrnoval nekonečnou trpělivostí a nezmiňoval se o tom skoro osudném okamžiku, kdy oba pochopili, že rozhodně nejsou bratr a sestra. Překvapivě to byla Liv, kdo se k tomuto tématu vrátil první. Seděli za soumraku na sedátku v okně v Gråstensholmu. Byli sami a rozhovor utichl. Charlotte se Silje probírali nedávnou návštěvu u sousedů.

Liv si povzdechla. „Co s námi bude, Dag?“

Pokrčil rameny. „Jak to myslíš?“

„Moc dobře víš.“

„Ano,“ odpověděl po dlouhé odmlce. „Prostě jsem jen neměl odvahu začít o tom mluvit.“

Liv čekala. Ona položila otázku – teď čekala na jeho odpověď.

„Chtěla bys, Liv?“ zeptal se šeptem. „Však víš, chceš si mě vzít?“

Odvrátila se. „To není snadné,“ zamumlala tiše. „Chtít něco není totéž jako to udělat.“

„Proč ne?“

Zakroutila hlavou. „Nemohu o tom mluvit, Dag. Nemohu. Je to příliš... soukromé.“

Tázavě na ni pohlédl, ale ona se neotočila a nepodívala se na něj.

„Ale chceš?“ zkusil to znovu. „Chceš si mě vzít?“

Teď přikývla právě tak rázně jako před pár vteřinami zakroutila hlavou.

Dag už ji dál nezahrnoval otázkami ohledně něčeho, co pro ni zjevně bylo velmi nepříjemné. Místo toho se radši obrátil na Sol – přímou a otevřenou – a požádal ji, zda by mohla velmi opatrně zjistit, v čem vězí Livina neochota si ho vzít.

„Za prvé, je to příliš brzy po smrti jejího manžela,“ zvolala Sol.

„To si uvědomuji, ale mohu počkat.“

Sol se nedávno rozhodla jednou pro vždy skoncovat s „hrátkami“ na Blåkulle, protože jí vnášely neklid do života. Z toho důvodu byla ráda, že našla něco jiného, čím se zaměstná.

„Samozřejmě se jí zeptám, bratříčku. Vzít si tě za muže je jediná věc, která ji může vysvobodit. Proč ti trvalo tak dlouho, než ti to došlo, ty trdlo?“

„Tobě to došlo?“

„Ne. Upřímně, nikdy mě to nenapadlo. No, pokud jde o mě, všichni jsme byli sourozenci.“

„Pro nás to bylo stejné. Ale nejsme, že, Sol?“

„Ne, díky Bohu – už kvůli Liv! Přeji ti hodně štěstí, bratříčku, a já zjistím pravdu, pamatuj na má slova.“

A taky že ano! Zanedlouho se v pokoji, který spolu sdílely, Liv cítila připravená promluvit o svém strašlivém manželství. Sol ležela ve tmě a naslouchala tichému hlasu svojí sestry.

„Naše drahá maminka mi poradila, abych mu dala všechnu lásku, kterou mám, nechala ho přijít k sobě a pak ho s radostí přijala. Ze bych mu měla dát najevo, že po něm také... toužím. Tohle všechno jsem udělala, Sol, jen aby mě nelítostně odsoudil za to, že se nechovám jako žena. Tehdy mi řekl, že mám být pasivní; on byl ten lovec, dobyvatel. Já byla jeho žena, byla jsem pro něj movitý majetek, na který může být pyšný a který může využívat.“

„Chceš snad říct *zneužívat*!“ vykřikla Sol tak hlasitě, že ji Liv musela utiшит. „Nikdy jsem neslyšela o něčem tak ubohém – nebo tak zvráceném! Nesmíš věřit tomu, co ti napovídal, Liv. Silje měla pravdu, když říkala, že většina mužů chce odezvu na své návrhy a že potřebují cítit lásku a touhu.“

„Myslíš si to?“ zeptala se její sestra s nadějí v hlase.

„Myslím? Vím to!“

Liv byla stále příliš zničená žalem, než aby jí došlo, že Sol má v těchto věcech bohaté zkušenosti.

„Kéž bych byla dost silná, abych si to uvědomila. Ale byla jsem tak odříznutá od všech a tak nejistá sama sebou. Myslela jsem, že je to moje chyba a že má pravdu, když mě srovnává s poběhlicemi a říká všechny ty další věci. To mě skutečně zlomilo, Sol, a to byl důvod mého ponížení, mojí hanby a mých pocitů viny. Vidiš, jak mě zničil? A, Sol... Ne, už ti nemohu říct víc.“

„Musíš, prosím. Dostaň to teď všechno ze sebe, jinak se nikdy nezbavíš takových myšlenek. Pokud to neuděláš, pak s nimi budeš dál marnit čas. Budou se ti stále honit hlavou.“

„Ne, to mě jenom něco napadlo.“

Sol vyčkávala. Za chvíli, protože od přírody nepatřila k těm nejtrpělivějším bytostem, zamumlala: „Takže?“

Liv našla odvahu, kterou potřebovala. „Možná je to příšerné pomyšlení, ale nemohu se zbavit pocitu, že... No, víš, pokaždé, když mě zbil bičem, nebo mě nějak jinak potrestal, začal být tak starostlivý a milující... A pak mě... však víš, co myslím.“

Sol se prudce napřímila v posteli. „Ach, cože?! Ne! Ne! Takové hnusné prase; odporné... Uf!“

Z nedostatku vhodných výrazů, které by dostatečně popisovaly její pocity, si Sol znovu lehla.

„Zabila bych ho,“ vyhrkla, jako by zapomněla, že to už udělala!

„Ale to nebylo to nejhorší,“ hlesla Liv, jako by ho omlouvala. „Horší byl ten neustálý tlak, oči, které mě věčně sledovaly. Vždycky jsem se musela ujistit, že se chovám správně. Proto si nemohu vzít Daga. Nemám mu co nabídnout. Neodvážím se dát najevo své pocity a pořád se bojím, že mě pokárá.“

„Dag?“

„Vždycky byl tak trochu puntičkář na to, aby všechno bylo čisté a uklizené. Nemá rád, když se někde povalují věci a když někdo dělá chyby.“

„Pravda, ale když je někdo zamilovaný, tak je to úplně jiná situace, ne?“

„To je skoro totéž.“

„Nebud' hloupá,“ utěšovala ji Sol.

Ještě chvíli si povídaly, ale Sol nedokázala svou sestru přesvědčit.

Šla zpátky za Dagem a vypověděla mu celý příběh.

„Je to tvoje pořádkumilovnost, co děsí tu její část, která se dožaduje nenucenosti, Dag. Na to není žádná snadná odpověď!“

Dag seděl u okna a pozoroval, jak Liv pomáhá Metě s kuřaty. Byl hluboce zděšený z toho, jakým způsobem Laurents zničil šťastnou a společenskou povahu své vlastní ženy. Když Sol skončila, zlostně se k ní obrátil tvář.

„Ne, ale aspoň se mě nebojí!“ vybuchl, ačkoli v jeho hlase zaznělo zoufalství. „Zná mě!“

„Ano, a přesně o to jde.“

Ta slova mu nedošla. „Ale... Ale...“ uhodil se dlaní do čela. „Jak mě může srovnávat s tou zrůdou?“

„Máš před sebou dlouhou cestu, bratříčku,“ podotkla Sol pomalu.

KAPITOLA II

Jednoho dne, když všichni čtyři sourozenci a Meta pomáhali při sklizni Areových tuřínů, uviděli na silnici jezdce, který mířil do Lipové aleje.

„Kdo to může být?“ uvažovala Liv.

Dag se znovu zadíval do dálky. „Není to ten dragoun, který tě doprovázel do Skåne, Sol?“

„Ano, to je on,“ potvrdila Meta.

„Zatraceně,“ zasyčela Sol. „Odpusťte, nechtěla jsem klít. Jacob Skille – to by mě zajímalo, co tady dělá?“

„Myslela jsem, že ho máš ráda,“ ozvala se nevinně Meta.

„Ráda!“ ohrnula nos Sol. „To možná ano, ale s ním jsem skončila!“

Ostatní na ni pátravě pohlédli. Tou dobou už jezdec zastavil na okraji cesty a zřejmě si přerovnával věci v brašně. Nevšiml si, že ho sledují.

Sol cítila, že jim dluží vysvětlení. „No, měli jsme cestou takový malý... ehm... románek. Bylo to naprosto nevinné a počestné, jen trocha romantiky. Ale to není důvod, aby sem jezdil! Dagu, nebyl bys tak laskavý a nepozval ho do

Gråstensholmu? Nechci, aby se po celém domě potulovali mí bývalí obdivovatelé.“

„Ano, to určitě můžu,“ odpověděl. Po zimě v Kodani znal Dag svou nevlastní sestru lépe než ostatní. Otřel si bláto z rukou o kalhoty a vyrazil ke statku s obrovskými hroudami bláta přilepenými na holínkách.

„Ach, počkej vteřinku, bude nejlepší, když půjdu s tebou,“ zavolala Sol. Nechtěla, aby Jacob řekl jejím rodičům něco, co by ji mohlo kompromitovat. Stále byl kus od Lipové aleje. Dag se zastavil a čekal.

„Proboha!“ zabručela, když tahala tak usilovně za jeden tuhín, až se skulila na zadek. „Proč lidé nemůžou pochopit, že když je něco pryč, tak je to pryč?!“

Are si povzdechl. „Ne, Meto, zase jsi ten tuhín dala na špatnou hromadu! Ty nejlepší přijdou sem a ty malé a nestejnoměrné tamhle. Copak nevidíš ten rozdíl?“

„Promiň,“ zafuněla Meta.

„Nemůžeš aspoň něco udělat pořádně?“

Sol byla už tak podrážděná příjezdem Jacoba Skillea, a teď ještě Are. „Přestaň to ubohé dítě pořád peskovat, Are,“ zasyčela. „Honí se sem a tam a snaží se tě potěšit, ale tobě je to jedno. Všímáš si jenom jejích chyb.“

„Když nedělá nic jiného než chyby? Podívej, teď tam stojí a zase popotahuje a vzlyká. A mezitím dává tuhíny na špatné hromady.“

„Je z tebe nervózní. Nikdy předtím takovouhle práci nedělala. Copak to nechápeš?“

„Ne! Nikdo by neměl být tak nešikovný!“

Sol pustila tužín z ruky a přitiskla se těsně k němu; oči jí plály hněvem. Musela zvednout hlavu, aby mohla pohlédnout svému bratříčkovi zpříma do očí.

„A jak by sis vedl ty, kdyby ses narodil prostitutce – couře bez manžela? Kdybys, kam až pamatuješ, musel být u toho, když poskytovala mužům své služby? Kdybys od kdekoho dostával kopance a rány, protože nepatříš do křesťanského společenství? Meta žila v příšerné chudobě, protože nikdo nechtěl vzít ji a její matku do služby. Měla jenom matku, která se, ať už byla jakákoli, snažila, aby tahle dívka neskončila jako ona, nebo nezačala krást. Meta byla tak zamořená vešmi, že jsem viděla, jak po ní lezou. Musela jsem pohřbít její matku, která tři měsíce ležela mrtvá pod jejich mizernou chatrčí, jejich jediným domovem, protože Meta nevěděla, jak se postarat o mrtvého. Od té doby byla sama a nikdo ji nechránil. Když jsem ji našla, byla ohnutá a přivázaná k ohradě a užíval si na ní tucet sprostých vojáků – zezadu! Podle známek na jejích nohou už se většina z nich uspokojila, než jsem jela kolem a zastavila to. A ano, přivezla jsem ji sem s sebou! Proč? Protože jsem věřila, že tahle rodina to pochopí! Zdá se, že jsem se mýlila.“

Are oněměl. Zasmušile poslouchal všechno, co mu řekla.

Liv, která byla nešťastná v manželství, přešla k Metě, objala ji paží kolem hlavy a přitiskla tvář do dívčíných vlasů. V tom okamžiku vzniklo mezi dvěma mladými ženami důvěrné pouto, které Liv velmi pomohlo. Tady viděla další tragédii, která skoro zastínila její vlastní, a to, že našla někoho, koho může utěšovat a o koho se může starat, jí pomohlo zapomenout na vlastní potíže. Sol a Dag to hned viděli a tohle zjištění přineslo radost do jejich srdcí.

„Proč jsi mi o tom nic neřekla?“ zeptal se tiše Are.

„Protože Silje s Tengelem ji přijali bez otázek. Protože jsem chtěla, abyste Metu přijali takovou, jaká je, ne z lítosti. A co víc, myslela jsem si, že jsi příliš mladý na to, abys pochopil takové hrozné věci.“

„No tak to ses mýlila,“ odsekl Are a vrátil se k práci.

Sol sebou trhla. „Dagu, rychle! Musíme odříznout cestu Jakobu Skilleovi! Honem, musíme utíkat! Dobrý Bože, jak má člověk utíkat s několika kilogramy bláta na botách?“

Nakonec se jim povedlo zastavit Jacoba dřív, než dojel k domu; nebo si spíš on všiml jich a zastavil právě před Soliným stromem.

Byl to pro ni těžký okamžik a byla si jistá, že její srdečný úsměv vypadá spíš jako ztuhlý vlčí škleb. Ale zdálo se, že si toho Jacob nevšiml; prostě jen zářil štěstím,

že ji znovu vidí. Rád přijal Dagovu nabídku, aby se ubytoval v Gråstensholmu.

Sol kývla na Daga, aby je nechal chvíli o samotě, a odvedla Jacoba k domu.

„A co tě sem přivádí?“ zeptala se.

„Požádal jsem o přeložení do Akershusu,“ odpověděl pyšně, „a žádost byla schválena. Takže teď můžeme být spolu, Sol. Tolik jsem toužil po tvém objetí. Hodlám požádat tvého otce, aby mi dovolil udělat z tebe počestnou ženu!“

Ke svému zděšení si Sol uvědomila, že je oblečený ve své nejlepší uniformě, boty a přezky má pěkně naleštěné a to všechno podtrhuje chocholem zdobená helmice. Zjevně bral tyto věci velmi vážně.

„Ale neprozradíš jim a neznemožníš se tím, že už jsi ze mě udělal nepočestnou ženu, vid’?“ zasyčela mu do ucha.

Ta naléhavost ho trochu vylekala.

„Myslel jsem si, že jsi jim to už řekla. Vůbec jsi o nás nemluvila?“

„Ale jistě! Jenom jsem nezabíhala do podrobností. Moji rodiče jsou spořádaní lidé, které by velmi rozčílilo, kdyby to zjistili. Jacobe, prosím tě, počkej, než požádáš o mou ruku. Teď není vhodný čas, protože jsou stále rozrušení tragédií mojí sestry, o které ti později povím víc. Otec potřebuje, abych mu přes zimu pomáhala s prací... (Vida! Starat se o nemocné má i své výhody. A ona doufala, že to

všechno brzy opustí!) ...každopádně tě jistě rádi uvítají, protože jsem jim vyprávěla, jak jsi na mě dával pozor ve Skåne, ale nemohli bychom pro tuto chvíli držet naši lásku v tajnosti? Řeknu ti, jakmile bude vhodná doba.“

Uf! Jak těžké bylo vyslovit slovo *láska*.

„Ale já snil o tom, jak budu s tebou,“ zanaříkal Jacob.

„Sejdeme se zítra u řeky tamhle v lese! Po poledni.“

Přikývl, trochu vyvedený z rovnováhy tím, že musel změnit plány.

Sol nenápadně mávla na Daga, který šel kus za nimi, aby se k nim přidal. „A jak dlouho můžeš zůstat?“ zeptala se Jacoba.

„Nemusím se hlásit tři týdny.“

Ach, Bože! Celé tři týdny! Jak si ho takovou dobu udrží od těla?

Její rodiče, kteří toho o Jakobu Skilleovi zdaleka neslyšeli mnoho, byli velmi pohostinní a poděkovali mu za jeho doprovod ve Skåne. Přesto Dag věděl, že Sol je jako na trní, a rychle s sebou odvedl Jacoba do Gråstensholmu.

Sol si oddechla úlevou.

Později toho dne náhodou vyhlédla z okna a spatřila Metu, jak jde ze stodoly a nese dvě vědra. Na dvoře potkala Area a on zastavil, aby si s ní promluvil. Sol neslyšela, co jí říká, ale viděla, jak Meta zvedla hlavu a zmateně na něj pohlédla. Aremu se na tváři rozzářil úsměv a rukou letmo

pohládl dívku po tváři. Pak vzal jedno z věder a šli spolu do domu.

Sol se spokojeným úsměvem odstoupila od okna – mezi těmi dvěma znovu zavládl klid a mír. Nebylo pochyb o tom, že se tak Are chová jen z lítosti – opravdu dostal lekci. I když to teď možná není poznat přes neduhy dospívání, v tomhle chlapci byla nevýslovná vřelost a lidskost.

Mezitím Liv převyprávěla Metin příběh svým rodičům, právě jako Dag Charlotte. Od té doby se na obou statcích dělalo všechno proto, aby dívce ze Skåne pomohli se zabydlet a cítit se v Lipové aleji jako doma. Dál pracovala – všichni si mysleli, že to pro ni bude nejlepší – ale už se s ní nejednalo jako s pouhou služebnou a často na ni pohlíželi jako na člena rodiny. Nikdo proti tomu nic nenamítal, protože v Gråstensholmu a Lipové aleji se všichni dělali o každodenní úkoly a povinnosti.

Sol se setkala s Jacobem druhý den, jak se domluvili. Tohle bylo její tajné místo, kam chodívala se svou kočkou, která ji už bohužel opustila. Vypátral ji tu jenom Mistr Johan a to potom, co pročesával les jako šílený.

Jacob Skille si sedl vedle Sol do měkké teplé trávy.

„Tak, jak to jde?“ zeptala se.

„V Gråstensholmu? Skvěle, děkuji. Dagova matka je velmi milá a neobvyklá dáma. Příjemně se s ní mluví.“

„Pravda, teta Charlotte je taková. Všichni si jí moc vážíme a máme ji rádi.“

„To chápu. Dělal jsem pro ni nějaké namáhavější práce. Je to velký dům na údržbu a Dag nemá potřebné dovednosti.“

„Ne a v tuhle chvíli je zcela pohlcený problémy naší sestry. Vyřizuje věci kolem majetku jejího manžela, víš...“

Sol pokračovala ve svém vzrušeném monologu, aby se vyhnula jakýmkoli návrhům z Jacobovy strany. Jacob ale vypadal smutně.

„Sol, proč se mi vyhýbáš?“

„Vyhýbám?“ zasmála se nervózně. „Tomuhle říkáš vyhýbání? Tajně se tady s tebou sejít!“

„Možná ne. Ale tvoje chování mě znepokojuje. Tolik jsem o tobě snil, Sol.“

„Ach, Jacobe!“

Otočila se k němu a on ji nedočkavě a vášnivě políbil.

Když se jí podařilo z jeho objetí uvolnit – taktně a něžně – řekla: „Možná jsem se trochu změnila. Ve Skåne jsme byli tak svobodní, tak daleko od domova, ale tady musím být uctívá k přáním svých rodičů. Nejdražší Jacobe, bude ti to připadat divné, když... nebudu chtít... abys mě objímal... ještě ne? Chci se cítit čistá a nevinná, dokud nebudeme řádně svoji. Rozumíš?“

Dotklo se ho, co řekla. „Samozřejmě budu respektovat tvá přání. Mohu počkat... Navždy, pokud musím, moje nejdražší holubičko.“

Holubičko! Tak takhle bych sama sebe rozhodně nenazvala, pomyslela si suše.

Sol šla pomalu domů a nesla na svých ramenou tíhu toho nejčernějšího svědomí na světě. Jak z toho ven? Rozhodně nechtěla říct Jacobu Skilleovi, aby se vrátil tam, odkud přijel, ačkoli přesně to si přála. Neměla důvod zranit jeho city.

Ale co by mohla udělat?

Celou cestu domů si do kroku a skrz zaťaté zuby šeptala: „Zatraceně, zatraceně, zatraceně...!“

Dag stál v Bereniových velkých kancelářích u přístavu v Oslu a nevěřícně zíral na rolníka, který právě přivezl náklad dřeva.

„Říkáte, že za to dřevo nic nechcete? Proč jste ho sem tedy vozil?“

Farmář přešel prsty po okraji své čapky. „Pan Berenius, majitel pily, mi ho nařídil přivézt. Potřebuje ho Jeho Veličenstvo král, nebo tak mi to aspoň řekl.“

„Co to povídáte? Je samozřejmě pravda, že král dostane jisté procento a své daně, ale celý *náklad*? Už se to někdy stalo?“

„Deset várek ročně, pane.“

„Cože? A ostatní statkáři?“

„Pro ně jsou podmínky stejné, pane.“

„Nebesa! Není divu, že byl Berenius bohatý! Ale ty ostatní náklady, které přivezete – ty, které nejsou pro krále – co za ně dostáváte?“

Farmář mu to pověděl. Byla to směšně nízká cena.

„Ne, tak takhle ne. Svoláte všechny zemědělce, kteří sem v posledním roce dodávali dřevo, a požádáte je, aby sem za týden přijeli. Tady je seznam jejich jmen. Všichni dostanete zapláceno, na co máte právo za uplynulý rok. Nemohu změnit, co vám Berenius platil v předchozích letech, ale odted' budete mít řádnou smlouvu a budete dostávat úměrnou mzdu za svou práci a za své dřevo. Bude to pro vás přijatelné?“

Farmář byl ohromený. Nezmohl se na víc, než že znovu a znovu přikyvoval. Když pospíchal pryč, Dag viděl, jak se mu na tváři rozzářil potěšený úsměv.

Dag se obrátil ke svému předákovi, který vypadal naprosto zmateně.

„A co zdejší dělníci? Jaké jsou jejich mzdy?“

„Mzdy?“

Ukázalo se, že jsou placeni v naturáliích, chlebem nebo pálenkou. Kolem vánoc dostávali jeden tolar. Dag zavřel oči a povzdechl si.

„Projdu účetní knihy a uvidíme, co jim budu moci zaplatit. Stydím se! Stydím se za Berenia.“

Liviny problémy se nakonec vyřešily díky Metě. Nikdo se o to dítě nestaral tolik jako ona. Jednoho dne přišly společně do domu a velmi se smály.

„Tedy, Liv!“ zvolala Silje překvapeně a zároveň potěšeně. „Ty se směješ. Nic jiného by mi neudělalo takovou radost!“

„Nevím, co se to děje,“ odpověděla Liv a doširoka rozhodila paže, jako by chtěla obejmout celý svět. „Možná je to proto, že Dag udělal něco skutečně úžasného. Prodal ten hrozný dům v Oslu a místo něj koupil jiný. Bude to teď jeho kancelář, když tam pracuje, a také dům naší rodiny, kdyby tam někdy kdokoli z nás potřeboval zůstat.“

„To jsou úžasné zprávy,“ usmála se Silje. „Ale ze všeho nejlepší je tvoje štěstí, Liv, moje maličká. A samozřejmě i Metino.“

„A co víc, Dag úplně mění způsob obchodování. Dal předákovi větší pravomoci a zajistil, aby dělníci měli lepší podmínky. Finanční postavení lesních farmářů zlepšil novými smlouvami. Všichni si ho velmi váží. Jediný problém vězí v tom, že by král měl dostávat takové nechutně velké množství dřeva – úplně zadarmo!“

Tohle byla pravda, ale dvůr si přesto nárokoval jen zlomek toho, co tvrdil Laurents Berenius. Rozdíl shrábnul on – nepředstavitelné množství.

„Liv!“ napomenula ji Silje pobouřeně. „Nemáš právo znevažovat Jeho Veličenstvo!“

„Ano, ale co udělal, aby si zasloužil všechno to dřevo?“

„Liv! Král se nekritizuje!“

Sol se opovržlivě zasmála. „Pak bys měla vidět svého milovaného krále, Silje, jako jsem ho zažila já na hostině na kodaňském hradě! Ochablá, tlustá troska, kterou odnesli zpitou do němoty. Bylo potřeba šest mužů, aby ho zvedli, zatímco blábolil nesmysly. Lásku Kristiána IV. k pití předčí jen ta, kterou měl jeho drahý zesnulý otec, Frederik II., aspoň tak se to říká. Přesto na jeho obranu musím říct, že následující ráno byla jeho mysl křišťálově čistá a nikdo nemohl kritizovat, jak vládne zemi. Ale neměl by dostávat desátek ze dřeva farmářů. *A k tomu* daň ze všeho, co Liv prodá. *A k tomu* poplatky a cla. Na tenhle rok nařídil nové vyšší mýtné a on nebude ten, kdo na něm prodělá!“

Silje na ni chvíli mlčky zírala, zatímco Sol otřásala jejími ideály.

„To všechno jsi nemusela říkat, Sol,“ zastal se Silje Tengel. „Drahá Silje vždy dojemně věřila v monarchii. Snažili jsme se vás vychovat jinak, chtěli jsme, abyste byli silní, nezávislí lidé. Ale to také znamená, že musíte mít úctu k postojům a pocitům druhých. Rozumíme si, Sol?“

„Ano. Odpusť mi.“

Tengel přikývl. „Král Kristián je dobrý muž. Nejlepší dánský král, jakého jsme měli – a zajímá se o Norsko. To jeho otec nikdy nedělal.“

Silje se rozzářila, když to uslyšela.

„Je tu ještě něco, co mi dělá starost,“ ozval se Are. „Někteří lidé neschvalují, že se mísíme s Dány.“

„Myslíš to, že se přátelíme s Charlotte?“ chtěl vědět Tengel. „Takových nemůže být mnoho.“

„Já nic takového neslyšela,“ namítla Sol.

„Ani já ne,“ přidala se Liv.

„Já ano,“ povzdechla si Silje. „Ale jak jsi řekl, těch lidí, kteří to tvrdí, je jen pár. Charlotte je sama sebou a jenom fanatici by jí nevěřili.“

„Většina lidí přijala celkem bez problémů, že jsou v zemi Dánové,“ podotkl Tengel. „Ale pokud jsou tu rebelové, mám pochopení i pro ně. Norsko kdysi bývalo velmocí, ale kvůli intrikám několika vlád si ho podrobilo Dánsko. *Přijde* čas velkého tlaku, ale stěží během Kristiánovy vlády.“

„Co by sis přál?“ zeptala se Sol.

„Samozřejmě chci svobodné Norsko, jako my všichni,“ odpověděl Tengel. „Ale Charlotte je naše nejbližší přítelkyně a já se proti ní *neobrátím* kvůli takovýmhle dohadům. Ne, většina lidí v těchto končinách se s Dány přátelí, takže si nedělej starosti s těmi ostatními, Are.“

„Ne, bylo to jen pár mladíků.“

Tengel přikývl. „Budoucí rebelové. Nemůžeme si dovolit teď se do toho míchat. Nesmíme přitahovat pozornost kvůli Sol.“

„Kvůli mně? Já se o sebe postarám!“

Tengelův hlas zněl skepticky. „Musíš být nanejvýš opatrná, Sol! Jeden krůček stranou může přivodit neštěstí nám všem, ale tobě nejvíc ze všech!“

„Copak nejsem krotká jako beránek?“

„Ano, jsi. Ale už vidím ty tvoje příznaky. Zase začínáš být neklidná. Vždyť zrovna včera jsi použila kouzlo na ševcově ženě, aby se zázračně uzdravila! To musí přestat. Používej jenom byliny a nápoje, nic víc.“

Bezstarostně slíbila, že bude nevinná jako andílek.

Sol ležela v posteli, ruce měla založené pod hlavou a hleděla do stropu. Podle pravidelného oddechování se domnívala, že Liv už spí.

Byl nejvyšší čas něco udělat s Jacobem Skillem. Stále se zdržoval v Gråstensholmu a za pár dní měl odjet. Naštěstí se v Lipové aleji celý týden neukázal, pravděpodobně proto, že byl zklamaný jejím chováním.

Přesto v sobě znovu začínala cítit neklid, tentýž neklid, který ji poháněl létat na Blåkullu. Neměla by nikam létat, protože tyhle výlety jí přinášely jen rozladěnost a

odpoutávaly ji od skutečného světa. Ani nenašla nic, co by zastavilo ty strašlivé bolesti hlavy a nevolnosti, kterými potom trpěla.

Mnoho dní přšelo, ale země už zase byla suchá. Co kdyby vzala Jacoba do lesa a svedla ho? Nepochybně by ho to potěšilo a nikdy by nepoznal, že to od začátku byl její záměr. Budou „neodolatelně přitahováni jeden k druhému“.

S tímto rozhodnutím tvrdě usnula.

Oblečená ve volných, svůdných šatech vyrazila Sol druhý den do Gråstensholmu.

Hala vypadala skutečně nádherně! Někdo si se vším zařízením dal velkou práci. Na stěnách visely závěsy a v rohu byl postavený nový krb. Když zaslechla hlasy ze salonu, přešla ke dveřím.

Charlotte se smála radostným, bezstarostným smíchem. Sol zaklepala a vešla.

Jacob Skille a Charlotte se od sebe rychle odtáhli.

„Ach, Sol! To jsi ty!“ zvolala Charlotte, které zrudly tváře. „Pojď dál.“

Tvář Jacoba Skillea nejdřív neprozrazovala žádné pocity, ale pak Sol uviděla úpěnlivou prosbu, zoufalé varování v jeho očích. *Nezrad' mě, žadonily, neříkej nic o nás dvou!*

Solin pohled ho uklidnil. Nijak netoužila ho prozradit – právě naopak!

Nemohla si vzpomenout, o čem mluvili, nebo co říkala – bylo to většinou pouhé tlachání. Charlotte jí s potěšením ukázala všechno nově zařízené vybavení a vylepšení a pořád dokola jí opakovala, jak úžasné je mít v domě muže. Sol se pravděpodobně zeptala na Daga – ano, zeptala, ačkoli věděla moc dobře, že je v Oslu – a o chvílku později odešla zmatená, popletená a taky trochu pobavená.

Takže ji, neodolatelnou Sol, předčila nijak zvlášť krásná žena středního věku! Jestlipak o tomhle ví Dag, uvažovala.

Přesto ji velmi potěšilo, že Charlotte našla lásku. Té bylo v jejím životě žalostně málo! A co víc, ti dva si byli daleko blíží věkem než Jacob a Sol. Takže ačkoli Sol upřednostňovala muže se zkušenostmi a autoritou, tohohle s radostí přenechala Charlotte!

Jen doufala, že to Jacob myslí vážně. Charlotte už podruhé nikdo neublíží! Co se teď stane s Dagem? Jsou úmysly Jacoba Skillea počestné, nebo šel jen po zlatě a majetku?

Ne, pomyslela si, rozhodně ne. Ted' už jí bylo jasné, proč se neukázal dole v Lipové aleji! Od srdce se zasmála. Nedělala si žádné iluze, že by Jacobova láska k ní znamenala něco víc, bylo to jen tělesné poblouznění, stejně jako z její strany převládala zvědavost – touha po troše dobrodružství. Jacobovy city k Charlotte však byly úplně

jiné. Tam nahoře v domě vnímala, že jsou skutečné a hluboké.

Najednou pocítila silný smutek. Nebyla smutná kvůli Jacobovi, to zdaleka ne, ale co jí zbylo? Copak nemůže milovat a být milována mužem tak, jako se milovali Tengel se Silje? Nebo jako Liv s Dagem, jejichž láska každým dnem sílila, takže teď už to jasně viděli všichni?

Copak není schopná milovat nikoho, kromě jednoho přízraku? Bude ji někdy nějaký muž chtít proto, jaká je, a ne jen toužit po jejím těle, její kráse?

Ke svému překvapení si uvědomila, že se usilovně snaží potlačit slzy. Zašmátrala ve váčku, který jí visel na opasku, a zjistila, že má ještě malou krabičku masti. Nesvá z pláče, na který nebyla zvyklá, sešla z cesty a utíkala bezhlavě do lesa, dokud nedorazila na tajné odlehlé místo, o kterém nevěděla živá duše. Shodila ze sebe šaty, namazala se mastí a lehla si s holí pevně přitisknutou na prsou. O půl hodiny později už padala do propasti na dlouhé cestě, která ji vždycky vzrušovala a naplňovala očekáváním. Ach, tentokrát čekala tak dlouho! Tolik to chtěla, tak moc!

Znovu se s ním setkala, s Pánem temnot, jediným, který ji skutečně miloval a rozuměl jí. Cítila, že je to pravda, i když jejich setkání nikdy nepředstavovalo víc než bouřlivé, vášnivé milování. A co víc, věděla, že žádná pozemská bytost by ji nikdy nemohla vzrušit a uspokojit její chtíč tak jako on.

Tohle byl jediný druh lásky, který potřebovala.

Bylo to přesně tak, jak Tengel předpověděl. Sol už nemohla déle vydržet doma. Cítila se nesvá, byla netrpělivá a toužila odejít.

Všichni ostatní vypadali spokojení s životem na statcích. Are a někteří další farmáři a lesáci začali pracovat organizovaněji, takže nakonec byl celé dny venku v lese. Charlotte si užívala novou lásku, ale pro jistotu sepsala zvláštní poslední vůli a závěť, z které vyplývalo, že Dag zdědí skoro všechno, *pokud* by se měla někdy v budoucnosti vdát. Nikdy ji nenapadlo, že ona, prostá Charlotte Meiden, se bude ještě někdy zaobírat takovými myšlenkami! Život byl někdy tak zmatený! Ale právě teď byl naprosto úžasný a nádherný!

Liv se do tváří vrátila barva. Ona a Dag často mizeli na dlouhé zamyšlené procházky po statku, ačkoli nikdy se nezatoulali z dohledu od domu. Protože Liv teprve nedávno ovdověla, chtěla dát všemu nějaký čas a stále ještě se při sebemenším doteku Dagovy ruky lekala jako vyplašená srna. Ale jistě už se uzdravovala! Bylo neuvěřitelné, o kolik klidnější teď byly její oči a jak snadno se znovu smála.

Malá Meta pobíhala hbitě sem a tam mezi stodolou a domem. V celém svém krátkém, mizerném životě nikdy nebyla tak šťastná jako teď.

Sol cítila, že už ji nepotřebují.

Přišel podzim a listy začaly žloutnout, červenat a hnědnout. Sol rodiče požádala, zda by nějaký čas nemohla bydlet v domě v Oslu, jen *aby pomohla Liv s výzdobou*, jak své rozhodnutí zdůvodnila.

Tengel a Silje o tom dlouho přemýšleli, ale oba příliš dobře znali svou divokou schovanku a nakonec s její žádostí souhlasili. Jak tvrdil Tengel, nemůžou ji chránit celý život. Bylo by s ní k nevydržení!

Kupodivu je nenapadlo, že by ji provdali, našli jí dobrého manžela a řekli jí: „Tady ho máš, teď si ho prosím vezmi a hotovo!“ Bylo by snadné najít nějakého nic netušícího muže, protože měla mnoho obdivovatelů. Ale pokud by k sobě Tengel a Silje měli být upřímní, museli by uznat, že k tomuhle kroku by se nikdy neodvážili. Sol se o svatbě také nikdy nezmínila.

Tengel smutně sledoval svou krásnou schovanku, jak odjíždí po cestě od statku pod zářivými podzimními barvami lip. Byl zarmoucený a zoufalý – a dělal si velké starosti!

Nechtěla žádný doprovod, raději cestovala svým vlastním tempem.

Na cestě do Osla se přihodilo něco neobvyklého a během okamžiku jí to změnilo život.

Zastavila v hostinci u silnice, kde dobře vařili, a když se usadila ke stolu a stáhla si rukavice – na koni byla takhle pozdě na podzim zima – její pohled padl na muže u vedlejšího stolu.

Srdce se jí na okamžik zastavilo! To nemůže být pravda – určitě se mýlí! Měla pocit, jako by se jí do rukou a nohou vehnala krev a pak z nich zase odtekla tak rychle, že se zachvěla.

To je on, pomyslela si, celá bez sebe. Pán temnot z mých letů na Blåkullu! Ale ne, to *nemůže* být on, to by bylo... Ano, je to on! Existuje! Vstoupil do světa lidí, jen aby mě potkal!

Přesto nevypadal úplně stejně. Muž byl starší – asi stejného věku jako Jacob Skille – a měl světle hnědé vlasy, zatímco Satanovy vlasy byly samozřejmě černé jako uhel. Také neměl tak výrazně ďábelské rysy.

Pán se přirozeně přestrojil, aby ho lidé nepoznali, usoudila vzrušeně. Nicméně si všimla jistých ďábelských příznaků, které ho prozradily.

Byl krásně oblečený v sametu a hedvábí – zřejmě to je dobře zajištěný muž. Konečně pootočil hlavu, pohlédl na ni a jeho oči vítězně zazářily, jako by ji poznal – i když ta jiskra v oku mohla znamenat i leccos dalšího. Hleděla mu přímo do očí – znali se.

Doprovázeli ho dva muži a zdálo se, že si od nich nemůže odsednout.

Pak, když se všichni měli k odchodu, přešel k jejímu stolu.

„Ještě se uvidíme, krásko,“ zašeptal a odkráčel pryč.

Sol byla jako očarovaná. Nikdy v životě neviděla tak přitažlivého muže! Pak to musel být Pán noci, jediný, kterého by mohla milovat.

Nikdy necítila takové vzrušení. Jako by měla návaly horečky. Když jí konečně přinesli její jídlo, v mžiku ho zhltna. Musela čekat, aby zaplatila, a když o chvíli později vyšla ven, tři muži už byli samozřejmě pryč.

Ale Sol si byla jistá, že se s ním znovu shledá. Nepřijel snad z Blåkully jen proto, aby se s ní setkal?

KAPITOLA 12

Sol neúnavně prohledávala ulice Osla a honila se za svým pánem a vládcem z podzemí. Nemohla se dostatečně uvolnit, aby dokázala trávit dlouhé hodiny v Livině novém domě, jakkoli vzrušující by mohlo být nově ho zařizovat a zdobit.

Ale po jejím vyvoleném nebylo ani stopy.

Byla v Oslu pouze tři dny, než se dostala do potíží. Procházela se mezi mnoha stánky na městské tržnici, zčásti aby se poohlédla po věcech do Livina domu, ale také aby hledala muže z hostince. Právě stála u jednoho ze stánků a chystala se koupit překrásně opálený a zdobený kožený přehoz na postel, který bude v nejmenší ložnici vypadat dokonale. Spoustu nábytku a domácích potřeb poslali z Lipové aleje, ale přesto bylo ještě potřeba hodně věcí pořídit. Koželuh právě rozložil přehoz a Sol se k němu otočila, aby zaplatila, když se před ni natlačila nějaká měšťanka a popadla ho.

„Ten je můj! Vezmu si ho!“

Sol důrazně protestovala. „Ne! Vždyť vidíte, že...“

Prodejce byl slaboch, který se odmítl postavit na něčí stranu. Prostě nechal tu nevychovanou ženu, aby bylo po jejím.

Sol se rozzuřila tolik, až přestala přemýšlet o tom, co dělá. Všimla si, že ta dáma má na sobě blůzu a sukně, které jí kolem pasu přidržuje zašmodrchaná šňůra.

„Ať ti spadnou sukně, ty stará kobylo, ať všichni vidí, že nejsi víc než válec sádla!“ procedila Sol mezi zuby.

Její přání bylo tak úpěnlivé, že před očima všech lidí kolem se uzel na šňůře rozvázal a těžké suknice padly k zemi. Následovalo obrovské veselí.

Zatímco se měšťanka snažila znovu získat svou vážnost, vykřikla: „Chyťte ji! Chyťte tu čarodějnici se zlýma očima!“

Sol si toho nevšíkala. Byla tak roztrpčená, že na ni jenom sykla a nechala se zatknout. S davem městských lidí v patách ji mezi sebou vedli dva statní muži do starostova úřadu v nedaleké budově.

Sol měla pocit, jako by se jí nic z toho netýkalo. Lidé – byli tak ubozí a malí – její strážce je mnohem mocnější. Dokonce na sebe přijal lidskou podobu, aby za ní přišel a našel ji.

Dovedli ji do haly, kde sedělo několik velmi významných pánů zabraných do rozhovoru. Dav lidí musel zůstat venku, zatímco dva muži dovedli Sol dovnitř a hluboce se uklonili.

Jeden z nich oznámil: „Tahle žena na ulici provozovala čarodějnictví. Není o tom pochyb.“

Sol usoudila, že samotný starosta v místnosti nebyl. Tihle muži, co se na ni teď s mírným pobavením dívali, byli jeho nejbližší spolupracovníci.

Jeden z nich si povzdechl: „Ach, už jsem otrávený a unavený z tohotoh nekonečného povyku kolem čarodějnictví! Ať si s tím poradí kněží, co my!“

„Hmm! Počkejte minutku,“ pokračoval pomalu další. Mluvil dánsky. „Tuhle dámu už jsem viděl! U všech bohů, myslím, že tady máme pěkný úlovek!“

Sol na něj tázavě pohlédla, ale nepoznala ho.

„To je ta žena se žlutýma kočičíma očima,“ vysvětloval. „Zmizela z Kodaně beze stopy potom, co způsobila skandál. Dobře ji držte, pánové! Říká se, že umí mnohem víc než jen modlitby před spaním! Když odešla, šuškal se, že dokáže přinutit lidi plazit se po podlaze – a ještě mnohem horší věci.“

Jeden z význačnějších mužů zvedl hlas. „Ne, nechci s tím nic mít. Venku stojí a čeká jeden z vozů státního žalobce. Pošleme tuhle nešťastníci k němu. To je případ spíš pro něj než pro nás!“

Bylo rozhodnuto a Sol odvedli na zadní dvůr, kde jí přidělili vojáka ve zbroji jako doprovod. Když přicházela k vozu, začínalo jí docházet, co se stalo. Uvědomila si, do čeho se nechala zatáhnout a to ji trochu vyděsilo – ne kvůli

ní samé, ale kvůli její rodině. Rozhodla se, že nikomu nesmí prozradit své jméno...

Vozka, který připevňoval postroje, se otočil, aby se podíval, koho s sebou poveze. Byl to hezký podsaditý muž se světlými vlasy, ale přesto měl za očima zvláštní prázdnotu.

Když Sol uslyšela, jak překvapeně zalapal po dechu, lépe si ho prohlédla.

Klaus! Její úplně první milenec! Už skoro vykřikla na uvítanou, ale právě včas se zarazila.

Už to bylo sedm let – ale z jeho výrazu poznala, že na ni nikdy nezapomněl. Jistě! Teď si vzpomněla, že si tenkrát našel práci u státního žalobce.

Varovně na něj pohlédla, když lezla na prostý vůz následovaná ozbrojencem. Vezl dopis pro státního žalobce, ve kterém nejspíš píšou o ní.

Sol se rozhodla, že tuhle cestu skončí, než dorazí do cíle – a Klaus jí pomůže.

Její eskorta nepředstavovala větší problém, pokud se jí povede najít vhodné místo...

Klaus vylezl na vůz a vyrazili ze dvora zadní ulicí stranou od davu. Brzy měli Oslo daleko za sebou a mířili na západ.

Voják se naklonil dopředu přes vozkovo sedátko. „Tentokrát máme opravdový úlovek,“ chlubil se Klausovi.

„Prý je to ta nejhorší čarodějnice ve všech severských zemích!“

„Cože, tahle?“ zeptal se Klaus a rychle, vylekaně se ohlédl na Sol.

„Ach, ano! Ta to bude mít přímo na skřípec a na kolo a pak hranice. Předpokládám, že na pálení téhle čarodějnice se přijede podívat i sám biskup!“

„Ale určitě ji neupálí!“ zkoušel to Klaus hlasem zastřeným emocemi.

„Je na ni pěkný pohled, za to ti ručím! Ale ty jsou nejhorší.“

Klaus zanaříkal, a jako by se scvrkl do svého sedátka.

Jak vjeli do lesa, voják se s významným úšklebkem protáhl kolem Sol a postavil se s nohama od sebe v zadní části vozu. Tohle bude dobré místo, pomyslela si Sol, zatímco navenek stále zůstávala klidná a lhostejná.

Najednou pronikavě vykřikla. Znělo to přesně jako výkřik dravce, který se snáší na svou oběť. V tomtéž okamžiku zvedla řemen, který ležel na podlaze vozu, a hodila ho koni na zadek. Ostré hroty přezky se mu zasekly do kůže.

Vydešený kůň zarehtal a spláčil se, až sebou vůz trhl. Voják ztratil rovnováhu a zády spadl na cestu, zatímco vůz čím dál víc zrychloval směrem do lesů. Kůň uháněl jako o život a Klause se Sol stálo všechny síly, aby nad ním znovu

získali kontrolu; celá věc byla o to obtížnější, že jak kůň zrychlil, i Klaus se skulil ze sedátka do zadní části vozu.

„Jste šílená,“ zalapal po dechu, když se mu podařilo vyškrábat zpátky na kozlík. „Co si myslíte, že na to řekne státní žalobce?“

„A co myslíš, že řekne, když tě nechám, abys mě k němu dovezl?“ odpověděla Sol tvrdošijně, zapřela nohy o prkna a přitáhla opratě. „Upálí mě na hranici – potom, co mě budou mučit a stáhnou mi kůži z těla.“

„Ne! Ne, to nedopustím! Viděl jsem, co udělali s jednou čarodějnicí – bylo to strašné!“

Kůň se konečně unavil a začal zpomalovat.

„Tak dobře, já zmizím a ty můžeš pokračovat zpátky do svých stájí,“ navrhla Sol, když sáhla dozadu do vozu a sebrala dopis, který voják upustil, když padal.

„Ne, nemohu se vrátit bez svého vězně, to přece víte! Půjdu s vámi.“

„Tak si pospěš, než sem někdo přijde.“

„A co kůň s vozem?“

„Vůz nemůžeme vzít, ani není čas odpřáhnout koně. Nevím, jak je na tom ten voják, ale mohl by běžet za námi.“

„Ne, nepoběží,“ poznamenal Klaus sklíčeně. „Ten už nikdy běžet nebude.“

„Nesýčkuj. Tak, půjdeme,“ zavelela netrpělivě Sol, která si dělala mnohem menší starosti o osud vojáka než on.

Klaus hlasitě plácl koně do zadku. „Jdi domů. Jdi zpátky na statek,“ pobídl ho laskavým hlasem.

S rachotícím vozem za zády kůň vyrazil do lesa. Slyšeli ho ještě dlouho potom.

Pár sešel ze silnice a zamířil přes mokřiny a holé skály. Nejdřív utíkali, jak nejrychleji to šlo, ale nakonec museli zpomalit.

„Kde to jsme?“ zeptala se zadýchaně Sol. Stáli na hřebeni a pod sebou viděli jenom lesy táhnoucí se do všech stran. Daleko odtud na jih zahlédli vodu. Oslo-fjord.

„Nevím,“ odpověděl Klaus a ztěžka oddechoval, „ale určitě severně od pevnosti Akershus.“

To už jsem si domyslela sama, napadlo ji a zlomyslně na Klause pohlédla. Byl jednoduchý a nemotorný, ale i teď chápala, proč ji jako čtrnáctiletou přitahoval. Vzrušovala ji jeho drsnost a urostlá postava – ten nevinný výraz – a jeho nápadná mužskost.

Zasmála se. „No, Klausí, můj starý příteli! Tohle je nečekané setkání, neřekl bys?“

Vypadal poněkud schlíple. „Pronásleduje vás smůla, slečno. Nejste skutečná čarodějnice, že ne?“

„Co bys chtěl, abych byla?“

Klaus zabodl oči do mechu před sebou. „Moje děvče,“ hlesl nesměle.

„Tak jím budu!“ odpověděla Sol nečekaně něžným hlasem. „Ale co teď budeme dělat?“

Pro Klause nebylo snadné hlouběji se zamyslet. Kopl špičkou boty do mechu, ale mlčel.

„Nemohu se vrátit do Lipové aleje,“ vysvětlila mu Sol. „Úřady zatím neznají moje jméno a já chci ochránit svou rodinu. Nemohu se ani vrátit do Osla, protože mě tam poznají podle mých očí a okamžitě mě zatknou.“

„A já se nemohu vrátit do stájí,“ dodal Klaus. „Stejně nechci. Ve službách státního žalobce to nebylo až tak dobré.“ Sol si všimla nespočtu jizev na jeho tváři, které *mohly* být způsobeny bičem. „Jediné místo, kde jsem se měl dobře, byl Gråstensholm,“ pokračoval zasněně. „Kéž bych se tam mohl vrátit!“

„Nemyslím, že to bude možné. Dlouho potom, co jsi odešel, jsem slyšela, že tě poslali jinam do služby proto, aby nás dva drželi od sebe.“

Ze svého hnízda vysoko v jedné z borovic zaskřehotal luňák. Sol na něj pohlédla.

„Stejně se jim to nepovedlo,“ zamumlala. „Vždycky jsme si našli jeden druhého, ty a já.“

Klaus si povzdechl, když si vychutnával svou vzpomínku. „Od té doby jsem měl jedno veliké přání – udělat to znovu!“

„Drahý Klausí, copak jsi neměl jiné dívky?“

„Ano, ale to nestálo za nic. Byly jako mrtvé!“

Sol se cítila polichocena. „Tak uvidíme. Ale *kam* teď půjdeme?“

Tentokrát Klaus hledal odpověď na nebi.
„Myslel jsem...“
Ach! Bravo, pomyslela si Sol, ale nic neřekla.
„...že bychom mohli jít ke mně domů.“
„Do stájí státního žalobce? To by, myslím, bylo neobyčejně hloupé.“
„Ne, ne. Myslím domů.“
Hmm! No jistě, i on musí odněkud pocházet, usoudila Sol. Vždycky si ho představovala jako podvržené dítě, vyhrabané z bažiny očarované troly, které nechali plahočit se po lidském světě.
„Ale co řekne tvá rodina?“ zeptala se.
„Žádnou nemám. Pokud vím, tak tam nikdo nežije.“
Tyhle novinky Sol rozveselily. „Tak na co tu čekáme? Je to daleko?“
„Trochu.“
Nepochybně to bylo „trochu“ dál, než oba čekali! Teprve další večer dorazili k ubohé malé chatce vysoko na svahu kopce. Sol chtěla vědět, v jaké části Norska jsou, ale Klaus neměl ponětí. Jediné, co jí dokázal říct, bylo, že se jeho domov jmenuje *Plassen*. Dokázala si z toho jména vyvodit jen to, že jsou někde severozápadně od Osla a od Lipové aleje – a také pěkný kus od nich!
Trámy malého domečku přesto dobře držely a oba se hned pustili do uklízení a začali si dělat pohodlí.

Ten večer Klaus mohl znovu prožít svůj sen. Ležel se Sol v náručí a ronil tiché slzy štěstí.

A Sol? Byla víc než trochu dojatá. Klaus ji měl rád takovým zemitým způsobem, nic od ní nežádal, přijímal všechno, co udělala – a byl fyzicky velmi dobře obdařen! Pokud nějaký muž na zemi dokázal milovat Sol proto, jaká je, byl to Klaus. Nebo byl také jenom přitahován její krásou? Ne, nebude o něm pochybovat – ne Klaus!

Ale prozatím mi postačí, pomyslela si. Stejně neměla moc na výběr teď, když se o ní příliš mluvilo. Na veřejnosti se ukazovat nemohla. Její myšlenky na chvíli zaměstnala touha po muži z hostince. On byl milencem z jejích tajných snů – Princ podsvětí!

Hluboko uvnitř nějak věděla, že ho zase uvidí.

Nikdo v Lipové aleji netušil, co Sol potkalo. Prostě zmizela z nového domu. Podle služky šla ven na nějaké nákupy a už se nevrátila.

„Ach! Sol bude vždycky Sol,“ prohlásil Tengel a zatvářil se odhodlaně, ačkoli všichni byli během minulého týdne vystrašení k smrti. „Prostě si vzala do hlavy, že zase někam vyrazí.“

„Tím jsem si jistý,“ přidal se Dag, který právě přišel na návštěvu a přivedl s sebou matku s Jacobem Skillem. „To je celá ona.“

Víc se o tomhle tématu nebavili.

Liv nenápadně pohlédla na Daga. Navenek se už přenesla přes svou depresi, ale stále v sobě nesla všechny viny, které do ní tak krutě zakořenil Laurents se svou matkou.

Katastrofální manželství člověk vždycky vnímá jako porážku, i ten, který pohromu nezavinil. Liv byla jedním z mála pobožných členů rodiny a své selhání nesla těžce, i když už se dokázala usmívat na svět.

„Sol,“ zvolala roztržitě. „Byla mi dobrou společnicí a byla tak starostlivá, když mě budily zlé sny. Některé noci mě utěšovala, jako matka utěšuje dítě. Jindy mi hubovala, že jsem tak hloupá, když věřím zvráceným lžím svého manžela a jeho matky. Teď mě nemá kdo utěšit – kéž bych mohla zemřít.“

Ostatní na ni užasle zírali.

„Ty máš zlé sny, Liv?“ zeptala se Silje zděšeně.

Její dcera se probrala ze svého snění. „Cože? Ach, ano. A teď nebudu moct spát, protože tady není Sol.“

„To nemůžeme dopustit!“ promluvila rozhořčeně Charlotte. „Liv, drahoušku, odpusť mi, pokud jsem poněkud důvěrná, ale vím, že Dag si nepřeje nic jiného, než si tě vzít za ženu. Proč nesvolíš už teď?“

„Teď?“ Liv překvapeně vytřeštila oči. „To je příliš brzy.“

„Ale ty zoufale potřebuješ někoho, kdo by se o tebe postaral.“

Liv zabodla oči do podlahy. „Nebo někoho, o koho bych se starala já,“ špitla tiše, „abych mohla zapomenout na své vlastní trápení.“

Dag se usmál. „Budu rád, když se budeš starat právě o mě.“

„Ale je to opravdu *dovoleno*?“ namítla Silje, která navzdory všemu nejvíce ze všech dbala na to, aby se dodržovala pravidla. „Chci říct, nebudou se vás lidi stranit? Uběhlo teprve několik měsíců od Laurentsovy smrti.“

Charlotte dala srdce i duši do slov, která vzápětí vyslovila. „Nikdy jsem neměla ráda klepy a řeči. Ale v tomhle případě sama nějaké začnu roznášet. Ohromím naše sousedy a přátele příhodami, jak hrozný byl ve skutečnosti Laurents a jeho matka. Pak budou mít sklony s Liv soucítit. A Liv si zaslouží jejich shovívavost! Povím jim o její osamělosti a nočních mýřích. Řeknu všem, kolik lásky může Liv dát, a jak moc ji Dag miluje.“

Silje přikývla. „Někteří přesto budou mít námitky – ale myslím, že většina pochopí. Ale co kněz?“

„O kněze se postarám,“ uklidnila ji Charlotte. „Potom, co jsem jeho kostelu darovala ten překrásný svícen, se neodvážím nic namítat. Jinak si ho vezmu zpátky!“

„Matko, ty jsi skvělá!“ zazubil se Dag.

„Přesto by to neměla být velká svatba,“ podotkla Silje.

Liv zoufale zašeptala: „Musíte tohle všechno rozhodovat, aniž byste se mě zeptali? Nemohu se znovu vdát – nikdy! Nejsem k ničemu, jsem zbytečná a nezasloužím si ničí lásku. Dokonce ani nemůžu mít děti.“

„No tak, no tak!“ chlácholil ji Tengel. „To nemůžeš vědět jistě – stejně tak mohla být chyba na Laurentsově straně.“

Dag se do rozhovoru také vložil. „A nikdo z nás si nemyslí, že jsi zbytečná a k ničemu. To přece víš!“

„Nikdo není tak šikovný jako ty, Liv,“ dodala Charlotte. „Jsi dokonalá hospodyňka, máš umělecké vlohy, jsi inteligentní a umíš počítat.“

„A jsi plná lásky ke všemu živému,“ podotkl Tengel. „Jsi naše sluníčko. Liv, to my jsme tě vehnali do toho strašného sňatku. Můžeš nám odpustit?“

Liv na ně hleděla s nešťastným, skoro zoufalým výrazem v očích.

„Nic z toho, co říkáte, to nezmění,“ zvolala beznadějně, celá napjatá. „*Nikdy* se nemohu znovu vdát!“

Daga Livina slova zarmoutila. „Ty mě nechceš, Liv? To se nám snažíš říct?“

Zatlačili ji až příliš daleko; začala rozechvěle vzlykat.

„Není nic... nic na světě... co bych si přála... víc. Ale on... mě zničil. Zničil... mi všechno!“

Dag ji objal kolem ramenou. „No tak, Liv!“ utěšoval ji něžně, otočil se k ostatním a řekl: „My se s Liv projdeme. Potřebujeme si promluvit o samotě.“

Ostatní přikývli na souhlas.

Když byli sami, Dag poznamenal: „Sol mi řekla, co ti Laurents dělal. Jak zničil tvou touhu po tělesné lásce. Já to chápu, Liv. Chápu, že se budeš bránit svým pocitům – nebo prostě budeš úplně pasivní.“

Stále byla rozzlobená. „Ale to by nebylo fér – vůči tobě, Dagu.“

Něžně se na ni usmál.

„Řekněme, že je to výzva. Víím, kolik tepla – Ne! Ohně! – v tobě je. Dej mi šanci, Liv, abych ho mohl znovu rozdmýchat – i když to bude trvat mnoho let.“

Zasmála se, popotáhla a přitiskla mu čelo na tvář. „Už nesnesu být sama se svými myšlenkami, Dagu. Potřebuji tě nablízku víc, než dokážu říct.“

„To je přesně to, k čemu se tě všichni snaží už tak dlouho přemluvit.“

„Ale jak mohu být tak sobecká?! Co když nikdy nebudu jako dřív?“

„Liv, poslouvej mě...“

Venku v salonu si Silje povzdechla.

„Jsem bez sebe strachy,“ zanaříkala. „Obě naše dívky mají takové problémy. To je strašné, že jim nemůžeme nějak pomoci.“

Are se zhluboka nadechl, postavil se a oznámil: „Zítra pojedu do Osla a pokusím se najít Sol.“

„Ne, ty ne,“ přerušil ho Tengel. „Ty jsi potřeba tady. Právě jsem chtěl říct, že pojedu já.“

A v tom okamžiku vešli ruku v ruce do místnosti Dag a Liv.

„Zkusíme to!“ zajásal Dag.

Liv mlčela, ale v jejích očích se zračila slabá, nesmělá jiskřička naděje, která je všechny nadmíru rozradostnila.

Po Sol jako by se slehla zem. Tengel nenašel žádné stopy.

Aspoň dokud náhodou neuslyšel o *„čarodějnicí s kočííma očima, která uprchla na poslední cestě svého hříšného života, na cestě na hranici“*.

Tengela se zmocnila panika, ale neodvážil se moc vyptávat. Ta nepolapitelná čarodějnice měla, jak se zdálo, uprchnout a pak se propadla do země. Bylo pro něj dost těžké to přijmout a nebylo moc z čeho vycházet. Přesto *mohli* mluvit o Sol. Celým svým srdcem jí Tengel přál všechno dobré. Nakonec odjel zpátky domů, postavit se všem starostem, které tam na něj čekaly.

Byl to především Dag, kdo měl problémy – s dřevařským obchodem. Všichni a všechno ho hořce zklamalo.

Začal s takovými dobrými úmysly – zlepšil podmínky svým dělníkům a farmářům, kteří mu jezdili prodávat dříví. Tak co se stalo? Ostatní farmáři slyšeli o jeho obchodě a chtěli mu prodávat své dřevo za slušnou cenu. Ale měli víc, než potřeboval, a tak byli nuceni prodávat i ostatním pilám, jejichž majitelé ho kritizovali za jeho novoty. Cech ho odsoudil, dělníci stáli ve frontě, aby od něj dostali práci, a úřady netěšila jeho kritika vysokých daní.

Mladý Dag rychle a bolestivě zjistil, že není tak snadné činit dobro pro těch pár lidí ve společnosti.

V Lipové aleji měl Are neustále v patách oddanou Metu. Prošla s ním celou podzimní orbu; pomáhala mu při telení; při ukládání jídla a píce na zimu; a hrabala s ním listí na dvoře tak dychtivě, jako by to nebylo listí, ale rozuteklá kuřata, která je potřeba nahnat zpátky do kurníku.

Ale ačkoli Are často bručel nad její dychtivostí mu pomáhat, už nikdy jí nevynadal.

Sol připadalo zábavné žít v Klausově prostém obydlí – aspoň do jisté míry. Měli velmi málo společného – kromě nocí – ale Sol nalézala jisté potěšení ve zvelebování staré chatrče a snaze zútulnit ji pro Klause.

Každý den šel na ryby a nasbírat zmrzlé brusinky. Neměli moc z čeho žít, ale přežili.

Sol věděla, že to nemůže trvat věčně. Klaus byl šťastný, ale brzy ho jistě začne hryzat svědomí a zmocní se ho obavy o budoucnost. A ani ona nebyla ta nejtrpělivější osoba na světě! Zanedlouho ji zase začne pronásledovat ten starý neklid. Už měla Klause dost – neměl jí co nabídnout. Nicméně jistá něha k němu ji přiměla zůstat.

Začal ji trápit jiný problém. Když poprvé viděla Klause nahého, byla šokovaná množstvím jizev z řezanců a ran, které ten ubohý chlapec dostal. Nejhorší z nich byla škaredá, mokvající rána přes jeho hýždě a stehno, která se zanítila a otekla. Vyprávěl jí, že ho zbičovali za to, že příliš krmil nemocného koně, a proto byl donucen se svléknout a snášet svůj trest tím nejvíce ponižujícím způsobem. Nic nezáleželo na tom, že potrava navíc pomohla koni se uzdravit – ve stájích státního žalobce se plýtvat nemělo!

Sol Klausovi ránu ošetřila nejlépe, jak uměla, ale infekce se dostala příliš hluboko a neustále z ní vytékal čerstvý žlutý hnis. Navíc malá zásoba léků z jejího váčku už skoro došla.

Jednou ráno Klaus už nedokázal vstát. Měl vysokou horečku a jeho noha byla tak hrozně napuchlá, že ji nemohl ohnout. Sol mu dala skutečný čarodějný odvar se skoro všemi přísadami, které jí zbyly. Lék pomohl na pár hodin, ale nezdolal příčinu nemoci.

Pak začalo sněžit.

Jednou ráno vykoukla Sol ven a uviděla, že všechno je pokryté vysokou vrstvou sněhu, odrážející světlo tak silně, že ji to na pár okamžiků oslepilo. Poslední jídlo snědli před dvěma dny a ona chtěla nechat Klause na chvíli o samotě a jít do malého jezírka nalovit ryby. To teď bylo nemožné.

Klaus byl skoro v bezvědomí. Sol stála a velmi dlouho a zamyšleně se na něj dívala.

Stále ještě měla způsoby, jak ukončit jeho utrpení a mizerný život. Nic pro ni neznamenal – nebyl víc než povyražení v posteli. Jenže ani to pro ni vlastně nic neznamenal, protože byl jenom jeden muž, který dokázal probudit její touhu.

Ovšem Klaus byl v ložnici zábavný, dokud se mohl milovat. Byl obhroublý, divoký a urostlý – a miloval ji! To samo pro ni hodně znamenalo, ale přesto byl jen zranitelná nevinná duše, plahočící se po téhle mizerné zemi.

Rozhlédla se po chaloupce, kterou tvořily jen čtyři stěny a střecha a malé prostranství uprostřed.

Ten muž z hostince! Proč ji nepřišel hledat? Ne, pomyslela si, nemohl vědět, že jsem uvězněná tady v téhle divočině. Jistě na ni někde netrpělivě čeká.

Ano, ale pokud to skutečně byl Pán temnot a přišel ji hledat, jistě by věděl, kde je. To bylo jasné!

Tak, kde se toulá?

Najednou se Sol vzpamatovala. Co dělá tady s tím ubožákem Klausem? Proč není venku ve světě? Vzala svůj

malý kožený váček bylin a další kouzelné předměty a velmi dlouho o všem přemýšlela, zatímco seděla vedle ubohého muže, který ležel a sténal bolestí. Měla by ukončit jeho utrpení? Očima rozvážně přejížděla sem a tam ze svého váčku k němu.

Zanedlouho nato už slézala z kopce, zpátky do světa lidí.

Ale nebyla sama!

Svah byl skoro kolmý a těch pár stromů, které se tu odvážily vyrůst, se držely skály spleťtými kořeny. Nenašla žádné sáně, a tak obrátila jednu lavici vzhůru nohama a mezi ně položila bezvládné Klausovo tělo. Teď táhla tělo bez života ze strmého srázu.

Nedala mu nic, čím by uspíšila jeho smrt – nejspíš to ani nebude nutné. Příroda si poradí po svém. Nějak prostě cítila, že ho tam nahoře nemůže nechat samotného, a pokud tohle měla být jeho poslední cesta, aspoň bude mít křesťanský pohřeb. Věděla, že je silně věřící.

Přesto si vůbec nebyla jistá, že přišla Klausova poslední hodinka. Vypadal příšerně. Ale i když se jed rozšířil po celém jeho těle, jeho tvář byla stále hladká a hezká. Jakoby ovčí, prostoduchý výraz jeho tváře teď dostal čistý, andělský nádech.

Vzpomněla si na jistá slova z Bible. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“, nebo něco takového. Znalost Bible nikdy nebyla její silnou stránkou.

Ted' toužila po jediném – dostat Klause k Tengelovi, než bude příliš pozdě. Nejenže Tengel měl ty nejsilnější léky, ale v Lipové aleji byly i její zásoby lektvarů.

Lipová alej! To jméno s ní trhlo. Proč se tam nikdy nedokázala usadit? Co to v ní je, co ji neustále pohání dál a dál odtud? Ted' už se tam nikdy nebude moct vrátit a žít tam. Vzdala se toho práva, aby její rodina mohla žít v klidu.

Sol táhla a přemlouvala „sáňky“ ve snaze dostat je dolů po cestě, aniž by narážely do stromů nebo sjely z cesty a zřítily se ze srázu. Brzdila, sjížděla dlouhé úseky, klela, když lavice skoro narazila do kamene a převrátila se, zatímco celou dobu si dělala starost, že Klause tolikrát převrátila.

V jednom kritickém bodě došlo na nejhorší. Lavice se překulila a Klaus vypadl a skončil tváří zabořenou v hlubokém sněhu.

„Nemůžeš tu jen tak ležet, ty hloupý, nemotorný, zatracený hlupáku,“ zamumlala zlostně, když zápolila s jeho nohama a rukama. „Správně! Ted' lež tady, ty nemotoro!“

Cesta pokračovala, někdy po centimetrech, jindy zas tak rychle, že Sol skoro nestačila mít všechno pod kontrolou. Na jedné strmé pěšině z kopce si prostě sedla na lavičku s

Klausem v náručí a nechala ji jet. Sníh jí stříkal do tváře a nakonec oba přistáli ve sněhu na úpatí svahu a ona musela nanovo začít tu lopotu, aby ho uložila zpátky na „saně“.

Celou tu dobu byl Klaus v hlubokém bezvědomí – nebo možná mrtvý.

Máš tedy těžkou cestu na svůj poslední odpočinek, pomyslela si, když ho pořádně zajistila.

Už dávno ztratila z dohledu cestu a mířila neurčitým směrem dolů z kopce. A pak se stalo nevyhnutelné – před nimi se otevřela obrovská rokle. Zatímco ona by dokázala kousek po kousku slézt dolů, kdyby se přidržovala kořenů a skal, kdo ví, co by se stalo s lavicí? Sol dlouho stála a zvažovala možnosti.

„Tak dobrá! Bud’ se zabijeme, nebo to přežijeme – aspoň se dostane dolů,“ zabručela tiše a zlehka postrčila lavičku, která okamžitě začala klouzat dolů po sněhu a ledu. Dokud zůstane správně položená vzhůru nohama, bude to dobré, pomyslela si, ale jestli se převrátí na stranu...

Stará lavice se řítí dolů. Sol stála nahoře a sledovala, jak se lavice pohybuje, aniž by si uvědomovala, že má zaryté nehty do dlaní a zatnuté zuby.

„Zůstaň, kde jsi,“ prosila Klause, „nehýbej se, nebo se vykulíš do sněhu a já se k tobě nedostanu.“

Vypadl – ale už byt dole na mírnějším kopečku, kde se k němu mohla dostat. Lavice uháněla ještě o kus dál, dokud se na rovině konečně nezastavila o strom.

„Hurá!“ vykřikla Sol co nejhlasitěji a vítězoslavně zamávala rukama. „Jsme dole, Klausí, i když ne tou nejsnadnější cestou!“

Za soumraku už se Sol plahočila údolím a mířila k domovu, který tak dlouho neviděla, ale věděla, že do setmění se tam nedostane, a vypadalo to, že noc bude velmi chladná.

Vzala si s sebou lano, aby táhla „saně“, ale protože bylo staré a opotřebované, během cesty mnohokrát prasklo. Teď už bylo příliš krátké a tvořily ho především uzle, takže někdy musela tlačit zezadu. Byla vyčerpaná a skutečnost, že několik dní nejedla, její síle nijak nepomohla.

Klaus se ani nepohnul. Sol ho dobře zabalila a neviděla mu do tváře – a ani po tom nijak netoužila!

Sol se napřímila a rozhlédla se kolem sebe. Věděla přesně, kde je.

Stála tam dlouho. Pokud mají přežít, musí se dostat do tepla – a brzy. Ale vezme je někdo k sobě? Kam až se donesly zvěsti o *čarodějnicích s kočičíma očima*?

Mohla by udělat osudnou chybu. Pak jí zajiskřilo v očích. Byl tu jeden *člověk*, který by jim pravděpodobně na noc poskytl přístřeší – a neudal by ji. Nebo udal? Odváží se? Nevleze přímo do vlčího doupěte? Sol se při tom pomýšlení zachvěla.

Věděla, kde žije; muž, se kterým se nikdo nebaví; muž, kterému se každý vyhýbá; muž bez přátel. A nebylo to daleko odsud.

Jednou večer přišel do Lipové aleje, stál ve stínu a čekal, dokud všichni Tengelovi pacienti nedostali své léky a neodešli domů. Pak se ukázal, zamračený a ošklivý, oblečený ve své kožené kápi.

Kat!

Poranil si ruku. Tengel a Sol mu ránu ošetřili a on se vrátil následující noc. A další. Seděl a sledoval Sol planoucíma očima, zatímco mu obvazovala ruku. Když zvedla oči, aby se na něj podívala, rychle odvrátil hlavu, protože příliš dobře věděl, že s ním nikdo nechce mít nic společného. Pak už nikdy nepřišel.

Kat... On ze všech lidí by ji měl nahlásit jako první – nestane se pro něho snadnou kořistí?

Zhluboka si povzdechla, chytila převrácenou lavici za nohy a znovu se vydala na cestu.

KAPITOLA 13

Sol našla tu chalupu. Zakrýval ji les a poblíž nestála žádná další obydlí. Ledovýma rukama těžce zabušila na dveře.

„Otevři, kate!“ zavolala. „Jsem Sol, schovanka Tengela. Jednou jsem ti léčila ránu. Ted’ potřebuji tvou pomoc. Můj přítel je zraněný a musíme se na noc někam ukrýt. Vezmeš nás dovnitř?“

Dveře se pomalu otevřely, tak akorát, aby kat vystrčil ven hořící pochodeň a posvítil si na její tvář. Nic neviděla.

Dveře se doširoka otevřely.

„Můžeš mi pomoci s mým přítelem?“ zeptala se. „Leží na ‚saních‘ právě tady. Nevím, jestli ještě žije, nebo ne.“

Obrovský muž beze slova zvedl Klause, dotáhl ho dovnitř, s žuchnutím ho upustil na podlahu a zavřel dveře.

„Je to tvůj milovaný?“ vyzvídal kat napjatým hlasem.

„Milovaný?“ podivila se Sol. „Ne, nikdy jsem žádného neměla – nemám to v povaze. Je to můj dobrý přítel a hodně kvůli mně trpěl. Ted’ mu to chci oplatit.“

Muž přikývl. Měl tvrdou tvář – nebo aspoň to málo, co z ní bylo vidět – s tmavýma planoucíma očima. Jako vždy

měl svou kápi, která mu halila ramena a odkrývala jenom oči a ústa. Tuniku měl přepásanou opaskem a kalhoty obepnuté. Bylo nemožné říct, zda je mladý nebo starý, jako by žil od počátku věků a nikdy se nezměnil.

Položili Klause blízko ke krbu, aby rozmrzl, a kat pro sebe a Sol donesl pivo a chléb.

Nějakou dobu jedli, než Sol prolomila ticho.

„Kolik toho o mě víš, kate?“

Odpověděl, aniž by na ni pohlédl.

„Vím víc než kdokoli jiný; vím, kdo je ta *čarodějnice s kočičíma očima*, kterou úřady hledají. Ale neprozradil jsem tvoje jméno.“

„Děkuji,“ oddechla si Sol.

„Tvůj pěstoun je dobrý člověk. Ty a on jste mi kdysi pomohli, aniž byste mě odháněli nebo uráželi.“

Nic dalšího si už nepověděli.

Když Klausovi udělali pohodlí – zdálo se, že v něm stále ještě je trocha života – ukázal jí lůžko ve velmi malém pokoji, jediné další místnosti v chalupě. Sol si zalezla pod pokrývky, napůl mrtvá vyčerpáním; bolel ji každý sval.

Kat přišel a lehl si k ní. Bylo jí to jedno. Několikrát během noci si uvědomila, že se na ní uspokojuje, ale byla příliš unavená, než aby něco namítala, a nechala ho, aby si vystačil sám – přece jen to byl osamělý muž. Vydával nejrůznější mužské pachy, ale pomohl jí.

Tohle byl zkrátka její způsob, jak projevit vděčnost.

Kat dal Sol pořádné saně, na kterých mohla Klause vézt. Místo nich si nechal tu mohutnou lavici. Vyrázili a on šel s ní a táhl saně, dokud mohl. Řekli si toho jen málo, mluvili, jen když to bylo naprosto nezbytné.

Rozloučili se spolu jen třemi slovy.

„Děkuji,“ řekla Sol.

„I já,“ odpověděl. Ale stál a díval se za nimi ještě dlouho potom.

Byla už tma, když Sol konečně táhla saně po Tengelově a Siljině lípami lemované cestě.

Cestou ji potkaly nečekané potíže, protože sníh během dne roztál a tady v nížinách nebyl tak hluboký. Většinu dne táhla saně po trávě, písku a holé skále a nervy jí zadrnčely pokaždé, když skluznice zaskřípaly o kamínky.

A Klaus ležel bledý a nehybný.

Protože bylo pozdě, dům potemněl a zdál se být prázdný. Nejdřív Sol zaklepala na Livino okno – svůj bývalý pokoj – ale Liv tam nebyla.

Začala si dělat starosti. Nevěděla, co všechno se mohlo v době její nepřítomnosti v Lipové aleji stát. Co když...?

Zaklepání na Areovo okno už bylo úspěšné. Probudil se a vpustil ji do haly.

„Sol!“ zašeptal její mladší bratr. „Jsi to skutečně ty?“

„Ach! Ano, drahý Are, a strašně ráda tě zase vidím! Ale mohl bys vzbudit Tengela? Mám s sebou nemocného. Silje nech spát, jestli to půjde.“

Přikývl a odešel. Krátce nato se v tlumeně osvětlené hale objevil napůl oblečený Tengel.

„Sol! Moje nejdražší dítě! Vítej doma!“ zvolal tiše a objal ji.

Hned jim řekla o Klausovi a oba muži okamžitě odešli, zvedli ho ze saní a donesli dovnitř.

„Můj Bože!“ zasténal Tengel tím vřelým, uklidňujícím hlasem, který tak toužila slyšet. „Tohle nevypadá vůbec dobře.“

„Je naživu?“

„To kdybych věděl! Postarám se o něj. Jdi a trochu se prospí – vypadáš vyčerpaně.“

„Ano, jsem utahaná, ale teď mám jinou práci, když jsem zase doma.“

Silje tiše sešla ze schodů. Následovala další uvítací objetí a slzy.

Tengel se zeptal Sol: „Znamená pro tebe hodně, jestli tenhle muž bude žít, nebo zemře?“

Zamyslela se, než mu odpověděla. „Ne tak, jak si myslíš,“ řekla. „Ale ano, záleží mi na něm. Byl ke mně milý a krutě trpěl v rukou jiných.“

„Pak pro něj udělám, co budu moct,“ ujistil ji Tengel a přikývl. „Bude to potřebovat.“

Vtom si Silje všimla Klausovy tváře.

„Můj Bože!“ zvolala. „To je ten mladý štolba, který před mnoha lety sloužil v Gråstensholmu!“

„Ano, to je,“ přitakala Sol. „Snažili jste se nás oddělit, ale osud má své vlastní cesty.“

Silje neodpověděla. Neodvážila se.

Dali Sol něco k jídlu a ta teď seděla v útulné kuchyni mezi Silje a Arem, kteří ji zahrnovali otázkami. Tengel byl sám s Klausem v místnosti, kterou používal na léčení nemocných.

Silje by si ráda poslechla všechno, co se Sol přihodilo a kde byla, ale její odpovědi byly neurčité. Místo toho Sol chtěla vědět, kde je Liv.

„Ty to nevíš? No jistě. Dag a Liv se vzali a teď žijí v Gråstensholmu.“

„Proboha! To bylo rychlé! Ale je to dobře – to je to nejlepší, co je mohlo potkat.“

„Bylo to nutné – kvůli Liv. Byla nešťastná, Sol, a trápila se. Ten příšerný Laurents jí vzal každíčký kousek sebevědomí. Díky Bohu, že zemřel. Vím, že to zní hrozně, když to říkám, ale myslím to vážně.“

Pak můj život nebyl marný, pomyslela si Sol.

„A jak se má Liv teď?“ zeptala se.

„Každým dnem je jí lépe. Věřím, že už se dostává z toho... no, však víš.“

„Z toho, že nic necítí, když se miluje s muži, to jsi měla na mysli?“

„Sol!“ Silje byla v šoku.

„Drahá Silje, byla jsem to *já*, kdo ti o tom řekl! Někdy uvažuji, zda si stále nemyslíš, že děti nosí čáp!“

„Ne, ale pohoršilo mě, že jsi řekla *muži*! Ne naše malá Liv! To je jedno – jsi tak unavená, moje nejdražší, že se opravdu musíš trochu prospat.“

„Ano, ale pak zase musím odejít.“

„Ne! Moje milé dítě, proč tu nemůžeš zůstat s námi?“

Sol byla hluboce dojatá Siljinými slovy a tím, že ji tu chtějí.

„Promiň, ale dříve nebo později se některého z Tengelových pacientů zeptají na *čarodějnici s kočičíma očima*, a pak vás do všeho zatahnou. Mám přátele, Silje, a budu v bezpečí.“

Tengel vešel do místnosti a slyšel poslední část rozhovoru.

„Místodržitelovi muži už tu byli, Sol,“ oznámil jí klidně. „Řekli jsme jim jen to, co víme – že už jsme tě dlouho neviděli.“

„Pak odsud musím odejít ještě dnes v noci.“

Tengel zakroutil hlavou. „Teď se jdi vyspat. Spi tak dlouho, jak budeš potřebovat! V mém dome ti nikdo neublíží!“

Nepřela se s ním. Byla vděčná za všechno jejich soucit.

Sol prospala celou noc a většinu následujícího dne. Odpoledne se setkala s Liv, Dagem, Charlotte a Jacobem Skillem, kteří se na ni všichni přišli podívat z Gråstensholmu. Z toho dne udělali oslavu jejího návratu domů.

Sol se usmála na Liv: „Zdá se, že ti nikdy nedokážu přijít na svatbu. Už jsem zmeškala dvě!“

Malá Meta byla bez sebe radostí, že Sol zase vidí.

Charlotte a Jacob plánovali svatbu a to Sol těšilo. Dag měl také radost, protože věděl, jak osamělá jeho matka byla – a byla by dál, kdyby přijal místo soudce, které mu nabídli v Akershusu. Jacob požádal o propuštění z armády, aby se začal řádně starat o Gråstensholm. Něco málo věděl o tom, jak řídit statek.

Na ten večer se svou rodinou Sol nikdy nezapomene.

Klaus byl stále naživu a v bezvědomí, ale nebyl na tom hůř než předtím.

„Jestli se z toho dostane,“ požádala Sol Charlotte, „mohl by pracovat u vás? Mluvil tak srdečně o tom krátkém čase, co strávil v Gråstensholmu. Řekl, že to bylo jediné místo, kde se k němu chovali dobře.“

„Samozřejmě že může. Co na to vy ostatní?“

Jak Dag, tak Jacob přikývli na souhlas.

„Ale nehledají ho také?“ zeptala se Liv. „Říkala jsi, že ti pomohl utéct, ne?“

„Nemyslím, že si s ním dělají velkou hlavu. Stejně musí někde žít. A tolik trpěl v rukou toho státního žalobce. Aby to bylo bezpečné, vždycky se může schovat, když se tu ukážou úředníci.“

Všichni s ní souhlasili.

„Nemůžeš zůstat do Vánoc, Sol?“ žadonila Silje.

Jedinou odpovědí bylo potřesení hlavou. Všichni chápali, že je to nemožné.

Další den časně, velmi časně ráno Tengel vstal a vzbudil Sol, jak se domluvili, a společně seděli v kuchyni, zatímco Sol naposledy jedla doma. Neslyšně odejde a zmizí z jejich života. „Kam půjdeš?“ zeptal se tiše.

„K finským dřevorubcům. Jsou mezi nimi lidé jako my, tati. Tam budu v bezpečí.“

Ale na jak dlouho, pomyslel si hořce. Neklid, který máš v krvi, tě brzy zase požene dál.

„Co skutečně hledáš, Sol?“

„Dřív jsem to nevěděla, ale teď už vím. Je to jeden muž... Viděla jsem ho jen jednou... Ale on je mou součástí. Nedokážu vysvětlit proč.“

„Myslíš, že tvé putování skončí, až ho najdeš?“

„Ano.“

Chvilí mlčky seděli. Sklíčeně si povzdechla.

„Co se děje?“ zeptal se.

Zachvěla se. „Začínám nad vším ztrácet kontrolu, otče.“

Tengel si sedl vedle ní na pohovku a přitáhl ji k sobě.

„Jak to myslíš?“

„Všechno byla taková zábava. Vždycky jsem byla šťastná. Dělal jsem přesně to, co se mi chtělo. Ale teď, i když to tak můžu dělat dál, mám pocit, jako bych se procházela po blátivém poli.“

„To se stává,“ utěšoval ji trpělivě. „Nikdo nemůže čekat, že jeho život bude přesně takový, jak by si přál.“

Zhluboka se nadechla. „Proč tu není někdo jako ty... pro mě – v mém věku?“

„I kdybys někoho našla, dítě, nepomohlo by ti to. Jsi příliš silně zasažená naším dědictvím.“

„Ano,“ zašeptala, „jsem. Cítím se jako dvě samostatné bytosti, tati!“

Tengel byl skleslý. „Viděl jsem některé z Prokletých, uvězněných svým vlastním zlem. Ty jsi vězněm své rozpolcené povahy. Ty sama to nemůžeš vidět, Sol, ale tvůj vzhled se hodně změnil.“

„Jak?“ zeptala se okamžitě.

„Neboj se, jsi stejně krásná jako předtím. Ale tvoje oči mají ten divoký vlčí pohled a zračí se v nich prudkost čarodějnictví.“

Sedla si zpříma. „Pak mohu udělat jedinou věc; najít toho muže. On mě ovládne a bude na mě dohlížet.“

„Jak to víš?“

„Protože...“

Ne, nemohla mu říct o Blåkulle. Celé by to znělo tak nesmyslně.

„Prostě to vím.“

Tengel se postavil. „Najdi ty finské dřevorubce, Sol! A jestli ti nepomůžou, zkus Švédsko. Tam určitě neznají tvůj původ.“

„Ale na jak dlouho? Zanedlouho mě zase posedne ďábel a pošlu někoho do pekla – nebo do nebe – ať už patří kamkoli!“

Tengel s ní něžně zatřásl. „Musíš přestat dělat takové věci, Sol! Zkus se ovládat. Jednej s rozvahou!“

„Ale to je přesně to, co jsem měla na mysli, když jsem říkala, že nad vším začínám ztrácet kontrolu! Jsem k takovým věcem úplně lhostejná. A co víc, ponížila jsem se, tati, víc, než si dokážeš představit.“

Usmál se na ni. „A přesto se stále vracíš domů s ubohými, nešťastnými bytostmi, které chceš zachránit! Kdepak, chápu, co cítíš, Sol, a kdybych ti mohl pomoci... Ale vrať se zase domů, až to bude bezpečné a až se na všechno zapomene – až budeš mít klid v duši – slib mi to!“

„Slibuji. Mimochodem, tati, budu potřebovat peníze.“

Pro oba byla úleva změnit téma na něco tak všedního.

„Budeš je mít.“

Počasí se velmi zmírnilo a bylo skoro hezky, když Sol vyrazila z domova. Jela na východ k Solöru; cesta měla trvat tři dny. Jak najde Finy hluboko v lesích, to byla jiná věc. Bude se muset zeptat na cestu – pokud bude koho...

Jakmile se vyhnula Oslu a jela podél řeky Glomma, začala se cítit bezpečněji. Příběhy o jejích očích se těžko mohly donést až tak daleko.

Večer druhého dne se rozhodla přenocovat v hostinci. Další ráno časně, při prvních paprscích slunce, posnídala.

Zase byla oblečená velmi elegantně a spokojená, že se zbavila těch hadrů, které nosila poslední měsíce. Teď, kdyby chtěla, mohla by vypadat jako dáma. Navzdory tomu, že cestovala sama, což pro ženy nebylo zrovna běžné, ji hostinský velmi dobře přijal a snídane byla vynikající. Když si dala pohár vína, svět hned vypadal mnohem hezčí a Sol začínala znovu nabývat své staré sebevědomí. Svět byl plný nových výzev a čekala ji spousta vzrušujících zážitků.

Stěží měla čas se zasnít, když vyskočila ze židle a vykoukla otevřenou horní půlkou dveří z hostince. Venku zastavil nějaký jezdec a sesedl. Uvázal koně a ujistil se, že je o něj postaráno, než vešel do hostince.

Byl to on! Ten muž, kterého hledala. Pán temnot na sebe znovu vzal lidskou podobu – jenom proto, aby se s ní shledal? Vždycky v hospodě! Proč ji to nenapadlo dřív; mohla si ušetřit tohle dlouhé, netrpělivé čekání!

Jeho šaty tentokrát nebyly tak oslnivé, ale byly dostatečně uhlazené. Měl na sobě vysoké holínky a přes krajkou zdobenou tuniku z losí kůže mu vykukoval krajkový límec. Teď, když neměl klobouk, mu jeho krásné světlé vlasy vlály ve větru.

Přestrojení! Satan je přece černý jako noc. Přesto ho poznala – ach, ano! Poznala ho ze svých snů – jeho výraz a ta ďábelská jiskra v oku bylo něco, co se nedalo nepoznat.

Vešel do místnosti, ale to už se Sol nedívala jeho směrem. Seděla, jako by byla zahleděná do své sklenice vína, a zkoumala, jak světlo svítí skrz bledě žlutou tekutinu. Spíš cítila než viděla stín, který dopadl na její stůl.

„Věděl jsem, že se ještě potkáme.“

Ten hlas byl hluboký a plný slibů.

Sol se snažila vypadat zmateně, když na něj pohlédla. Nejdříve předstírala, že nechápe, o co mu jde, ale pak se pomalu začala usmívat.

„Ano. Nepotkali jsme se už?“

Rukou udělal tázavý posunek směrem k lavici naproti ní a ona blahosklonně přikývla. Přišel hostinský a muž požádal o jídlo a víno, aniž by od Sol odtrhl oči.

Když zase osaměli, zeptal se: „jak se jmenuješ, krásko? Ne, neříkej mi to. Od té doby, co jsme se potkali poprvé, jsem o tobě přemýšlel jako o své Měsíční bohyni. Dovol mi říkat ti tak!“

Sol se hlasitě zasmála. To je směšné! Měsíční bohyně! Přitom její skutečné jméno znamenalo „slunce“!

„A ty?“ škádlila ho. „Vidím tě jako zamaskovaného pocestného, který jezdí po zemi, ale tvůj skutečný domov je jinde.“

„Nejsem žádný archanděl!“

„To jsem také neměla na mysli.“

Bylo to zábavné, sedět a vyměňovat si poznámky o něčem, čemu oba tak dobře rozuměli.

Sol byla činorodá a šťastná jako nikdy předtím. Konečně našla sobě rovného. Muže, který jí dá všechno, co žena potřebuje.

„Já vím, kdo jsi,“ svěřil jí. „Neznám tvoje jméno, ale říkají ti *čarodějnice s kočičíma očima*. Neboj se, uvědomuji si, že tě pronásledují, ale nijak netoužím tě udat. Máš ještě jedno jméno.“

„Skutečně? A jaké?“

„Černá vdova.“

„Pavouk?! Fuj! Proč to?“

„Lidé jsou přesvědčení, že toužíš po mužích a že své milence zabíjíš, jakmile se pomilujete.“

Sol se rozzlobila. „To není pravda! Rozhodně ne! Za prvé, byla jsem jen s pár muži, a oba – všichni tři – jsou naživu! (Skoro zapoměla na kata!) A mají se dobře! Nezajímají mě obyčejní, pozemští muži.“

Usmál se jejímu pobouření.

Zeptal se, kam jede, a ona mu řekla o finských dřevorubcích.

„Říká se, že rozumí čarodějnictví.“

Oči mu zajiskřily. Ach, byl tak přitažlivý!

„Podle tvých očí bych poznal, že jsi čarodějnice, moje malá Měsíční bohyně.“

Nevadilo jí, že s ní mluví tak otevřeně. Naopak, on ze všech mužů to jistě pochopí!

Při pohledu zblízka viděla, že to není žádný mladík – ale to by Pán temnot stejně nikdy nebyl! Je tisíc let starý – ale v jeho království je tisíc let jenom den.

Satan. Lucifer. Padlý anděl, který bojoval s Bohem a byl svržen z nebe do pekla. Takhle musel Lucifer vypadat krátce potom, co ho shodili dolů. Ještě byl krásný, ale už měl ve svém pohledu něco zlého.

Obraz toho zlého, který si lidé vytvořili, nebyl pravdivý. Byl krásný – krásný jako byl kdysi Anděl Páně. Nebo se umí proměnit v jakoukoli podobu, kterou si zvolí? Zjevoval se v tolika proměnách – jako drak, pes nebo had. Mohl být kýmkoli a čímkoli.

„Kde jsi byl celý ten čas, od té doby, co jsme se potkali?“ zeptala se.

Vypadal trochu rozpačitě.

„Ne, odpusť mi tu otázku, byla hloupá,“ vyhrkla honem a zdálo se, že se mu ulevilo.

Toužila vědět, proč čekal takhle dlouho, než podruhé vystoupal z propasti; ale na tom nezáleželo. Možná nechce mluvit o svém druhém životě.

„Malá Měsíční bohyně, moje cesta mě také povede na východ. Smím se opovážit navrhnout ti, abychom cestovali spolu? Cesty dnes nejsou bezpečné pro osamělou dámu.“

Sol milostivě sklonila hlavu. „Přijímám tvoji nabídku, pane, a nemusíš mě oslovovat titulem – už se nějaký čas známe, ne?“

Záměrně mluvila dvojznačně a jeho pobavený úšklebek jí napověděl, že přistoupil na její hru.

Byl to ten nejpřitažlivější muž, jakého kdy viděla. Navzdory hlubokým rýhám zkušeností vrytým do jeho tváří a malým vráskám v koutcích úst a pod očima byl skoro nesnesitelně krásný. Modré oči se mu třpytily a jeho zlaté vlasy splývaly v pozvolných vlnách. Možná, že už mu u spánků začínaly šednout, což přinutilo Sol uvažovat o tom, jaký je jeho světský věk. Usoudila, že by mu mohlo být tak... No, možná čtyřicet? Kolik tisíc let žil *ve skutečnosti*, to nikdo neví.

Cítila brnění podél páteře a chloupky na temeni se jí zježily. Jedna věc byla užívat si s ním na letu na Blåkullu, ve snech a bez závazků. Ale něco úplně jiného bylo sedět naproti němu ve vesnickém hostinci a domlouvat se na společné cestě – se vším, co by mohla nést s sebou.

Ale on by představoval jedinou bytost, která jí zcela rozuměla. Tak proč se cítila nervózní? Bude si muset přiznat, že mnohem silnější sounáležitost cítila během svých tajných jízd do jeho království. Připadalo jí těžké komunikovat s ním tady a teď – jako by tápali kolem a snažili se odhadnout jeden druhého.

O hodinu později už jeli za sebou po březích řeky Glomma, zalitých horkým podzimním sluncem. Cesta byla příliš úzká, aby si mohli povídat, ale Sol si uvědomovala jeho přítomnost, když jel za ní. Také cítila, že on vnímá ji. Tělesně i duševně.

Napadlo ji něco ztřeštěného. Už bylo zřejmé, že tohle je muž pro ni, proto by se s ním možná mohla tady v tomto světě usadit... Kdyby měla domov a děti, mohla by se pak osvobodit od svého neklidného toužení a nekonečných toulek? Poprvé v životě chtěla být jako ostatní ženy – poznat krásu manželství a teplo domova. Ale bylo to možné? S někým, jako je on? Zřejmě by jejich svazek nefungoval – byl to pouhý návštěvník, cizinec v tomto světě.

Nicméně se ho hodlala zeptat, ale později. Nejdřív se musejí lépe poznat.

Sol nikdy po ničem tak vášnivě netoužila a myšlenka na poklidné, nevinné štěstí jí proučila myslí jako pramen křišťálově čisté vody.

Jeli dlouho, než zavolal, aby zastavila. Minuli nějakou usedlost a teď projížděli pustější krajinou s několika březovými hájky a minimem zemědělské půdy. Její potulný rytíř ukázal na polní přístřešek nebo malou stodolu nahoře na pasece.

„Odpočineme si tam na chvíli?“

Bylo poledne a slunce se opíralo do stěn stodoly, takže uvnitř bylo teplo. Pomalu ji svlékl, dokud před ním nestála nahá. Dlouho si ji prohlížel a pak začal postupně, zkušeně probouzet její touhu.

Sol nikdy neměla tak šikovného milence, ačkoli nebyl tak dobrý jako Pán temnot na jejích cestách do podsvětí. Tam byl nedočkavější. Tady se zdálo, že přesně ví, co žena chce, a když si k ní konečně lehl nahý, celé tělo se jí chvělo touhou.

Přesto neprožila tytéž orgie, jaké poznala na Blåkulle. Nevěděla přesně, co se změnilo – nedokázala to vysvětlit. V Propasti nikdy nepotřebovala vzrušit, a přesto její tělo bylo v jednom ohni. Teď ji, poprvé v životě, vzrušovalo pozemské objetí. To jí dodávalo uspokojení, ale ne tu bolestnou extázi, která byla takřka nekonečná.

Ale samozřejmě byla šťastná; to nemohla popřít! Když leželi vyčerpaní vedle sebe a ztěžka oddechovali, cítila, jak v ní narůstá hřejivá důvěrnost k němu. Konečně našla kámen, na kterém může stavět – někoho, pro koho může žít. Zlehka hladila sametově hebkou kůži na jeho hrudi.

Tentokrát neudělám nic, kdybych otěhotněla, napadlo ji. Jestli se z tohoto milování narodí dítě, uvítám ho celým srdcem. Tedy! Potomek mě, „čarodějky s kočičíma očima“, a samotného Satana! Takové dítě budu milovat a starat se o ně – pokud by bylo možné z takového spojení zplodit potomka.

„Byla jsi velmi dobrá.“ Jeho hlas zněl chraplavě.

„Ty také.“

To už věděl, přece jen tohle pro něj nebylo první milování.

Ale bylo to jiné; dost jiné než její lety na Blåkullu. Nebyl tak dobře tělesně vybavený jako v Propasti. Nepochybně byl tenhle detail také součástí jeho pozemského přestrojení.

„Teď patříme k sobě,“ zašeptal.

„Ano, ale víš, že nejsem žádný andílek.“

„Ani já ne,“ usmál se.

„Ne, samozřejmě nejsi.“

Chytil její mandragoru. „Chci to,“ zažadonil, „jako dárek na důkaz lásky.“

Sol se zdráhala. Nemohla se rozloučit se svým nejuctívanějším pokladem! Ale jak by mu ho mohla odepřít, když všechny kořeny mandragory správně patří Satanovi. Se zármutkem v srdci mu dovolila, aby si ho vzal.

Vstala a začala se oblékat. Pomalu a beze spěchu udělal totéž.

„Asi jsem v životě zabila dva nebo tři lidi,“ prozradila mu. Mohla a chtěla mu říct všechno. „Ale rozhodla jsem se s tím přestat. Chci s tebou začít nový život. Lepší život.“ Usmála se. „Moji pěstouni mi vždycky říkali, abych to udělala, ale já byla příliš divoká a sama, než abych měla úctu k lidskému životu. Stejně všichni, které jsem zavraždila, byli zlí lidé, co se snažili ublížit mým nejdražším. Nezabila jsem nikoho jiného než ty, před kterými jsem nás musela ochránit.“

Její společník po ní pošilhával. Byl přitažlivý, když stál nahý u stěny stodoly.

„Nemusíš se mi omlouvat,“ usmál se. „Já jsem zničil celou rasu lidí!“

„Ano, to jsi pravděpodobně zničil,“ smála se. „Nedivila bych se, kdyby víc než jednu.“

„Ne! Je to pravda! Vyhubil jsem celý rod čarodějnic a čarodějů.“

„Co to říkáš za nesmysly?!“

Ale v tom okamžiku si uvědomila, co právě řekl. Cítila, jak ji začalo mrazit po celém těle. Škvírami ve zdích problikávaly sluneční paprsky.

„Řekni, jak se ve skutečnosti jmenuješ?“

„Proč?“ Usmál se, aniž by cokoli tušil. „Nazvala jsi mě svým potulným rytířem, ne?“

„Ne, chci to vědět.“

„Proč?“

Svět se kolem ní točil a kymácel, ale nadále mluvila klidně.

„Chci to vědět.“

„No, nic strašného se nestane, když ti to řeknu. Jmenuji se Hemming.“

Sol zbledla jako stěna. „Hemming Správcovrah?“

Jeho úsměv se rozplynul.

„Jak to, že znáš tohle jméno? Jak to víš? Nikdo takhle daleko na jih to jméno nikdy neslyšel!“

Pomalu v ní začal narůstat hrozný spalující hněv a s ním bolestné, hluboké zklamání. Sol vykřikla. Bez váhání popadla vidle, které stály opřené o zed’.

„Přestaň!“ zařval. „Zbláznila ses?“

Vší silou je mrštila po Hemmingovi, který se zoufale pokusil jím vyhnout, ale o vteřinu později ho zasáhly a přišpendlily ke zdi. Dva hroty mu propíchnuly břicho. Vzduch prořízl jeho výkřik.

Sol na něj zírala tím stejným pronikavým pohledem jako na Abelonina syna před dvaceti lety.

„Jsi blázen! Čarodějnice!“ zmohl se říci s krátkým nadechnutím.

Šla a postavila se blízko k němu. „Nepoznáváš mě? Jsem Sol od Prokletých, Tengelova schovanka.“

„Ne!“ vykřikl napůl přidušený bolestí. „Jsi mrtvá! Všichni jsou mrtví!“

„Ne,“ vyvedla ho z omylu Sol, teď už o něco klidnější, „Tengel žije a Silje taky; a Dag; a Liv. Všichni ti, které jste hledali.“

„Ne! Ne! Pomoz mi,“ kňučel. „Umírám!“

„Ano, umíráš a mě to těší. Protože jsi to byl ty, kdo přinesl smrt Prokletým. Zabil jsi Hannu! Děkuji všem bohům, že mi poskytli tuto odplatu! Že jsem mohla pomstít Hannu, svou učitelku a spřízněnou duši. Nejspíš věděla, že se to stane. Myslím, že to předvídala.“

„Pavouk!“ zařval. „Černá vdova!“

Sol si sedla na kládu a přihlížela tomu, jak Hemming umírá; jeho výkřiky ji vůbec nedojaly. Mluvila k němu jednotvárným hlasem a on ji musel poslouchat, ochromený strachem a bolestí. Z těla mu unikala krev a stékala mu dolů po stehnech. Snažil se proud zastavit rukama, ale stěží je dokázal zvednout.

Sol zářily oči, ale její hlas ztratil svou vitalitu.

„Takže ty jsi byl jen iluze! Matná vzpomínka na neobvykle pohledného muže, kterého jsem poznala ve svém dávno zapomenutém dětství. Přitom nejsi ani trochu ďábelský!“

Přirozeně neměl tušení, o čem to mluví. Nevěděl nic o letech na Blåkullu, protože to byl obyčejný smrtelník. Možná dokázal okouzlit kteroukoli dámu, ale nebyl to žádný Satan.

Sol nepochopila, že to byla jen mast, která během transu vzrušovala její smysly.

Byla unavená a zmatená – nevěděla, co má dělat.

Jistě věděla jen to, že nikdy žádného člověka nenáviděla tolik, jako tohoto.

„Prosím, pomoz mi! Pomoz mi,“ zašeptal. „Já nic neudělal – to vojáci.“

„Slije kvůli tobě trpěla,“ pokračovala Sol dál monotónním hlasem. „A Tengel s ní. Kvůli nim a kvůli Hanně a Grimmarovi, kvůli svému vlastnímu otci a všem mrtvým v Údolí Prokletých teď zemřeš, Hemmingu Správcovrahu! Za všechny ty děti, které jsi nechal chladnokrevně zabít, aby sis zachránil svůj mizerný život...“

Už ji skoro nevnímal. Její hlas k němu přicházel přes závoj bolesti a strachu ze smrti. V uších mu pulzovalo; v ústech cítil krev a věděl, že mu stéká po bradě. Zakašlal a pokusil se vykřiknout – požádat ji znovu o pomoc.

Zaslechla jeho zoufalý šepot. „Proboha, měj se mnou slitování!“

„Bůh nikdy nestál na mojí straně,“ odsekla chladně. „Jenom Ďábel a toho jsem teď potěšila. Byl jsi silný soupeř, Hemmingu Správcovrahu. Dělal jsi od té doby, cos opustil Údolí Prokletých, něco jiného, než spal s děvkami, podváděl a ničil všechno okolo? Předpokládám, že tvoje nepřítomnost během posledních měsíců byla způsobena

tím, žeš byl v žaláři, a ti muži, kteří s tebou byli při našem prvním setkání, byli tvoji dozorci. Satan se teď těší, Hemmingu. On je na mojí straně, rozumíš?“

 Mlha před jeho očima zhoustla, ale stále ji viděl.

 Seděla úplně nehybně, skrčená na kládě a dívala se, jak umírá. V jejích nemilosrdných očích zahlédl žlutý záblesk.

 Brzy už viděl jenom ty oči.

 Pak byly pryč i ony.

 Sol vstala a zvedla z podlahy mandragoru, která mu vypadla z ruky.

 Když se znovu pohupovala v sedle, s jeho koněm v závěsu, vyrazila na východ, aby našla skrytá obydlí finských dřevorubců.

KAPITOLA 14

Přišla zima a dny ubíhaly.

Tengel nebo Silje často stávali u okna, dívali se na cestu lemovanou lípami, po které jejich statek dostal jméno, a toužili po zvláštním okamžiku, který by jim přinesl návrat jejich schovanky Sol. Od toho podzimního dne, kdy odjela, o ní neslyšeli.

Oba tajně kontrolovali její lípu v aleji, a dokud zůstávala zdravá, byli klidní.

Přišlo léto... a pak další podzim.

Na svět přišlo první Siljino a Tengelovo – a Charlottino – vnouče. Bez jakýchkoli potíží Liv porodila urostlého chlapce, který dostal jméno Tarald, vybrané jeho velmi pyšným dědečkem. Odmítl jméno Tengel, prý s sebou nese samé utrpení.

Silje nic neříkala, ale v hloubi srdce stále doufala, že její ubohá dcera se už dostala přes svoje problémy – přece jenom porodila dítě. Teď, když žila s Dagem, zdála se být tak šťastná, klidná a dobrosrdečná. Vypadalo to, jako by se vše zase dalo do pořádku.

Mnohokrát si vzpomněla na Hannina slova: „Z dětí, které přivedeš na tento svět, Silje, budeš mít velkou, velkou radost – a jeden velký smutek.“

Nevytrpěli si ten smutek už po Livině prvním tragickém sňatku? Neměli už dost starostí? Přesto, když se o svých pochybách zmínila Tengelovi, odvrátil se a nic neřekl. Nechtěl jí odpovědět.

Proč, když teď Liv *byla* šťastná? Možná považoval její štěstí za příliš krátké, aby se už mohlo počítat. Silje se ovšem rozhodla brát ho jako hotovou věc, a tím bylo jisté, že je žádné další neštěstí nemůže potkat!

Klaus se díky Tengelově péči a zkušenostem brzy uzdravil a spokojeně pracoval v Gråstensholmu. Nikdy neutrousil ani slovo o své největší touze. Pro něj nikdy neexistoval nikdo jiný než Sol – a mnohokrát ho také bylo vidět, jak s nadějí hledí do Lipové aleje.

Liv byla skutečně šťastná. Dag s ní uzavřel dohodu, že ji nikdy nenapomene za něco, co možná v domě přehlédla, nebo pokud věci nebudou na svém místě. V každém případě by jí stejně neměl co vytýkat, protože lepší hospodyně než Liv by těžko našel.

Dag byl přesvědčený, že Laurentse Berenia poháněla chorobná touha být nejlepší, touha povýšit se nad lidi a zadupat je do země bez ohledu na to, jak dobří ve skutečnosti jsou.

Jednoho zimního večera, když už šel Are do postele, seděli Tengel se Silje před krbem, mlčky zabraní do vlastních myšlenek, a poslouchali vítr, který venku skučel. Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře.

Vyměnili si tázavé pohledy. Kdo by byl tak pozdě venku, v takovou mrazivou lednovou noc? Byla tma a ve vzduchu poletoval sníh.

Tengel vstal a otevřel dveře.

Venku stála žena zachumlaná v pláštěnkách a šálech.

„Sol!“ vykřikl Tengel, v jehož hlase se mísila radost a bolest. „Pojď sem! Pojď dál, moje nejdražší!“

Zmatená a vyčerpaná Sol vešla do teplé, příjemné chodby a očima přelétla po skleněném mozaikovém okénku, které Silje před tolika lety daroval malíř kostelů Benedikt, a portrétech, které visely vedle něj. Malovala je sama Silje a představovaly všechny čtyři děti, když byly ještě docela malé. Liv a Daga namalovala dvakrát, aby si mohla i Charlotte pověsit v Gråstensholmu jejich obrázky. Sol si vzpomínala, jak neklidná byla, když seděla Silje modelem, a jak se Silje rozčílila. Nicméně obrázky se povedly.

Oba rodiče ji srdečně objali. Silje měla slzy v očích.

„Tolik jsi nám chyběla, dítě,“ zmohla se pronést mezi smíchem a slzami. „Tentokrát jsi přišla sama? Žádný ubohý Klaus nebo Meta v patách?“

„Ne, nejsem sama,“ oznámila Sol skoro bez dechu.
„Někoho s sebou mám – mohu...“

„Ano, jistě,“ usmál se Tengel. „Přived’ své opuštěné dítě! Nikdo by neměl v takovouhle noc zůstat venku!“

Sol vyšla ven a vrátila se s malým ranečkem, který jim úzkostlivě ukázala.

„Tohle je Sunniva,“ řekla s rozechvělým úsměvem.
„Uvítáte ji tady?“

Silje měla pocit, jako by se pod ní zakymácela zem.
„Tvoje dítě?“ zašeptala bez dechu.

„Ano. Nemohla jsem se jí zbavit, otče. Vyzkoušela jsem všechny svoje byliny, ale chtěla žít.“

Silje ztěžka polkla. „Samozřejmě je tu vítána,“ ujistila ji a hlas se jí třásl. „Naše druhé vnouče!“

„Druhé?“

„Ano. Liv a Dag mají chlapce. Řekla bych tak ve stejném věku.“

„Sunniva se narodila dvacátého devátého srpna,“ prozradila jí hned Sol.

„A Tarald dvacátého čtvrtého srpna,“ usmála se široce Silje. „A byla to taky hrozná dřina! Ve stejnou dobu měla rodit ta žena z Eikeby, ale její dítě se správně neobrátilo a Tengel musel jezdit sem a tam mezi Eikeby a Gråstensholmem.“

„Cožel! V Eikeby? Tam se rodí pořád! Ta žena má dítě snad třikrát do roka! Co si o sobě její manžel myslí? Že je králík? Byla v pořádku?“

„Ach, ano. Nakonec se jim narodilo slabé děťátko – děvče. Ty ses rozhodla pojmenovat svou dceru Sunniva. To je správné.“

„Ano, po své matce. A také po tobě, Silje.“

„Děkuji.“ Silje to dojalo. „A je to takový nádherný malý skřítek! Viděl jsi, jak je hezká, Tengele? Ale po kom je?“

„Po otci,“ prohlásila Sol neústupně.

„Mám pocit, jako bych tu tvář znala,“ dodala Silje zamysleně. „Kde už jsem ji jen viděla?“

„Je překrásná.“ Tengel se už probral z šoku. „Ale kdo by si pomyslel, že ty budeš mít někdy světlavlasou, modroookou dceru, Sol? To bych nikdy nečekal.“

„Nemohla by tady zůstat?“ zeptala se Sol tiše. „Nevím o lepším místě na světě, kde by měla tak dobrou výchovu, i když na mě nefungovala! Ale to stejně nikdo nečekal, že?“

Oba na ni tázavě pohlédli.

„Nemusíme tu stát. Pojd' dál a posad' se ke krbu,“ pobídla ji Silje. „Musíš nám všechno vyprávět!“

„Může tady zůstat?“

„To víš, že může,“ utěšoval ji Tengel. „Ale teď chceme vědět všechno, co se ti stalo.“

„Můžu se nejdřív najíst?“ zeptala se Sol. „Skoro jsem zapomněla, jak jídlo chutná.“

„Ach, můj bože!“ zděsila se Silje a okamžitě odběhla do kuchyně. „Co jí to malé?“

„Mléko. Cokoli bude dobré.“

Teprve když se dosyta najedla a bylo postaráno o koně, začala Sol vyprávět svůj příběh. Ležela uvolněně v kuchyňském křesle potaženém ovčí kůží a Sunniva, teď dobře nakrmená, tvrdě spala v Areho staré kolébce.

„Právě mě hledají.“ Její hlas zněl unaveně. „Myslím, že mě sledují. Proto jsem přišla s tím miminkem – chtěla jsem se především ujistit, že bude v bezpečí.“

Tengel se tvářil nevyzpytatelně. „Nechceš raději začít od začátku?“

„Ano! Když jsem odsud posledně odjela, cestou jsem potkala muže, o kterém jsem ti už vyprávěla, Tengele. Pamatuješ?“

„Ach ano, pamatuji. Ten jediný, který ti může přinést pokoj a štěstí, tak nějak jsi to říkala.“

Sol se drsně, tupě zasmála. „Jak pravdivé! To jsou má slova! Nicméně, je to otec Sunnivy – ať se smaží v pekle!“

„Takže je mrtvý?“ zasténal tiše Tengel.

„Ano, zabila jsem ho. Dívala jsem se, jak umírá pomalou smrtí. Byla to ta nejuspokojivější nenávist, jakou jsem kdy pocítila, otče.“

„Sol!“ zvolala vylekaně Silje. „To nesmíš! Pořád to byl otec tvého dítěte.“

Sol se k ní otočila. „To ano a kvůli tomu mohu cítit jenom hlubokou nesnesitelnou něhu ke své holčičce – ale nikdy ji nedokážu milovat. A on je důvod, proč mne hledají. Chtějí mne popravít. Někdo našel jeho tělo a ostatní si vzpomněli, že nás spolu viděli v jedné hospodě – pamatovali si tu ženu s kočičíma očima. Tu ‚čarodějnici s kočičíma očima‘, po které místodržitel už tak dlouho pátrá.“

„Ale proč jsi ho zabila, Sol?“ chtěla vědět Silje.

Sol jí zostra odpověděla. „Protože ten muž, o kterém jsem věřila, že bych ho mohla milovat, nesl jméno, které nenávidím víc než cokoli jiného na světě. Jmenoval se Hemming Správcovrah!“

„Cože!“ vykřikl Tengel a vyskočil ze židle.

Silje si zakryla ústa rukou. „Ach, ne! Ach, ne! Sol, řekni, že to není pravda!“

„Je to pravda, při Satanovi!“

„Ano, už tomu rozumím! Je to jisté – má Hemmingovy rysy. Ach, to je hrozné!“

Tengel byl vzteky bez sebe. „Ten lump se vrátil, aby znovu zničil naše životy a přinesl zármutek do našeho domu. Ale Sol, on tě nesmí zničit – nesmíš mu to dovolit!“ Zvedl ji z křesla a pevně ji objal. „Jsi dcera mojí sestry a miluji tě jako vlastní. Dovolíš mu, tomu poslednímu ztělesnění zlého ducha Prokletých, aby byl tvou zkárou? To se nesmí stát, Sol!“

„Ne! Nehodlám jim jen tak vlézt do pasti,“ odpověděla dojatě se slzami v očích. „Půjdu do Švédska, ale nejdřív jsem musela přivést Sunnivu k vám.“

Silje se snažila skrýt své pocity zoufalství při vyhlídce na výchovu dalšího dítěte – zvláště teď, v jejím věku – ale ani na okamžik ji nenapadlo, že by to odmítla.

„Postaráme se o Sunnivu, nedělej si s tím starosti,“ ujistila ji. „My všichni tady v Lipové aleji a v Gråstensholmu na ni dohlédneme. Ale ještě jsi nám neřekla všechno. Kde jsi byla celou tu dobu?“

Tengel a Sol se znovu posadili.

„Když jsem zabila Hemminga, začala jsem znovu hledat finské dřevorubce. Trvalo to dlouho, protože jejich usedlosti jsou roztroušené v rozlehlých lesích. Nejdříve ke mně byli podezíraví – nerozuměli jsme si, protože mluví jiným jazykem. Ale nakonec mě přijali a žila jsem mezi nimi; tam jsem poznala jejich lidi, kteří umí kouzlit.“

Sol se postavila. Jako by ji ty vzpomínky rozrušily.

„Ale opovrhovali mnou kvůli dítěti, které jsem čekala, a chtěli mě spoutat do klády. Také se báli mého čarodějnického umění, protože jsem toho uměla víc než oni. Ano, a já... náhodou jsem proklela jednoho muže, kterého jsem neměla ráda. Byli tam tací, kteří nebyli tak nesnášenliví, ale ti mě nedokázali ochránit před těmi ostatními. Utekla jsem odtamtud a žila nějaký čas sama s dítětem v zapadlé, opuštěné lesnické chýši a přežívala jen z

toho, co nám poskytla příroda, zatímco dítě jsem krmila mateřským mlékem. Nakonec jsem si uvědomila, že nemám na výběr, než se vrátit sem, jakkoli nebezpečné by to mohlo být. Neměla jsem žádné krmení pro koně a to malé jsem nemohla vzít s sebou do Švédska.“

„Ne, to jistě ne,“ zamumlala Silje.

„Pak jsem kousek na východ od Osla šla na jeden statek požádat o trochu mléka. Neměla jsem to dělat, protože mě poznali. *Nedokážu* skrýt své oči,“ zanaříkala dojatě. „Později, když se mě zbavili, udali mě místodržitelovým vojákům, kteří se za mnou vydali. Ale já je dokázala obelstít, a tak jsem tady. Brzy zjistí, kde jsem, proto musím hned zítra odjet.“

„Není tu někde nějaká chalupa, kde by se mohla schovat?“ zeptala se Silje Tengela.

Uvažoval o tom. „Ne, všechny farmy jsou obsazené a je to jen otázka času, než se rozšíří zvěsti, že se Sol vrátila. Švédsko je tvoje jediná naděje, Sol.“

„Já vím. Ale jsem tak unavená.“

Věděli, že nemluví jenom o tělesném vyčerpání.

Té noci spala doma. Ležela ve tmě a přemýšlela...

Švédsko... Co ji tam bude čekat? Nové hádky, nová zklamání. Nic. Na tomhle světě už jí nic nezbylo. Kromě jedné věci...

Nejdřív byla její zlost na Hemminga Správcovraha dvojnásobná, protože jí vzal také vzrušení z letů na Blåkullu. Neodvážila se letět znovu, protože by nebylo nic horšího než *ho* tam potkat.

Mluvila o svých obavách s jednou starou finskou přítelkyní.

Žena ji poslouchala, chápavě přikyvovala a pak promluvila švédsky monotónním nářečím: „Zkus to znovu! Už nikdy toho muže na Blåkulle neuvidíš! Pán temnot je vždy přitažlivý pro ty, kdo ho vyhledávají.“

Sol dlouho čekala, než se opovážila znovu to zkusit. Nakonec, když žila v chýši s dítětem, vmasírovala si čarodějnou mast do kůže přesně jako dřív.

Ta žena měla pravdu. V Satanovi, který ji uvítal a naplnil její noc chtíčem, nebylo ani stopy po Hemmingovi. Byl ďábelský a krásný a byl její – žádný pokroucený obraz ze vzpomínky z dětství.

Sol nikdy nepochopila, nebo nechtěla pochopit, že to byla směsice lilku černého, blínu a bolehlavu, která způsobovala její divoké, vzrušené sny o vysněném muži. V jejích očích to byla kouzelná substance, klíč, který odemykal brány podsvětí. Nevěděla, že byliny jí přivodí halucinace – lilek ty bizarní, ošklivé výjevy z Blåkully; blín ten závratný, kolébající se let přes zemi a moře. Každá z těch tří bylin byla smrticím jedem, když se pozřela, ale vetřená do kůže v přesném množství vyvolávala

neuvěřitelnou touhu – následovanou nelítostnou bolestí hlavy. Čarodějnice znaly ten správný poměr. Jedna unce kterékoli přísady navíc by mohla způsobit příšerně zvrácený sen – nebo smrt!

Nic z toho Sol nenapadlo, když ležela na lůžku a naříkala ve snu blaženou touhou, sdílenou s démonem stvořeným vlastní představivostí a přáními.

Najednou, jak odpočívala ve vlastní posteli s tím bezmocným, spícím miminkem vedle sebe, došla osvětlení. Teď věděla přesně, co chce.

Švédsko? Proč by tam měla jezdit? Stejně nedokáže přestat zabíjet lidi, nebo nějakým způsobem ubližovat komukoli, kdo se stane obětí jejího hněvu. A pak nastane ten stejný koloběh. Útěk před zajetím a chudobou.

V bezpečí mohla být s jedinou osobou. Být s ním navěky! Ale jak se tam dostat...? Věčného života v podsvětí mohla dosáhnout jenom prostřednictvím ohně. Když by byla upálena na hranici jako čarodějnice!

Sol se nikdy nebála bolesti a žhnoucí hranice ji vůbec neděsila. Naopak, pomyšlení na ohnivé plameny jí přinášelo silný pocit vzrušení. Proč se musí tak tvrdě protloukat tady na zemi, jenom aby trpěla hloupostí a nevědomostí druhých lidí?

Bylo to tak prosté! Proč ji to nenapadlo dřív? Pán temnot ji čeká, právě v té podobě, po které toužila.

Znovu si vybavila ty nádherné okamžiky, které s ním strávila nejenom v návalech vášně, ale i v tom nádherném porozumění, které je potom spojovalo. Ty ďábelské, smějící se oči, které hleděly do jejích a říkaly jí, že patří k sobě.

Najednou ji zaplavila touha být tam a potlačila slzy. A co víc, když tam zůstane, nebude mít žádné z nepříjemných následků návštěvy podsvětí a celá její existence bude jedna nespoutaná, obrovská extáze.

Když přišlo ráno a ona se se všemi rozloučila, v očích měla novou jiskru jistoty. Své sbohem řekla krátce a bez emocí, aby šetřila ostatní. Věnovala čas tomu, aby zajela nahoru do Gråstensholmu podívat se na novorozeně, a šťastně si vykládala se svými nic netušícími přáteli. Dokonce prohodila na dvoře pár slov s Klausem.

Tengel nechápal, proč chtěla na cestu tak málo peněz, ale ujistila ho, že ví, kde cestou získá další. Byl překvapený, že mu předala všechny zásoby léčivých a kouzelných přísad, včetně všech bylin, které zdělila po Hanně. Dokonce u něj nechala i svou mandragoru. „Dokud se nevrátím – nechci znovu být v pokušení je použít.“ Tak aspoň své chování vysvětlila. Tengel si myslel, že to zní skvěle, a cítil úlevu – ale přesto byl udivený!

Počasí se zlepšilo. Bylo jasné nebe a svítilo slunce, když Sol odjela.

Doslechli se to o tři dny později.

Sol zajali. Šla vojákům přímo do náruče.

Rozsudek vydali rychle. U Akershusu postavili hranici, na které bude po dni mučení upálena nejhorší čarodějnice, jakou poznali.

Dag dělal, co mohl; mluvil se všemi soudci a právníky, které znal. Všichni kroutili zamítavě hlavou. Kvůli sobě a své rodině by se do toho neměl míchat. Na záchranu téhle ženy se nedá nic udělat.

Dag věděl, že mají pravdu, a nakonec to vzdal.

Modlil se za ni ještě někdo: kat. Přišel si s ní promluvit, ale když viděl sílu jejího odhodlání, pochopil, že také nic nezmuže. Sol ho jen požádala, aby všechno udělal co nejrychleji a nejlidštěji. Dal jí své slovo.

Všichni se shromáždili v Gråstensholmu a Klaus byl stejně rozrušený jako všichni ostatní. Skoro nemohl promluvit.

„Vím, kde je. Ve dvoře státního žalobce – nejhorší čarodějnice tam házejí do sklepa, kde se k nim nikdo nemůže dostat. Ale já vím, jak na to!“

„Teď si odporuješ,“ namítl Tengel, celý sklíčený a bledý. „Jak to dokážeš?“

„Vchodem to nejde. Ale zezadu je úzká chodbička mezi sklepní zdí a náspem. Tam dole je malý zamřížovaný otvor a uvnitř drží odsouzence.“

„Půjdu tam.“

„Ne, to nebude možné. Jste příliš velký, abyste prolezl tou uličkou, stejně jako já.“

„A co já?“ zeptal se Are.

„A já,“ nabídla se Meta.

Klaus si je pečlivě poměřil okem. „Meta ano – a vy možná také, pane Are. Nevím.“

Are byl znepokojený. „Můžeme teď odjet ze statku, když zuří bouře?“

„Co může nadělat za škodu? Jsme v půlce zimy,“ promluvila Silje.

Tengel si připravil nějaké podivné věci, které vzal s sebou, a za soumraku vyrazil spolu s Klausem, Arem a Metou na cestu do Akershusu. Liv a Dag chtěli jet s nimi, ale Tengel je od toho zrazoval. Čím méně jich bude, tím méně budou přitahovat pozornost.

Bouře zvedala sněh ze země, proto se kolem nich vznášel jako hustý kouř. Tengel s Metou, která seděla před ním, si těsněji přitáhl kapuci.

„Sol se nebojí hranice, tím jsem si jistý,“ zakřičel na Area, zatímco vjížděli do štiplavého větru. „Ani mučení. Ale neví, co může mučení s člověkem udělat – jak ty nástroje zlomí vůli člověka, smysly a sebeúctu, až mu nic nezůstane. Hranice ji neděsí, ale musíme ji ušetřit všech těch hrozných mučicích nástrojů.“

„A mučit ji budou zítra?“
„Ano, a další den bude upálena.“
„To nesmíme dopustit,“ prohlásil odhodlaně Are.

Přijeli kolem půlnoci. Dvůr státního žalobce byl zahalený ve tmě a tichu, jen venku duněla bouře skučící ve stromech a kolem zdí. Sesedli z koní a Klaus je zavedl z nedalekého lesíku nahoru k budovám.

Starší muži zastavili na náspu, zatímco Are s Metou vlezli do úzké mezery, když dostali přesné pokyny. Are se do ní vešel jen tak tak.

Zanedlouho dorazili k malému otvoru a tiše zavolali Solino jméno.

„Are?“ Slyšeli, jak šeptem odpověděla. „A Meto! Co tady děláte?“

„Neseme ti zprávu od táty. On a Klaus jsou poblíž. Prosí, abys přijala jeho pomoc. Aby ses z tohoto všeho osvobodila. Máme s sebou nějaké jedy.“

Mladík stěží dokázal udržet slzy.

Solin hlas tiše vycházel zespod vězení. „Nejdražší bratříčku! Řekni tátovi, že takhle jsem to chtěla. Nechci se z toho vyvléknout.“

Meta zavzlykala a Are ji utišil.

„To jsme si mysleli, Sol, ale otec chtěl, abychom se tě stejně zeptali. Nevadí, máme koláče a víno od mámy. Ty ti neuškodí.“

Tohle nebyla pravda. Tengel předvídal Solinu odpověď a dal do koláčů a vína smrtící jed.

„To si dám s chutí,“ zajásala Sol, „protože jsem nedostala najíst ani napít a na zítra budu potřebovat sílu.“

„A otec ti posílá tuhle krabičku,“ pokračoval Are, neschopen srozumitelně mluvit mezi vzlyky. „Myslel, že by ti to mohlo pomoci zkrátit si noc.“

„Čarodějná mast!“ dychtivě ji popadla. „Ano, tohle bude nejspíš dlouhá noc.“

„A mám tě pozdravovat... od všech,“ zajíkal se Are. „Všichni tě moc milují, Sol. Silje a Tengel. Dag a Liv. Dag je moc zklamaný, že tě nedokázal zachránit. Všichni tě tolik milují.“

„I já,“ popotáhla Meta.

„A Klaus. A teta Charlotte a Jacob. A já. A všichni, ano, všichni sloužící na obou statcích.“

„Proboha,“ Sol se váhavě zachechtala. „Skutečně mám mnoho přátel!“

Are dlouho nedokázal promluvit.

„Všem z Lipové aleje... a... Gråstensholmu budeš moc chybět, Sol.“

„To není nutné,“ odpověděla. „Řekni jim všem, že teď jsem šťastná. Měli by pochopit, že tohle jsem si přála.“

Nehodím se do vašeho světa. Ale Are...” Chvíli se odmlčela; jako by ji něco zaskočilo. „Mám pocit, jako by... jako... V tuhle chvíli cítím, že se vrátím v jiné, mnohem mírumilovnější podobě. Nedokážu to vysvětlit, ale je to úžasný pocit, Are! A prosím, postarej se za mě o Sunnivu!”

„Všichni jí pomůžeme. Až Silje s Tengelem nebudou moct, vezme si ji Liv s Dagem. Bude v bezpečí, Sol.”

„Pak bude všechno dobré. Řekni jim, že jsou jediní lidé na světě, které miluji.”

„My víme.”

Natáhl ruku mřížemi a chytil Solinu drobnou ručku do svojí. Trvalo dlouho, než se přinutil vrátit, ale nakonec odešli a vyrazili na tichou cestu domů.

Sol si prohlédla věci, které jí Tengel poslal. Dychtivě se namazala mastí z blínu, bolehlavu a lilku. Pak vypila víno a snědla koláče, než se položila na dřevěnou pryčnu.

V polosvětě snů se jí s nečekanou průhledností něco odkrylo: vzpomínka.

„Ted’ už vím, proč mě zlý Tengel tolik nenáviděl,” zašeptala do tmy. „Ted’ vím, kde jsem ho viděla.”

Ale nikdo už ji neslyšel. Upadla do transu.

Sol letěla přes zvlněnou krajinu a přes hlubokou vodu, dokud nedorazila na Jeho horu. Tam se otočila tváří k propasti a řítila se dolů do hlubin temnoty, aby našla odpočinek.

Pán temnot přišel k ní, tentokrát ještě víc okouzlující než kdy předtím. Jeho tvář připomínala Tengela jako mladého muže, ačkoli to nebyl on – tohle byl Solin d'ábel.

Srdečně ji objal a zašeptal: „Konečně jsi se mnou, moje milovaná. Budeme spolu navěky.“

Oči měl vřelé a plné lásky; skutečné lásky, po které toužila. Tady byla ta touha, upřímnost a pochopení, které hledala celý život a které nedokázala najít u pozemských mužů. Teď její láska pramenila hluboko z jejího nitra – skutečná láska k Jemu samotnému. *Dokázala* najít dokonalou lásku k muži – ona, která až doteď znala jenom tělesnou touhu a pak jenom lásku na svých bezvýsledných letech na Blåkullu. Království lásky bylo její a poprvé v životě Sol poznala nespoutané štěstí.

Všichni byli vzhůru a čekali v Gråstensholmu; nikdo nemohl spát.

Charlotte seděla strnule na pohovce před krbem, Jacob Skille vedle ní – jeho zármutek nebyl o nic menší než ten její. Liv s Dagem zůstali na druhé pohovce a Liv manželovi neovladatelně plakala v náručí.

Najednou všichni zvedli hlavu. Mezi zvuky bouře zaslechli pomalý, trýznivý třesk.

„Co to bylo?“ zeptala se šeptem Charlotte.

Dag přešel k oknu.

„Přišlo to od Lipové aleje,“ oznámil jim. „Myslím, že to byl strom.“

„V aleji?“

„Ano.“

„Pak je tedy po všem,“ zamumlala Liv s nesmírným smutkem v srdci.

Neklidná duše našla klid. Konec přišel, když snila ten nejkrásnější sen o lásce.

Silje čekala na ostatní, až se vrátí do Lipové aleje, a velmi jasně uslyšela praskání padající lípy. Vzpomněla si, jak poprvé Tengel viděl morem nakaženou Sol. Dlouho a usilovně přemýšlel, jestli stálo za to zachránit dítěti život.

Ale ano! Stál za záchranu! Navzdory všem svým chybám jim Sol ukázala, jak nebýt sobecká – a všechny je upřímně milovala. Všichni v Gråstensholmu a Lipové aleji díky ní celé ty roky žili v míru, osvobozeni od zlých lidí.

Silje seděla s malou Sunnivou v náručí, přitisknutou k rameni. Venku se pomalu nakláněla lípa, až nakonec spadla na zem, chvíli zavěšená a zapletená větvemi do jiného stromu. Siljina tvář neměla žádný výraz. Navzdory horku v

pokoji se Silje zachvěla zimou. Ve vzpomínkách se jí vracela Hannina slova.

„Sol nepředá dál naše skutečné dědictví! Ty, děvče! Ty jsi ta, kdo předá dál odkaz toho prvního, velkého Tengela.“

Jak ty věty nenáviděla.

„Co z tebe vyroste, moje maličká?“ zašeptala Silje. „Co z tebe bude?“

Sága Prokletých – Propast

Margit Sandemová

Původní norské vydání vyšlo v roce 1982 pod titulem Sagaen om Isfolket u nakladatelství Bladkompaniet, Oslo, Norsko.

Poprvé vydalo v roce 2007 jako kapesní vydání nakladatelství Blanvalet z vydavatelské skupiny Random House GmbH Mnichov.

Copyright © by Margit Sandemo, 1982

Copyright © německé vydání 2007 – vydavatelská skupina

Random House GmbH Mnichov

Published by agreement with Schibsted Forlag AS.

Coverart © hilden_design, Munich

ISBN 978-3-442-36755-9

Z anglického originálu *Icepeople 3* přeložila Mgr. Olga Zumrová.

Redakční úprava Mgr. Marie Hošková

Jazyková korektura Mgr. Petra Blochová

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technická redaktorka Dana Sýkorová

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,

jako svou 1736. publikaci, 1. vydání, 2009.

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2009

Translation © Mgr. Olga Zumrová, 2009

Beletrie pro dospělé / Romány, povídky, novely / Fantasy / Edice Sága Prokletých

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0875-2 (1. vydání, 2009)